Philip K. Dick

Yüksek Şatodaki Adam

METİS BİLİMKURGU

Philip K. Dick - Yüksek Şatodaki Adam

Metis Bilimkurgu

" İyi Bilimkurgu

İyi Edebiyattır"

Metis Yayınları İpek Sokak No. 9,

80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 29

Metis Edebiyat Dizisi

Yüksek Şatodaki Adam

Philip K. Dick

Özgün adı: The Man in the High Castle, 1962

Birinci Basım: Ağustos 1999

Yayın Yönetmeni: Bülent Somar

Kapak Tasarımı: Semih Sökmen

Kapak Resmi: Bruce Pennington, 1972

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Sedat Ateş

Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası

Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-242-3

Philip K. Dick

Yüksek Şatodaki Adam

Çeviren: Dost Körpe

METİS YAYINLARI

PHILIP K. DİCK

Philip Kindred Dick, 1928'de doğdu. Hayatının büyük bölümünü Kaliforniya'da geçirdi. Bir plakçı dükkânı işletmesi ve radyoda klasik müzik programları yapması dışında, başlıca uğraşı yazarlık oldu. Kırka yakın bilimkurgu romanı dışında ana akım romanları da yazdı, ancak pek başarılı olamadı. Ölümünden sonra beş cilt halinde toplanan yüz civarında öyküsü vardır. Yayınlanan ilk romanı Solar Lottery'dir (1955, Uzayda Suikast, Okat). Bunun ardından The World Jones Made (1957, Yaratılan Dünya, Okat) ve Gökteki Göz (1957, Metis 1997) gelir. Dick'in ilk romanları "gerçeklik" kavramının sorgulanması üzerine kuruludur. 1960'ta yazdığı Vulcan'ın Çekici (Metis, 1998) insan/bilgisayar çelişkisi üzerine kurulmuş, teknoloji karşıtı sayılabilecek bir denemedir. Ridley Scott tarafından Blade Runner adıyla filme alınan (1982) Do Androids Dream of Electric Sheep? (1968, Bıçak Sırtı, Kavram), insan/robot ikileminden hareket ederek bu ikilemi reddeden ve "insan"ın ne olduğunu sorgulayan önemli bir felsefi romandır. Dick'in 1965'te yazdığı "We Can Remember it for You Wholesale" ("Sizin için Topyekûn Hatırlayabiliriz") öyküsü de Paul Verhoeven tarafından 1990'da Total Recall adıyla filme alınmıştır. Bu iki film günümüze kadar yapılmış en iyi BK filmleri arasında ilk sıraları paylaşmışlardır. 1970'ten sonra romanlarında giderek artan ölçüde teolojik temalara yer veren Dick, 1982'de öldü.

Diğer önemli romanları arasında Martian Time-Slip (1964, "Mars'ta Zaman Kayması"), The Penultimate Truth (1964, "Sondan Bir Önceki Hakikat"), The Three Stigmata of Palmer Eldritch (1965, "Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi") ve Ulrich(1969) sayılabilir. Yüksek Şatodaki Adam, birçok eleştirmen tarafından Dick'in başyapıtı olarak gösterilmiştir.

Teşekkür

Bu romanda kullandığım ve alıntıladığım I Ching ya da Değişimler Kitabı, Richard Wilhelm tarafından çevrilmiş ve İngilizce yorumları Cary F. Baynes tarafından yapılmıştır; Pantheon Books'un Bollingen Vakfı tarafından hazırlanan Bollingen Serisi'nin 19. kitabı olarak yayımlanmıştır.

Sayfa 48'deki haiku Yosa Buson'a aittir ve Harold G. Henderson tarafından ingilizce'ye çevrilmiştir (Anthology of Japanese Literatüre, Cilt 1, der. Donald Keene, Grove Press, 1955, New York).

Sayfa 139'daki ıvdka, Chiyo'ya aittir ve Daisetz T. Suzuki tarafından ingilizce'ye çevrilmiştir (Zen and Japanese Culture, Daisetz T. Suzuki, Pantheon Books'un Bollingen Vakfı tarafından hazırlanan Bollingen Serisi' nin 64. kitabı, New York).

William L. Shirer'in The Rise and Fail of the Third Reich, A History of Nazi Germany (Nazi imparatorluğunun Yükselişi ve Çöküşü, Ağaoğlu Yayınları); Alan Bullock'ın Hitler, A Study in Tyranny (Hitler: Diktatörlük Üzerine Bir Araştırma); Louis P. Lochner tarafından çevrilip yayımlanan The Goebbels Diaries, 1942-1943 (Goebbels'in Günceleri: 1942-1943); W. Y. Evans-Wentz tarafından derlenip çevrilen The Tibetan Book of the Dead (Tibet Ölüler Kitabı); Paul Carell'in The Foxes of the Desert(Çöl Tilkileri) kitaplarından büyük ölçüde yararlandım. ABD'nin "Batıya Yayılma Dönemi"nin tarihsel eserleriyle ilgili malzeme konusundaki yardımlarından ötürü saygın Western yazarı Will Cook'a ayrıca teşekkür ederim.

1

BAY CHILDAN bir haftadır endişeyle postanın yolunu gözlüyordu. Ama Rocky Dağları Devletleri'nden beklediği değerli kargo hâlâ gelmemişti. Cuma sabahı dükkânını açarken yerde, kapıdaki dar ve uzun posta açıklığının önünde yalnızca mektupların durduğunu görünce, müşterim çok kızacak, diye düşündü.

Kendisine duvardaki beş sentlik makineden hazır çay koyduktan sonra eline bir süpürge aldı ve ortalığı süpürmeye başladı; kısa süre sonra Amerikan El Sanatları Şti.'nin girişi, yeni başlayan gün için temizlenmiş, dükkân bozuk para dolu kasasıyla, içinde kadife çiçeklerinin durduğu saksısıyla ve arka planda müzik çalan radyosuyla pırıl pırıl olmuştu. Dışarıda, işadamları ofislerine bir an önce varmak için Montgomery Sokağı boyunca kaldırımda aceleyle yürüyorlardı. Uzaktan bir teleferik geçip gitti; Childan durup onu hazla seyretti. Uzun, renkli ipek giysilerin içindeki kadınlar... Onları da seyretti. Sonra telefon çaldı. Telefonu açmak için dönüp içeri girdi.

"Evet," dedi tanıdık bir ses, o "Alo?" dedikten sonra. Childan'ın içi karardı. "Ben Bay Tagomi. İç Savaş nefer toplama afişim geldi mi bayım? Lütfen anımsayın; geçen hafta söz vermiştiniz." Nezaketi zorlayan, görgü kurallarının sınırında gezinen, huysuz, sert bir ses. "Size bu koşulla bir depozit bırakmamış mıydım bayım, Bay Childan? Bu bir armağan olacak, anlıyorsunuz ya. Bunu açıklamıştım. Bir müşterime."

"Söz vermiş olduğum parçayı bulmak için," diye söze başladı Childan, "giderlerini kendi cebimden karşıladığım yoğun araştırmalar, ki sizin de takdir edeceğiniz gibi parça bu bölgenin dışından geleceğinden..."

Ama Tagomi sözünü kesti: "Yani gelmedi."

"Hayır efendim, Bay Tagomi."

Buz gibi bir sessizlik.

"Daha fazla bekleyemem," dedi Tagomi.

"Elbette efendim." Childan somurtkan bakışlarla vitrinin ardına, önce ılık ve güneşli güne, sonra da San Francisco'nun ofis binalarına baktı.

"Yerine başka bir şey alacağım o halde. Bir öneriniz var mı, Bay Childan?" Tagomi ismini özellikle yanlış vurgulamıştı; Childan'ın kulaklarını alev alev yakan, görgü kuralları çerçevesindeki bir hakaret. Haddi bildirildi; konumlarının korkunç küçük düşürücülüğü. Robert Childan'ın emelleri, korkuları ve ona işkence eden şeyler ayaklanıp kendilerini sergilediler, onu batağa sapladılar ve dilinin tutulmasına yol açtılar. Kekeledi, ahizeyi tutan eli terledi. Dükkânda kadife çiçeklerinin hafif kokusu vardı; müzik çalmayı sürdürüyordu, ama o kendisini uzaklardaki bir denize düşmekteymiş gibi hissediyordu.

"Şey..." diye mırıldanmayı başardı. "Tereyağı kabı. 1900'lerde imal edilmiş dondurma makinesi." Zihni düşünmeyi reddediyordu. Tam da unutmaya başlamışken; tam da kendini kandırmak üzereyken. Otuz sekiz yaşındaydı ve savaştan öncesini, o eski zamanları anımsayabiliyordu. Franklin D. Roosevelt'i ve Dünya'nın En Güzel Ülkesi'ni; geçmişteki o daha iyi dünyayı, "işyerinize çeşitli cazip parçalar getirebilir miyim?" diye geveledi.

Saat iki için bir randevu kararlaştırdılar. Ahizeyi yerine bırakırken dükkânı kapatması gerektiğini biliyordu. Seçme şansım yok. Böyle müşterilerin memnun kalmalarını sağlamalıyım; işlerin iyi gitmesi onlara bağlı.

Titreyerek ayakta dururken, birilerinin -bir çiftin- dükkâna girdiğini gördü. Genç bir adam ve bir kız; ikisinin de eli yüzü düzgündü, kılıkları kıyafetleri de yerindeydi, ideal. Kendisini sakinleştirdi ve gülümseyerek, profesyonelce, rahatça onlara doğru ilerledi. Tezgâhta sergilenenleri incelemek için iki büklüm olmuş, hoş bir kül tablasını ellerine almışlardı. Evliler, diye tahminde bulundu Childan. Sarmal Sisler Şehri'nde, Skyline'daki, Belmont'a tepeden bakan yeni, hususi apartmanlarda yaşıyorlar.

"Merhaba," dedi ve kendisini daha iyi hissetti. Ona, hiçbir üstünlük belirtisi sergilemeden, yalnızca sevecenlikle gülümsediler. Sergilediği parçalar -

gerçekten de türlerinin Batı Yakası'ndaki en iyileriydi- karşısında biraz hayrete düşmüşlerdi; bunu gördü ve minnet duydu. Anlıyorlardı.

"Bunlar gerçekten kusursuz parçalar bayım," dedi genç adam.

Childan hemen eğilerek selam verdi.

Yalnızca insani bir bağın değil, sattığı sanat eserlerinden aldıkları ortak hazzın, paylaştıkları zevklerin ve tatminlerin de sıcaklığıyla yüklü olan gözlerini ondan hiç ayırmıyorlardı; onların belki satın bile almadan yalnızca bakmaları, incelemeleri, ellerinde tutmaları için böyle eserleri dükkânında bulundurmasından dolayı kendisine teşekkür ediyorlardı. Evet, diye düşündü, nasıl bir dükkânda olduklarını biliyorlar; bunlar turistler için yapılmış ıvır zıvırlar değil; önlerinde üzerinde MUİR KORULUĞU, MARİN İLÇESİ, A.P.D. yazan kızıl serviden süs yaprakları ya da tuhaf işaretler ya da genç kız yüzükleri ya da Köprü manzaralı kartpostallar yok. Özellikle kızın gözleri iri, koyu. Böyle bir kıza, diye düşündü Childan, âşık olmam işten bile değil. O zaman ne trajik olurdu yaşamım; sanki şimdi yeterince kötü değilmiş gibi. Son moda kesimli siyah saçlar, cilalı tırnaklar, el yapımı uzun, sallanan pirinç küpeleri takmak için delinmiş kulaklar.

"Küpeleriniz," diye mırıldandı. "Buradan satın almış olabilir misiniz?"

"Hayır," dedi kız "Japonya'dan aldım."

Childan başını salladı. Çağdaş Amerikan sanatına yer yoktu burada; yalnızca geçmiş temsil edilebilirdi bu dükkânda, onunki gibi bir köstebek yuvasında. "Buraya uzun süreliğine mi geldiniz?" diye sordu. "San Francisco'muza?"

"Burada belirsiz bir süre boyunca görev yapacağım," dedi adam. "Geri Kalmış Bölgeler Soruşturma ve Planlama Komisyonu'nun Yaşam Standartları Bölümü'nde." Duyduğu gurur yüzünden okunuyordu. Asker değildi. Market Sokağı'nda gezinip duran, müstehcen gösterilere, seks filmlerine, silah galerilerine; girişlerinde buruşuk parmaklarıyla göğüs uçlarını tutan ve şehvet dolu yan bakışlar fırlatan orta yaşlı sarışınların fotoğraflarının asılı durduğu ucuz gece kulüplerine aval aval bakan, açgözlülük yüklü köylü suratlarına sahip, sakız çiğneyen o kaba erlerden

biri değildi. Son bombanın düşmesinden önce bile San Francisco'nun düz kısmının neredeyse tamamına harabelerden fırlamış, teneke ve kartondan yapılmış o sarsak, derme çatma gecekonduları inşa etmiş olan o pis ve gürültücü, cazcı ayaktakımından biri değildi. Hayır - bu adam elit tabakaya aitti. Pasifik Yakası'ndaki Ana Ticari Temsilcilik'te yüksek mevkili bir memur olan Bay Tagomi'den bile kültürlü ve eğitimliydi. Tagomi yaşlıydı. Tavırları Savaş Kabinesi günlerinden kalmaydı.

"Amerikan etnik sanat eserlerini birine armağan etmek için mi satın almayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Childan. "Veya belki de burada kalacağınız yeni bir apartman dairesi içindir?" Eğer ikincisi içinse... Kalp atışları hızlandı.

"Oldukça yerinde bir tahmin," dedi kız. "Dekorasyon yapmaya başladık. Biraz kararsızız. Bizi bilgilendirebilir misiniz?

"Evet, dairenize gelebilirim," dedi Childan. "Çantalar dolusu eser getirebilir ve size, zevkinize göre, çeşitli dallarda önerilerde bulunabilirim. Dükkânımın spesiyalitesi budur." İçinde kabaran umudu gizlemek için gözlerini indirdi. İşin ucunda binlerce dolar olabilirdi. "Elime yeni bir İngiliz masası geliyor, mermer, tüm çivileri de tahtadan yapılma, metalden değil. Güzelliği ve değeri tüm ölçülerin ötesinde. Ve 1812 Savaşı'ndan kalma bir ayna. Ve ayrıca bir yerel sanat örneği: bir grup sebze-boyalı, keçi tüyünden yapılma halı."

"Ben şahsen," dedi adam, "kent sanatını yeğliyorum."

"Evet," dedi Childan hevesle. "Bakın efendim. W.P.A. postane döneminden kalma bir duvar resmi var, orijinal, mukavva üstüne yapılmış, dört kısımlı, Horace Greeley'nin portresi. Paha biçilmez bir koleksiyon parçası."

"Ah!" dedi adam, koyu gözleri parlayarak.

"Ve likör dolabına dönüştürülmüş, 1920 yapımı bir Victoria dolabı."

"Ah!"

"Ve şunu dinleyin efendim: Jean Harlow'un çerçevelenmiş, imzalı fotoğrafı."

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sipariş vermek ister misiniz?" diye sordu Childan, uygun psikolojik anı seçerek. Ceketinin iç cebinden dolmakalemini ve not defterini çıkardı. "Bayım, hanımefendi, isimlerinizi ve adresinizi alayım."

Daha sonra, çift, dükkânından sağa sola baka baka çıkarken Childan elleri arkasında sokağı seyretti. Neşe. Tüm iş günleri böyle olsaydı... Ama bu işten, dükkânının başarısından öte bir şeydi. Genç bir Japon çiftini sosyal olarak, kendisini bir Amerikalı ya da en iyi olasılıkla sanat eserleri satan bir tüccar olarak değil, bir insan olarak kabullenecekleri bir düzeyde tanıma fırsatıydı. Evet, yeni neslin savaştan önceki günleri, hatta savaşı anımsamayan bu genç insanları - dünyanın umuduydu onlar. Mekân farklılıkları onlar için önemsizdi.

Sona erecek, diye düşündü Childan. Bir gün. Mekân farklılığı kavramı. Yönetilen ve yönetenler değil, yalnızca insanlar olacak.

Ama yine de kendisini onların kapısını çalarken hayal edince korkudan titriyordu. Notlarını gözden geçirdi. Kasoura'lar. İçeri alınınca çay ikramıyla karşılaşacaktı şüphesiz. Gerektiği gibi davranabilecek miydi? Her anın gerektirdiği eylemi ve lafı bilebilecek miydi? Yoksa üzücü bir pot kırarak kendisini küçük mü düşürecekti?

Kızın adı Betty idi. Suratında ne derin bir anlayış vardı, diye düşündü. Şefkatli, cana yakın gözler. Dükkânda geçirdiği o kısacık zamanda bile kendisinin umutlarını ve yenilgilerini görmüştü mutlaka.

Umutları - ansızın başının döndüğünü hissetti. Sahip olduğu, intiharın ya da çılgınlığın sınırlarında gezinen bu emeller de neydi böyle? Ama Japonlar'la Amerikalılar'ın birbirleriyle ilişkiye girdikleri bilinen bir şeydi, her ne kadar bu genellikle Japon erkekleriyle Amerikalı kızlar arasında olsa da. Bu... Kafasındaki fikir karşısında ürktü. Üstüne üstlük Betty evliydi. Zihnini istemsiz düşüncelerin töreninden çekip kurtardı ve kendisini sabah postasıyla gelen mektupları açmaya verdi.

Ellerinin hâlâ titremekte olduğunu fark etti. Ve sonra Bay Tagomi'yle ikide randevusu olduğunu anımsadı; bunun üzerine ellerinin titremesi geçti ve huzursuzluğu kararlılığa dönüştü. Kabul edilir bir şey bulmalıyım, dedi kendi kendine. Nereden? Nasıl? Ne? Bir telefon konuşması. Kaynaklar, iş becerisi. Üstü kumaştan yapılma, tepeden tırnağa elden geçirilmiş, 1929 model bir Ford (siyah) bul. Bu müşteriyi bir daha asla kaybetmezsin. Alabama'daki bir barakada keşfedilmiş kırık dökük, nane renginde, üç motorlu, orijinal posta uçağı vs. Bay B. Bill'in mumyalanmış başını bul, uzun beyaz saçlarını da; heyecan verici bir Amerikan ürünü. İsmimi tüm Pasifik' teki uzman çevrelere duyuracağım, Yurt Adaları'ndakilere de.

İlham almak için esrarlı bir sigara yaktı; Tebessümler Diyarı, kusursuz bir marka.

Frank Frink, Hayes Sokağı'ndaki odasında yatağına uzanmış, nasıl kalkacağını düşünüyordu. Güneş ışığı, perdenin arasından süzülüp yere düşmüş olan elbise yığınının üstünde parıldıyordu. Gözlüğü de yerdeydi. Üstüne basar mıydı? Banyoya öbür taraftan gitmeyi dene, diye düşündü. Sürün ya da yuvarlan. Başı ağrıyordu, ama kendisini üzgün hissetmiyordu. Asla arkana bakma, diye karar verdi. Saat kaç? Şifonyerin üstündeki saat. On bir buçuk! Hay aksi... Ama uzanmayı sürdürdü.

Kovuldum, diye düşündü.

Dün fabrikada hatalı davranmıştı. Socrates'inkine benzeyen bir burnu, yıpranmış bir suratı, elmas yüzüğü, altın fermuarı olan Bay Wyndam-Matson'a uygunsuz bir şekilde nutuk atmıştı. Bay Wyndam-Matson'a: Bir güce. Bir tahta. Frink'in sersemlemiş düşünceleri peş peşe geliyordu.

Evet, diye düşündü, şimdi beni kara listeye alacaklar; hünerim işe yaramıyor - ticari mantıktan yoksunum. On beş yılın tecrübesi. Gitti.

Ve şimdi çalışma kategorisinde bir değişiklik yapılması için İşçi Hakları Komisyonu'na başvurmak zorunda kalacaktı. Wyndam-Matson'ın pinok'larla* -San Francisco'daki kukla beyaz hükümetle- nasıl bir ilişki içinde olduğunu asla kavrayamamış olduğundan eski işvereninin, gerçek otorite sahiplerinin, yani Japonlar'ın üstünde nasıl bir etkiye sahip bulunduğunu da bilemiyordu. t.H.K. finok'lar tarafından yönetiliyordu.

Wyndam-Matson'ınkine benzeyen, orta yaşlı, dört beş beyaz suratla karşı karşıya kalacaktı. Eğer orada haklı bulunmazsa, Tokyo'nun dışında faaliyet gösteren ve California' da, Oregon'da, Washington'da ve Nevada'nın Amerika Pasifik Devletleri sınırları dahilindeki bölgelerinde faaliyet gösteren Ticari İthalat-İhracat Elçilikleri'ne başvurmak zorundaydı. Ama kendisini orada da haklı göstermeyi başaramazsa...

Yatağında uzanıp tavandaki eski elektrik tesisatına bakarken zihninde planlar yapıp duruyordu. Hududu gizlice geçip Rocky Dağları Devletleri'ne gidebilirdi mesela. Ama orası A.P.D.'ye gevşekçe de olsa bağlıydı ve kendisini bir suçlu olarak iade edebilirlerdi. Ya Güney? İrkildi. Öf! Orası olmaz. Beyaz bir adam olarak orada daha fazla kabul görecekti; aslında burada, A.P.D.'de gördüğünden çok daha fazlasını. Ama... O türden bir kabulü istemiyordu.

Ve daha da kötüsü, Güney'in Reich'la ekonomik, ideolojik ve daha pek çok türden çapraşık bağları vardı. Ve Frink Yahudi'ydi.

Asıl ismi Frank Fink idi. New York'ta, Doğu Yakası'nda doğmuş ve 1941'de, Rusya'nın çöküşünden hemen sonra kendisini A.B.D. Ordusu'nda bulmuştu. Japonlar Hawaii'yi ele geçirdikten sonra Batı Yakası'na gönderilmişti. Savaş sona erdiğinde yerleşim hattının Japon tarafında bulmuştu kendini. Ve işte bugün, on beş yıl sonra, hâlâ buradaydı.

1947'de, Teslim Olma Günü'nde, neredeyse aklını yitirip sağa sola saldıracaktı. Japonlar'dan nefret ettiği için intikam yemini etmişti: Askerlik silahlarını, arkadaşlarıyla birlikte baş kaldıracağı günde kullanmak üzere, iyice yağlayıp bezlerle sarmalayarak bir bodruma, yerin üç metre kadar altına gömmüştü. Şimdi bu fikri, o büyük kan banyosunu, pinok'un ve efendilerinin tasfiyesini düşündüğünde, lise yıllarından kalma lekeli yıllıkları karıştırırken çocukken beslediği emellerin ifade edildiği cümlelere rastlamış gibi hissediyordu kendisini. Frank "Havuz Balığı" Fink palaentolojist olacağına, ayrıca Norma Prout'la evleneceğine yemin ediyor. Norma Prout ;sınıfın schones Madchenvydl ve onunla evleneceğine gerçekten yemin etmişti. Bu öyle eskiden olmuştu ki; Fred Allen'ı dinlemek ya da bir W. C. Fields filmini izlemek gibiydi tıpkı. 1947'den beri muhtemelen altı yüz bin Japon görmüş ya da onlarla konuşmuştu ve ilk

birkaç aydan sonra kafasında hepsine ya da herhangi birine zarar verme fikri asla belirmemişti. Artık anlamı kalmamıştı ki bunun.

Dur bir dakika. Biri vardı, Bay Omuro adında biri; aşağı San Francisco'daki kiralanabilir mülklerin bulunduğu geniş bir bölgeyi satın alarak kontrolüne geçirmiş ve bir süreliğine Frank'in evsahibi olmuştu. İşte o kötü biriydi, diye düşündü. Asla onarım yapmayan, odaları sürekli bölüp küçülten, kiraları yükseltip duran bir köpekbalığıydı... Omuro yoksulları sürekli kazıklamıştı, özellikle de ellili yılların başındaki o işsiz, neredeyse aç bilaç eski ordu mensuplarını. Ama vurgunculuğu yüzünden Omuro'nun başını vuran da Japon ticari elçiliklerinden biri olmuştu. Ve bugünlerde o sert, katı, ama adil Japon medeni hukukunun bu şekilde ihlal edilmesine hiç rastlanmıyordu. Japon işgal bölgesi memurlarının, özellikle de Savaş Kabinesi'nin çöküşünden sonrakilerin ahlaklılığının göstergesiydi bu.

Ticari Elçilikler'in sert, stoik dürüstlüklerini anımsayan Frink kendini güvencede hissetti. Wyndam-Matson bile gürültücü bir sinek gibi kovalanırdı. W.-M. Anonim Şirketi'nin sahibi olsun ya da olmasın. En azından o böyle olacağını umuyordu. Sanırım şu Pasifik Ortak Refah Birliği'ne gerçekten inancım var, dedi kendi kendine. Tuhaf. O ilk günlere baktığımda... O zamanlar gayet bariz bir hile gibi görünmüştü. Boş propaganda. Ama şimdi...

Yatağından kalktı ve salına salına banyoya yöneldi. Yıkanıp tıraş olurken radyodan öğle haberlerini dinledi.

Sıcak suyu kısa bir süre için kapatırken radyo, "Bu çabayla alay etmeyelim," diyordu.

Hayır, alay etmeyeceğiz diye düşündü Frank acı acı. Radyonun hangi çabadan bahsettiğini biliyordu. Yine de soğuk, huysuz Almanlar'ın Mars'ta, daha önce hiçbir insanın ayak basmadığı kızıl kumların üstünde gezinmeleri görüntüsünde komik bir şeyler vardı. Çenesini tıraş köpüğüyle kaplayan Frink kendi kendine bir Alman taşlamasını söylemeye başladı. Gott, Herr Kreisleiter. ist dies vielleicht der Ort wo man das Konzentrationslager bilden kann? Das Wetter ist so schön. Heiss, aber doch schön...*

Radyo devam etti: "Ortak Refah Uygarlığı, halkların karşılıklı görevlerle sorumlulukları paylaştığı dengeli bir eşitliği sağlama çabamız sırasında..." Hâkim hiyerarşinin tipik jargonu, diye düşündü Frink."... insanlığın gelecekteki meselelerinin gerçekleşeceği arenayı algılamakta başarısız olup olmadığımızı durup düşünmelidir, bu insanlar ister İskandinav, ister Japon, ister zenci..." Ve böyle sürüp gidiyordu.

Giyinirken taşlamasını zevkle düşündü. Hava schön, çok schön. Ama solunacak hiçbir şey yok...

Ama durum gerçekten de böyleydi; Pasifik, gezegenlerin kolonizasyonu yönünde hiçbir girişimde bulunmamıştı. Pasifik Güney Amerika'yla ilgileniyordu - daha doğrusu orayla başı dertteydi. Almanlar uzayda telaşla dev robot inşa sistemleri kurmakla meşgulken, Japonlar hâlâ Brezilya'nın iç bölgelerindeki ormanları yakıyor, eski kafatası avcıları için sekiz katlı, kilden evler inşa ediyorlardı. Japonlar ilk uzaygemilerini havalandırdıklarında Almanlar bütün Güneş Sistemi'ni ele geçirmiş olacaklardı. O eski tuhaf ve hoş günlerde, tarih kitaplarının günlerinde, Avrupa'nın geri kalanı sömürge imparatorluklarının son biçimlendirmelerini yaparken Almanlar treni kaçırmışlardı. Ama, diye düşündü Frink, bu kez sonuncu olmayacaklardı; derslerini almışlardı.

Ve sonra Afrika'yı ve orada yapılan Nazi deneylerini düşündü. Ve kanı damarlarında dondu, tereddüt etti, sonra yeniden akmaya başladı.

O engin, bomboş yıkıntı.

Radyo konuşuyordu: "... Ancak her yerdeki insanların temel fiziksel gereksinimlerine öncelik vermemizle gurur duymalıyız, onların ruhani isteklerine, ki..."

Ulu Tanrım, diye düşündü. Afrika. Ölü kabilelerin hayaletleri adına. Yerle bir edildi, dönüştürülmek üzere - neye? Kim bilebilirdi? Belki Berlin'deki o usta mimarlar bile bilmiyordu. İnşa eden ve didinip duran bir grup otomat, inşa eden mi? Un ufak eden. Bir paleontoloji sergisinden çıkma, insan yiyen devler bir hasmın kafatasından kâse yapmaya uğraşıyor; tüm aile önce içindekileri —çiğ beyni— kepçelerle harıl harıl boşaltıyor, yemek için. İdareli bir tutum, yalnızca hoşlanmadığımız insanları yemeyi akıl etmekle

kalmayıp, onları kendi kafataslarından yemek. İlk teknisyenler! Bir Berlin üniversitesi laboratuvarında beyaz, steril gömlekli bir ilkçağ adamı diğer insanların kafataslarından, derilerinden, kulaklarından, yağlarından nasıl faydalanılabileceği üzerine deneyler yapıyor. Ja, Herr Doktor. Ayak başparmağı için yeni bir kullanım yöntemi; görüyorsunuz ya, eklem seri çakan bir çakmak mekanizmasında kullanılabilir. Şimdi, eğer Herr Krupp üretimi yeterli düzeye yükseltebilme...

Şu düşünce onu dehşete düşürüyordu: eski, insansı yamyam devin yeniden yükselmesi, dünyayı bir kez daha yönetmesi. Ondan kurtulmak milyonlarca yılımızı aldı, diye düşündü Frink ve şimdi geri döndü. Üstelik yalnızca hasım olarak da değil, efendi olarak.

"... kınayabiliriz," diyordu radyo, Tokyo'daki minik san karınlıların sesiyle. Tanrım, diye düşündü Frink; bir de onlara maymun dedik, nasıl karılarını eritip mühür mumu yapmazlarsa, aynı şekilde gaz fırınları da yapmayacak olan bu uygar, çarpık bacaklı, ufak tefek, çelimsiz insanlara. "... ve geçmişte kınamışızdır da, insanlığın büyük bir kesimini yasal toplumun dışında bırakan bu fanatik çabanın insanları dehşet verici bir şekilde harcayışını." Onlar, Japonlar, hukuk alanında öyle güçlüydüler ki. "... Herkesin tanıdığı bir Batılı azizden alıntı yaparsak: 'Bir insan tüm dünyayı ele geçirmiş, ama bu uğraşı sırasında ruhunu yitirmişse ne kazanır ki?'" Radyo duraksadı; kravatını bağlamakta olan Frink de duraksadı. Sabah temizliğinin vaktiydi.

Onlarla anlaşmamı burada yapmak zorundayım, diye fark etti. Kara listede olsam da, olmasam da Japonlar'ın kontrolündeki bölgeyi terk edip Güney'e yâ da Avrupa'ya -Reich sınırları dahilindeki herhangi bir yere- gitmem sonum olur.

Yaşlı Wyndam-Matson'la aramı düzeltmeliyim.

Yanı başında bir fincan ılık çayla yatağa oturup eline I Ching'ini aldı. Deri kılıftan kırk dokuz tane civanperçemi sapı çıkardı. Düşüncelerini yeterince kontrol altına alana ve soruları biçimlenene dek bekledi.

Yüksek sesle, "Wyndam-Matson'la iyi bir ilişki kurabilmek için ona nasıl yaklaşmalıyım?" diye sordu. Soruyu yazdıktan sonra civanperçemi saplarını bir elinden diğerine geçirmeye başladı, ta ki ilk çizgi, başlangıç oluşana

dek. Bir sekiz. Altmış dört altıgenden yarısı elendi bile. Sapları ayırdı ve ikinci çizgiyi elde etti. işin uzmanı olduğundan kısa süre sonra altı çizgiyi de elde etmişti; altıgen önünde uzanıyordu ve onu yorumlamak için tabloya bakmasına gerek yoktu. Altıgen On Beş olduğunu görebiliyordu. Ch'ien. Alçakgönüllülük. Ah! Alçakta olanlar yükseltilecek, yüksekte olanlar alçaltılacak, güçlü ailelerin burnu sürtülecek; metne bakmasına gerek yoktu - anlamını ezbere biliyordu. İyi bir kehanet. Kâhin kendisine olumlu bir öğüt veriyordu.

Yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Altıgen On Beş'te aptalca bir şeyler vardı. Fazla iyimserdi. Tabii ki alçakgönüllü olmalıydı. Yine de burada değerli bir nokta olabilirdi. Ne de olsa yaşlı W. M.'nin üstünde hiçbir yaptırımı yoktu. Onu kendisini geri kabul etmeye zorlayamazdı. Tek yapabileceği Altıgen On Beş'in bakış açısını benimsemekti; kişinin dilemesi, umut etmesi, inançla beklemesi gereken anlardan biriydi bu. Yüce Varlık ona zamanı gelince işini ya da hatta belki daha da iyi bir şey verecekti.

Okuyacak hiçbir çizgisi yoktu, ne dokuz, ne de sekiz; çizgi durağandı. Yani bu kadardı, ikinci bir altıgene doğru hareket etmiyordu.

Yeni bir soru, o halde. Kendisini hazırlayarak, yüksek sesle sordu: "Juliana'yı tekrar görecek miyim?"

Juliana karısıydı. Daha doğrusu eski karısıydı. Juliana kendisini bir sene önce boşamıştı ve onu bir yıldır görmüyordu; aslında yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Görünüşe bakılırsa San Francisco'dan ayrılmıştı. Hatta belki A.P.D.'den bile. Ortak arkadaşları ya ondan haber almıyor, ya da kendisine söylemiyorlardı.

Gözlerini çentiklere dikerek civanperçemi saplarını hararetle hareket ettirdi. Juliana hakkında kaç kez soru sormuştu? İşte, bitki saplarının pasif, şansın yönetimindeki hareketleriyle yaratılan altıgen geliyordu. Şansın yönetimindeydi, ama kaynağını kendisinin yaşamakta olduğu andan alıyordu ki, bu anın içinde yaşamı evrendeki tüm diğer yaşamlarla ve partiküllerle bağlantı içindeydi. Gerekli altıgen kesik ve düz çizgilerden oluşan modeliyle durumu resmediyordu. O, Juliana, Gough Sokağı'ndaki fabrika, yöneten Ticari Elçilikler, gezegenlerin keşfi, Afrika'daki şimdi artık

ceset bile olmayan bir milyar kimyasal yığıntı, San Francisco'nun gecekondularla dolu kenar mahallelerinde, çevresinde yaşayan binlerce insanın ihtirasları, Berlin'deki sakin yüzlü, manyakça planlar yapan deli yaratıklar - bütün bunlar I.Ö. 30. yüzyılda yazılmış bir kitaba uygun mutlak bilgeliğin seçilmesi için civanperçemi saplarının atıldığı şu anda birbirleriyle ilişkilendiriliyordu. Çinli bilgeler tarafından beş bin yıllık bir süreçte yaratılmış, ince elenip sık dokunmuş, kusursuzlaştırılmış bir kitap, Avrupa iki haneli bölme yapmayı bile henüz öğrenememişken sistemleştirilmiş o üstün kozmoloji - o bilim.

Altıgen. Kalbi bir an durdu. Kırk dört. Kou. Tanışmaya Geliyor. Aklını başına getiren hüküm. Bakire güçlüdür. Kişi böyle bir bakireyle evlenmemeli. Juliana'ya ilişkin olarak yine bunu almıştı.

Oy ver, diye düşündü arkasına yaslanarak. Yani bana uygun biri değildi; bunu biliyorum. Bunu sormamıştım. Niye kâhin bana anımsatmak zorunda? Onunla tanışmam ve ona âşık olmam -hâlâ âşık olmam- benim kötü kaderim.

Juliana - evlenmiş olduğu kadınların en güzeli. Kurum karası kaşlar ve saçlar: İspanyol kanının izleri saf renk olarak dağılmış dudaklarına bile. Esnek, sessiz yürüyüşü; lise yıllarından kalma deri ayakkabılar giyerdi. Aslında tüm giysilerinde bir bakımsızlık havası vardı ve eski, fazla sık yıkanmış gibi görünürlerdi, ikisi öyle uzun süre parasız kalmışlardı ki, tipine gitmediği halde pamuklu bir kazak, fermuarlı bir kumaş ceket ve kısa çoraplar giymek zorunda kalmış, bunların onu tenis oynayan ya da (daha da kötüsü) ormanda mantar toplayan bir kadına benzettiğini söyleyerek hem giysilerden, hem de ondan nefret etmişti.

Ama her şeyden öte, onu ilk çeken şey Juliana'nın yüzündeki serserice ifade olmuştu: Juliana hiçbir sebep olmaksızın yabancılara, onları selam vermekle vermemek arasında kararsız bırakan, harikulade, sırnaşık, Mona Lisa'nınkini andıran bir gülümsemeyle selam verirdi. Öylesine çekiciydi ki genellikle selamına karşılık verirlerdi ve Juliana bunun üzerine yavaşça uzaklaşırdı. Frink bunu ilk başlarda göz bozukluğuna yormuş, ama en sonunda Juliana'nın özündeki gizli bir budalalıktan kaynaklandığına karar vermişti. Ve yabancılara sunduğu bu selamlaşma sınırında sergilediği anlık ışıltı sinirlerini bozmaya başlamıştı, tıpkı bitkileri andıran, sessiz, ben-gizli-

bir-görevdeyim havasındaki gidiş gelişleri gibi. Ama o zamanlar bile, sık sık kavga ettiklerinde ve sona yaklaştıklarında bile, Juliana'nın kendi yaşamına doğrudan Tanrı tarafından, asla öğrenemeyeceği sebeplerden dolayı sokulmuş olduğundan asla kuşku duymamıştı. Ve bu yüzden -ona karşı dinsel bir sezgi ya da inanç duyduğundan- onu yitirmiş olmayı bir türlü kabullenememişti.

Şimdi öylesine yakında gibiydi ki... Sanki ona hâlâ sahipti. Hâlâ yaşamıyla meşgul olan, odasında sessizce yürüyüp bir şeyler arayan o ruha. Ve kehanet kitaplarını her eline alışında zihninde olan.

Yatağında oturan ve dışarı çıkıp gününe başlamaya hazırlanan, yalnızlık yüklü bir düzensizlik tarafından kuşatılmış olan Frank Frink, San Francisco ismindeki bu büyük, karmak şık şehirde o anda başka kimlerin kâhine başvurmakta olduklarını merak etti. Acaba hepsi de kendisi gibi karamsar öğütler mi alıyorlardı? An'ın mizacı onlara karşı da kendisine karşı olduğu kadar aksi miydi?

2

Bay Nobusuke Tagomi oturmuş Konfüçyus bilgeliğinin Beşinci Kitabı'nı, yüzyıllardır I Ching ya da Değişimler Kitabı olarak adlandırılan Taocu kâhini okuyordu. O günün öğle vaktinde, Bay Childan'la iki saat sonra yapacağı görüşme konusunda huzursuzlanmaya başlamıştı.

Taylor Sokağı'ndaki Nippon Times Binası'nın yirminci! katında bulunan, ofislerden oluşan katı Körfez'e tepeden bakıyordu. Cam duvarın ardından gemilerin Körfez'e girip Golden Gate Köprüsü'nün altından geçtiklerini görebiliyordu. O anda Alcatraz'ın gerisindeki bir yük katarı seçilebiliyordu, ama Bay Tagomi'nin buna aldırdığı yoktu. Duvara gidip ipi çözdü ve bambu jaluziyi kapadı. Geniş merkez ofis loşlaştı; ışık yüzünden gözlerini kısmasına gerek yoktu artık. Şimdi daha net düşünebilirdi.

Müşterisini memnun etmesinin gücü dahilinde olmadığına karar verdi. Bay Childan ne getirmiş olursa olsun, müşterisi etkilenmeyecekti. Bu gerçekle yüzleşelim, demişti kendi kendine. Ama en azından hoşnut olmamasını engelleyebiliriz.

Ona paslanmış bir armağanla hakaret etmekten kaçınabiliriz.

Müşterisi az sonra yüksek teknoloji ürünü yeni Alman roketi Messerschmitt 9-E ile San Francisco Havaalanı'na varacaktı. Bay Tagomi böyle bir rokete hiç binmemişti; Bay Baynes'la buluştuğunda her şeyden usanmış görünmeye özellikle dikkat etmesi gerekecekti, roket ne kadar büyük olursa olsun.

Şimdi pratik yapmalıydı. Ofis duvarındaki aynanın önünde durdu, huzurlu, biraz bezgin bir yüz yarattı ve soğuk hatlara bakarak kendisini ele veren herhangi bir şeyin olup olmadığını inceledi. Evet, çok gürültü çıkarıyorlar bayım, Bay Baynes. İnsan okuyamıyor. Ama Stockholm'le San Francisco arasındaki uçuş yalnızca kırk beş dakika sürüyor. Belki de Almanlar'ın

mekanik konusundaki başarısızlıkları üzerine iki çift laf etmeli. Herhalde radyodan duymuşsunuzdur. Madagaskar'daki o uçak kazası. Eski tepkili motorlu uçaklar üstüne söylenecek çok şey var bence.

Politikadan uzak durmak şarttı. Ne de olsa Bay Baynes'ın güncel konulara ilişkin düşüncelerini bilmiyordu. Yine de konu açılabilirdi. Bay Baynes İsveçli olduğuna göre tarafsızdı herhalde. Yine de S.A.S. yerine Lufthansa'yı seçmişti. Tedbirli bir hareket... -Bayım, Bay Baynes, Herr Bormann'ın çok hasta olduğunu söylüyorlar. Bu sonbaharda Partei yeni bir Reich Başbakanı seçecekmiş. Yalnızca söylenti mi? Ne yazık ki Pasifik'le Reich arasında büyük bir ketumluk hüküm sürüyor.

Masasındaki klasörde Bay Baynes'ın geçenlerde yaptığı bir konuşmaya ilişkin bir gazete kupürü. Bay Tagomi onu dikkatle inceledi, kontakt lenslerinin hafifçe kaymasından dolayı öne eğilerek. Yazı bir kez daha -doksan sekizinci kez mi?- Ay'da su kaynakları aramanın gerekliliğinden bahsediyordu. "Bu yürek parçalayıcı ikilemi hâlâ çözebiliriz," diyordu Bay Baynes. "Ay en yakın komşumuz ve aynı zamanda da askeri maksatlar dışında bize en az faydası dokunanı." Sicf* diye düşündü Bay Tagomi, saray Latincesiyle. Bay Baynes hakkında bir ipucu. Yalnızca askeri nitelikli olan maksatlara hoşnutsuzlukla bakıyor. Bay Tagomi bunu zihnine not etti.

Dahili hattın tuşuna bastı: "Bayan Ephreikian, lütfen kayıt cihazını getirin."

Ofisin dış kapısı kayarak açıldı ve bugün saçını hoş, mavi çiçeklerle süslemiş olan Bayan Ephreikian belirdi.

"Leylak," diyerek gözlemini dile getirdi Bay Tagomi. Büyüdüğü yer olan Hokkaido'da bir ara profesyonel çiçek yetiştiriciliği yapmıştı.

Kahverengi saçlı, iri bir Ermeni kızı olan Bayan Ephreikian eğilip selam verdi.

"Hızlı Aramalı Cihaz'ı hazırladın mı?" diye sordu Bay Tagomi.

"Evet Bay Tagomi." Bayan Ephreikian elinde kullanıma hazır, taşınabilir, pilli kayıt cihazını tutarak oturdu.

Bay Tagomi konuşmaya başladı. "Kâhine 'Bay Childan'la yapacağım görüşme kazanç sağlayacak mı?' diye sordum ve ne yazık ki Yüce'nin Baskınlığı adındaki o uğursuz altıgeni elde ettim. Çatının yatay direği sarkıyor. Ortaya fazla ağırlık binmiş; her şey dengesiz. Tao'dan uzak olduğu apaçık." Kayıt cihazı vızıldıyordu.

Bay Tagomi durup düşündü.

Bayan Ephreikian kendisini beklentiyle izliyordu. Vızıltı kesildi.

"Bay Ramsey'ye bir dakikalığına içeri gelmesini söyleyin lütfen."

"Peki Bay Tagomi." Bayan Ephreikian kayıt cihazını bırakıp ayağa kalktı; ofisten çıkarken topuklarının sesleri yankılanıyordu.

Bay Ramsey koltuğunun altında içinde konşimentolar bulunan büyük bir klasörle belirdi. Genç biriydi, gülümseyerek ilerledi, üstünde Amerika Ortabatı Yaylaları marka zarif bir kravat, ekose gömlek ve moda tutkunlarının el üstünde tuttuğu dar ve kemersiz bir kot pantolon vardı. "Selam Bay Tagomi," dedi. "Güzel bir gün efendim."

Bay Tagomi eğilip selam verdi.

Bunun üzerine Bay Ramsey hemen kendini toparladı ve aynı şekilde karşılık verdi.

"Kâhine başvurdum," dedi Bay Tagomi, Bayan Ephreikian oturarak kucağına kayıt cihazını tekrar alırken. "Kısa süre sonra bizzat gelecek olduğunu bildiğiniz Bay Baynes'ın o sözde oryantal kültürüne ilişkin olarak İskandinav ideolojisini benimsediğini anlıyorsunuzdur. Kendisini otantik Çin parşömen sanatı eserleriyle ya da Tokugawa Dönemimizin seramikleriyle etkileyip kavrayışını genişletme çabasına girişebilirdim. "Ama insanların inançlarını değiştirmek bizim işimiz değil-"

"Anlıyorum," dedi Bay Ramsey; beyaz ırkın özelliklerini taşıyan yüzü acılı bir konsantrasyon ifadesiyle çarpılmıştı.

"Bu yüzden onun önyargılarını besleyecek ve kendisine paha biçilmez bir Amerikan eseri armağan edeceğiz."

"Evet."

"Siz bayım, Amerikan kökenlisiniz. Her ne kadar teninizi koyulaştırma zahmetine girmiş olsanız da." Bay Ramsey'yi tepeden tırnağa süzdü.

"Bir güneş lambası sayesinde elde edilmiş yanık bir ten," diye mırıldandı Bay Ramsey. "Yalnızca D vitamini almak için." Ama yüzündeki aşağılanmışlık ifadesi onu ele veriyordu. "Sizi temin ederim ki otantik kökenlerimi..." Bay Ramsey'nin dili dolandı. "Yerel etnik izlerle tüm bağlarımı kesmiş değilim."

Bay Tagomi Bayan Ephreikian'a "Lütfen devam edin," dedi. Kayıt cihazı tekrar vızıldamaya başladı. "Kâhine başvurduktan ve Altıgen Ta Kuo'yu, Yirmi Sekiz'i elde ettikten sonra, beşinci yerde, olumsuz çizgi Dokuz'u elde ettim. Şöyle diyor:

Kurumuş bir kavak çiçek açıyor,

Yaşlı bir kadın koca buluyor.

Suçlama yok. Övgü yok.

"Bu Bay Childan'ın bize saat ikide değerli hiçbir şey sunmayacağını açıkça gösteriyor." Bay Tagomi sustu. "Dürüst olalım. Amerikan sanat eserleri konusunda kendi yargıma güvenemem. İşte bu yüzden bir..." Sözcük seçiminde kararsız kaldı. "Bu yüzden siz, Bay Ramsey, yerel kökenli olan siz, bize gereklisiniz. Elimizden geleni yapmamız gerektiği açıkça ortada."

Bay Ramsey yanıt vermedi. Ancak, hislerini gizleme çabalarına karşın, incinmiş ve kızgın olduğu yüz hatlarından, suskunluğundan anlaşılıyordu. "Şimdi," dedi Bay Tagomi, "kâhine başvurmayı sürdürdüm. Bay Ramsey, siyasi nedenlerden dolayı sorunun ne olduğunu size söyleyemeyeceğim." Ses tonu şöyle diyordu: Bir başka deyişle, siz ve sizin gibi pinok'un bizim

ilgilendiğimiz önemli meselelere karışma hakkına sahip değilsiniz. "Ancak son derece kışkırtıcı bir yanıt aldığımı söylemem yeterli olacaktır. Bu yanıt beni uzun uzun düşünmeye itti."

Hem Bay Ramsey, hem de Bayan Ephreikian onu dikkatle izliyorlardı.

"Bay Baynes'a ilişkin," dedi BayTagomi.

Başlarını salladılar.

"Tao Altıgen Sheng, Kırk Ahi'nin okült işleyişi yoluyla: sorduğum, Bay Baynes'a ilişkin soru. iyi bir hüküm. Ve Altıncı çizgi başlangıçta ve Dokuzuncu çizgi ikinci yerde." Sorusu şuydu: Bay Baynes meselesini başarılı bir şekilde ele alabilecek miyim? Ve ikinci yerdeki Dokuzuncu çizgi ona olumlu bir yanıt vermişti. Şunlar yazıyordu:

Eğer ki içtense,

Bu onu ufak bir armağan getirmeye yöneltir.

Suçlama yok.

Bay Baynes'ın ana Ticari Elçiliğin kendisine Bay Tagomi'nin başarılı şubesi aracılığıyla sunacağı herhangi bir armağandan hoşnut kalacağı açıktı. Ancak bu soruyu sorarken Bay Tagomi'nin zihninin gerisinde kendisinin bile belli belirsiz farkında olduğu daha derin bir başka soru vardı. Sık sık olduğu gibi, kâhin daha temel nitelikli soruyu algılamış ve diğerini yanıtlarken, bilinçaltındaki soruyu da yanıtlamayı görev bilmişti.

"Bildiğimiz gibi," dedi Bay Tagomi, "Bay Baynes bize İsveç'te geliştirilen yeni enjeksiyon kalıplarıyla ilgili ayrıntılı bilgiler getiriyor. Onun firmasıyla bir anlaşma imzalamayı başarabilirsek, oldukça ender bulunan pek çok metalin yerine plastik kullanabiliriz hiç şüphesiz."

Pasifik yıllardır Reich'tan sentetik alanının temel konularında yardım almaya çalışıyordu. Ancak büyük Alman kartelleri, özellikle de I.G. Farben, patentlerini çok iyi koruyorlardı; aslına bakılırsa, plastik sahasında tüm dünyada bir tekel oluşturmuşlardı, özellikle de polyesterlerin

geliştirilmesinde. Reich ticarette bu sayede Pasifik'e karşı bir avantaj sağlamıştı ve teknolojide de en az on sene ilerideydi. Festung Avrupası'ndan kalkan gezegenler arası roketlerin parçalarının çoğu ısıya dayanıklı, çok hafif ve büyük meteor darbelerine bile karşı koyabilecek kadar sert plastikten imal ediliyorlardı. Pasifik'te bu türden maddeler hiç yoktu; hâlâ tahta gibi doğal materyaller ve elbette ki o her yerde bulanan adi madenler kullanılıyordu. Bay Tagomi bunu düşündükçe korkuya kapılıyordu; ticari fuarlarda ileri Alman teknolojisinin ürünlerinden bazılarını görmüştü, ki aralarında A.P.D. parasıyla altı yüz dolara satılan, tamamen sentetik maddelerden yapılma bir otomobil olan D.S.S. -Der Schnelle Spuk- de vardı.

Ama kafasındaki, Ticari Elçilik ofislerinde cirit atan pinok'ların duymalarını asla istemeyeceği esas soru, Tokyo'dan gelen şifreli telgrafa ilişkin olandı. Bir kere şifreli yazı genellikle ticari anlaşmalarda değil, güvenlikle ilgili meselelerde ve oldukça da ender kullanılırdı. Üstelik şifre Reich'ın telsiz dinleyicilerini şaşırtmak için kullanılan metaforik gönderme yöntemiyle yazılmıştı — Almanlar klasik bir şifreyi ne kadar karışık olursa olsun çözebiliyorlardı. Demek ki Tokyo'daki yetkililer şifreyi Yurt Adalan'ndaki yarı-sadık hiziplere karşı değil, açıkça Reich'a karşı kullanmışlardı. Anahtar cümle olan "Kaymağı alınmış sütle beslenir," Pinafore'a., "... işler çoğu zaman göründüğü gibi değildir / Kaymağı alınmış süt kendini kaymak gibi gösterir," öğretisini yayan o tuhaf şarkıya göndermede bulunuyordu. Ve Bay Tagomi öğüt istediğinde, / Ching de bu görüşü desteklemişti. Yorumu şöyleydi:

Burada güçlü bir adam varsayılıyor. Çevresine uyum sağlayamadığı doğru, çünkü çok kaba ve biçime önem vermiyor. Ama karakteri dürüst olduğundan çevresindekilerden karşılık görüyor...

Burada söylenen şey basitçe Bay Baynes'ın göründüğü gibi olmadığıydı; San Francisco'ya geliş sebebi enjeksiyon kalıpları için anlaşma imzalamak değildi. Bay Baynes aslında bir casustu.

Ama Bay Tagomi onun ne tür bir casus olduğunu, ne için ya da kimin için çalıştığını bir türlü anlayamıyordu.

O gün öğleden sonra saat bir buçukta Robert Childan' Amerikan El Sanatları Şti.'nin ön kapısını büyük bir gönülsüzlükle kilitledi. Ağır mahfazaları kaldırıma sürükledi, bir çekçek çağırdı ve Çinli'ye kendisini Nippon Times Binası'na götürmesini söyledi.

İnce suratlı, kambur duran ve kan ter içindeki Çinli, konumunun bilincinde olduğunu gösteren bir iç çekişle anladığını belirtti ve Bay Childan'ın eşyalarını yüklemeye başladı. Sonra Bay Childan'ı da kilimle kaplı koltuğa oturttu ve arabalarla otobüslerin arasında pedal çevirerek, Montgomery Sokağı'nda ilerlemeye başladı.

Bütün gününü Bay Tagomi için uygun bir parça bulmakla geçirmiş olan Childan, geçip giden binaları izlerken büyük bir öfkeye ve huzursuzluğa kapıldı. Ama her şeye karşın - zafer. Benliğinin geri kalanından ayrı duran bir beceri: Doğru parçayı bulmuştu ve Bay Tagomi yatışacak, müşterisi de, her kimse, hoşnut kalacaktı. Her zaman tatmin ederim, diye düşündü Childan. Müşterilerimi.

Tip Top Çizgi Roman Dergisinin birinci cildinin birinci, nüshasının neredeyse tertemiz bir baskısını mucize eseri ele geçirmeyi başarmıştı. Otuzların Amerika'sından kalma nadide bir koleksiyon parçasıydı; ilk mizah dergilerinden biri olduğundan koleksiyoncuların sürekli peşinde koştukları bir parçaydı. Yanında daha önce göstereceği başka parçalar da vardı elbette. En büyük çantanın tam ortasında, ipek kağıdıyla sarmalanmış deri bir mahfazanın içinde, oldukça iyi korunur bir halde durmakta olan çizgi romanı sırası gelince çıkaracaktı.

Diğer çekçeklerle, arabalarla ve otobüslerle yarışan çekçe-; kin radyosundan popüler şarkılar yükseliyordu. Childan işitmiyordu bile; buna alışmıştı. Kalıcı reklamları her büyük binanın önünü tamamen kapatan dev neon lambalarını da fark etmiyordu. Ne de olsa onun da kendine ait bir tabelası vardı; geceleri şehirdeki diğer tüm tabelalarla birlikte parlayıp sönüyordu. İnsan reklamını başka nasıl yapabilirdi ki? Gerçekçi olmak gerekiyordu.

Aslında radyoların bangırtısı, trafik sesleri, tabelalar ve insanlar onu sakinleştiriyordu. İçsel endişelerini ortadan kaldırıyordu. Ve bir başka insan tarafından pedal vasıtasıyla taşınmak, Çinlinin kaslarındaki gerilimi,

düzenli titreşimler halinde hissetmek hoştu; bir tür gevşeme makinesi, diye düşündü Childan.

Çekmek zorunda kalmak yerine çekilmek. Ve - bir an için bile olsa, daha yüksek bir yerde olmak.

Kendisini suçluluk duygusuyla uyandırdı. Planlanması gereken çok fazla şey vardı; öğle uykusuna vakti yoktu. Kıyafeti Nippon Times Binası'na tamamen, uygun muydu? Yüksek hızlı asansörde baygınlık geçirecekti herhalde. Ama yanında hareket bulantısını geçiren tabletler vardı, bir Alman bileşkesi. Çeşitli hitap şekilleri... Bunları biliyordu. Kime nazik, kime kaba davranacağını. Kapıcıya, asansör operatörüne, resepsiyon görevlisine, tüm temizlikçilere ve tamircilere sert davran. Tüm Japonlar'a selam ver, yüzlerce kere eğilmen gerekse bile. Ama pinok'lar. İğrenç bölge. Eğil, ama sanki yoklarmış gibi içlerinden arkalarına bak. Peki, tüm konumları gözden geçirmiş oluyor muydu? Ticari elçiliklerde Almanlar'a ve tarafsızlara da sık sık rastlanıyordu.

Ve belki bir köle de görebilirdi.

Alman ya da Güney gemileri San Francisco limanına sık sık uğruyorlardı ve bazen zencilerin kısa süreliğine karaya çıkmalarına izin veriliyordu. Mutlaka üç kişiden az gruplar halinde. Ayrıca geceleri dışarıda kalamazlardı; Pasifik kanunlarının yürürlükte olduğu bölgelerde bile gece sokağa çıkma yasağına uymak zorundaydılar. Ama bazen limanlara satılan köleler de bırakılıyordu ve bunlar daimi olarak karada, rıhtımların altındaki gecekondularda yaşıyorlardı. Hiçbiri Ticari Elçilik ofislerine giremezdi, ama bir satış işlemi gerçekleşiyorsa - mesela, Bay Tagomi'nin ofisine giderken çantalarını kendisi mi taşımalıydı? Tabii ki hayır. Bir köle bulmalıydı, bir saat ayakta dikilip beklemesi gerekse bile. Randevusunu kaçırsa bile. Bir kölenin onu herhangi bir şey taşırken görmesi söz konusu olamazdı; buna çok dikkat etmeliydi. Böyle bir hata ona çok pahalıya patlardı. İtibarı kendisini görenler arasında sıfıra iner ve bir daha da asla yükselmezdi.

Aslında, diye düşündü Childan, Nippon Times Binası'na herkesin gözü önünde kendi çantalarımı taşıyarak girmek hoşuma gidebilirdi. Ne büyük bir jest. Aslında kanunsuz da denemez; bunu yapmakla hapse girmem. Ve

gerçek duygularımı da göstermiş olurum, insanın kamu yaşamında asla ön' plana çıkmayan yüzünü. Ama...

Bunu yapabilirdim, diye düşündü, o kahrolası zenci köleler etrafta pusuya yatmış olmasalardı, benden yüksekte olanların bunu görmelerini, beni küçümsemelerini kaldırabilirim - ne de olsa beni her gün küçümsüyor ve aşağılıyorlar. Ama benden aşağıda olanlar tarafından görülmek, beni horgördüklerini hissetmek. Önümde pedal çeviren bu Çinli gibiler tarafından görülmek. Bir çekçeke binmeseydim, beni bir iş görüşmesine yürüyerek gitmeye çalışırken görmüş olsaydı...

Bu durumun suçlusu Almanlar'dı. Çiğneyebileceklerinden fazlasını ısırma eğilimi. Ne de olsa, savaşı kıl payı kazanmışken, hemen Güneş Sistemi'ni fethe girişmişler, ülkelerinde çıkardıkları yasalarla da... Neyse, en azından fikir iyiydi. Ve ne de olsa Yahudiler'e, Çingeneler'e ve İncil uzmanlarına karşı başarı kazanmışlardı. Ve Slavlar iki bin yıl geriye, Asya'daki vatanlarına gönderilmişlerdi. Avrupa'yı tamamen terk ederek herkesi rahatlatmışlardı. Yaklara binmeye ve oklarla avlanmaya geri dönmüşlerdi. Ya Münih'te basılıp tüm kütüphanelerle gazete bayiilerine dağıtılan o enfes, parlak dergiler... İnsan o renkli, tam sayfa fotoğraflara bakarken durumu kendi gözleriyle görebiliyordu: Mavi gözlü, sarı saçlı, Ari ırktan kolonistler Ukrayna'da, dünyanın en geniş hububat kâsesinde karıncalar gibi çift sürüyor, mahsul topluyor, toprağı işliyorlardı. O herifler kesinlikle mutlu görünüyorlardı. Artık eğri büğrü verandalara tünemiş oturan ya da köy pazarında birkaç iğrenç şalgam satan o ayyaş, alık Lehler'in fotoğraflarını görmüyordu insan. Hepsi geçmişte kalmıştı, tıpkı eski zamanların yağmurlu havalarda at arabalarının saplanıp kaldığı, sulu çamura dönüşen, tekerlek izleriyle kaplı toprak yolları gibi.

Ama Afrika. Orada şevklerinin kontrolden çıkmasına izin vermişlerdi ve bu takdire şayandı; gerçi biraz daha tedbirli davranıp kısa bir süre daha, örneğin Tarla Projesi tamamlanana dek, bekleyebilirlerdi. İşte orada Naziler dehalarını sergilenişlerdi; içlerindeki sanatçı gerçekten yüzeye çıkmıştı. Akdeniz atom gücünün yardımıyla kurutuluyor, şişelere dolduruluyor, işlenebilen tarlalara dönüştürülüyor - ne cesaret! Bıyık altından gülenler nasıl da saklanacak delik aramışlardı, örneğin Montgomery Sokağı'ndaki bazı alaycı dükkân sahipleri. Ve aslına bakılırsa Afrika'da da başarılı

olmalarına ramak kalmıştı- .. Ama bu boyutta bir proje için "ramak", kulağa nahoş gelen bir sözcüktü. Dosenberg'in 1958'de yayımlanan o ünlü, etkili broşürü... Bu sözcük ilk kez orada kullanılmıştı. Afrika Sorununun nihai çözümüne gelince... Hedeflerimize ulaşmamıza ramak kaldı. Ancak ne yazık ki...

Yine de, Amerikan yerlilerinden kurtulmak iki yüz sene sürmüştü ve Almanya Afrika'da aynı işi on beş senede başarmıştı. Bu yüzden tüm eleştiriler yersizdi. Aslında bunu geçenlerde, o diğer dükkân sahiplerinden bazılarıyla yemek yerken tartışmıştı. Onlar açıkça mucize bekliyorlardı, sanki Naziler dünyayı büyü yoluyla yeniden biçimlendirebilirlermiş gibi. Hayır, sonuç alınmasını sağlayan şey bilim, teknoloji ve o meşhur sıkı çalışma yeteneğiydi; Almanlar kendilerini yaptıkları işe adamaktan asla vazgeçmiyorlardı. Ve bir işi yaptıklarında, onu adam gibi yapıyorlardı.

Hem ne de olsa Mars'a yapılan uçuşlar dünyanın dikkatini Afrika'da karşılaşılan güçlüklerden uzaklaştırmıştı. Sonuçta her şey dükkân sahibi arkadaşlarına söyledikleriyle özetleniyordu; Naziler'de olup bizde olmayan şey - soyluluk. Onlara çalışma aşklarından ya da üretkenliklerinden dolayı saygı duyabilirsiniz... Ama insanı asıl harekete geçiren şey düşleridir. Önce Ay'a, sonra Mars'a yapılan uzay uçuşları; insanoğlunun en eski arzusu, bize şan kazandırabilecek en büyük umut bu. Şimdi, bir de Japonlar'a bakalım. Onları oldukça iyi tanıyorum; ne de olsa onlarla her gün iş yapıyorum. Onlar -haydi gerçeği kabul edelim— Doğulu. Sarı insanlar. Biz beyazlar önlerinde eğilmek zorundayız, çünkü güç onlarda. Ama Almanya'yı izliyoruz; beyazların fethettiği yerlerde nelerin yapılabileceğini görüyoruz ve orada durum çok farklı.

"Nippon Times Binası'na yaklaşıyoruz efendim," dedi, tepeyi tırmanmaktan dolayı göğsü inip kalkan Çinli. Şimdi yavaşlıyordu.

Childan zihninde Bay Tagomi'nin yüzünü canlandırmaya çalıştı. Adamın olağandışı bir öneme sahip olduğu belliydi; Bay Tagomi'nin telefondaki ses tonu, o yoğun huzursuzluğu bu gerçeği ortaya koymuştu. Childan'ın zihninde çok önemli alıcıları, daha doğrusu müşterileri arasından, Chifdan'ı Körfez Bölgesi'ndeki önemli şahsiyetlerle tanıştırıp iyi bir isim yapmasında önemli rol oynamış birinin görüntüsü şekillendi.

Dört yıl önce Childan şimdiki gibi nadir ve arzulanır parçaların ticaretini yapmıyordu; Geary'de küçük, loş bir sahaf dükkânı vardı. Çevresindeki dükkânlar mobilya ya da hırdavat satıyor, ya da çamaşır yıkıyorlardı. Hoş bir semt değildi. San Francisco Polis Teşkilatı'nın ve hatta eğitimli Japonlar'dan oluşan Kempeitai'ın tüm çabalarına karşın geceleri kaldırımlarda silahlı soygunlar, bazen de tecavüzler oluyordu. İş günü sona erince tüm dükkânların, içeri zorla girilmesini engellemek için taktırılan demir kepenkleri indiriliyordu. Ama şehrin bu bölgesine eski bir ordu mensubu olan yaşlıca bir Japon, Binbaşı Ito Humo gelmişti. İnce ve uzun boylu, beyaz saçlı, dimdik yürüyen ve duran bir adam olan Binbaşı Humo Childan'a kendi ticaret sahasında yapabileceklerine ilişkin ilk ipucunu vermişti.

"Ben bir koleksiyoncuyum," diye açıklamıştı Binbaşı Humo. Tüm bir öğle sonrasını dükkândaki eski dergi yığınlarını karıştırarak geçirmişti. Kibar bir ses tonuyla Childan'a o zaman pek anlayamadığı bir şeyi açıklamıştı: Pek çok zengin, kültürlü Japon'un gözünde Amerikan uygarlığının tarihi, popüler eserleri geleneksel antikalarla eşdeğerdeydi. Bunun nedenini binbaşı da bilmiyordu; o özellikle Amerikan pirinç düğmelerini ve bu düğmelere ilişkin olarak çıkan eski dergileri toplamaya meraklıydı. Bu para ya da pul koleksiyonu yapmak gibi bir şeydi; hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Ve zengin koleksiyoncular buna büyük paralar harcıyorlardı.

"Sana bir örnek vereyim," demişti binbaşı. "'Savaşın Dehşetleri' kartlarının ne anlama geldiğini biliyor musun?" Childan'a arzulu gözlerle bakmıştı.

Hafızasını yoklayan Childan sonunda anımsamıştı. Kartlar çocukluğunda sakızlarla birlikte verilirdi. Tanesi bir sentten. Kartlar bir seri teşkil ediyordu ve her birinde farklı bir dehşet sahnesi resmediliyordu.

"Çok yakın bir arkadaşım," diye konuşmayı sürdürmüştü binbaşı, "'Savaşın Dehşetleri'nin koleksiyonunu yapıyor. Şimdi elinde biri dışında hepsi var. Panay 'in Batışı. Bu kart için oldukça büyük bir meblağ ödemeye hazır."

"Yazı-tura kartları," dedi Childan ansızın.

"Efendim?"

"Onlarla yazı-tura atardık. Her kartın yazı ve tura tarafları vardı." O zamanlar sekiz yaşlarındaydı. "Her birimizde birer deste kart vardı, iki kişi karşılıklı dururduk. Her birimiz birer kartı havaya fırlatırdık. Kimin kartı tura gelmişse, yani fotoğraflı yüzü üstte kalmışsa, o çocuk her iki kartı da alırdı." O güzel günleri, çocukluğunun o geçmişte kalan mutlu günlerini anımsamak ne hoştu.

Binbaşı Humo bunun üstünde düşündükten sonra "Arkadaşımın 'Savaşın Dehşetleri' kartları hakkında konuştuğunu işittim, ama böyle bir şeyden hiç bahsetmedi," dedi. "Kanımca bu kartların nasıl kullanıldığını bilmiyor."

Sonunda binbaşının arkadaşı Childan'in tarihsel anlatısını birinci ağızdan dinlemek için dükkâna gelmişti. Kendisi de aynı şekilde İmparatorluk Ordusu'ndan emekli bir subay olan bu adam anlatılanlar karşısında büyülenmişti.

"Şişe kapakları!" demişti Childan beklenmedik bir şekilde.

Hiçbir şey anlamayan Japon gözlerini kırpıştırmıştı.

"Süt şişelerinin kapaklarını toplardık. Çocukken. Mandıranın isminin yazılı olduğu kapakları. Birleşik Devletler'de binlerce mandıra vardı herhalde. Her birinin kapağı kendine özgüydü."

Subayın gözleri koleksiyonculuk içgüdüsüyle parlamıştı. Eski koleksiyonunuzdan elinize kalan parçalar var mı bayım?"

Yanıt doğal olarak hayırdı. Ama... Sütün kullanılıp atılan kutuların değil, cam şişelerin içinde dağıtıldığı, savaş öncesi zamanlardan kalma o eski, unutulmuş kapakları elde etmek büyük olasılıkla hâlâ mümkündü.

Böylece Childan adım adım bu işin içine girmişti. Başkaları da benzer dükkânlar açmışlar, Japonlar'ın Amerikan eşyalarına karşı duydukları, giderek artan çılgınca ilgiden faydalanmışlardı... Ama Childan avantajını hep korumuştu.

"Borcunuz," diyordu Çinli, onu daldığı derin düşüncelerden uyandırarak, "bir dolar efendim." Çantalarını indirmişti ve onu bekliyordu.

Childan adama dalgın dalgın para verdi. Evet, Bay Tagomi'nin eski müşterisi Binbaşı Humo'ya benzemesi epey olasıydı; en azından, diye düşündü Childan ekşi ekşi, benim açımdan bakıldığında. Öyle çok Japon'la iş yapmıştı ki... Ama onları birbirlerinden ayırt etmekte hâlâ zorlanıyordu. Kısa, bodur ve kalın olup güreşçilere benzeyenler vardı. Sonra eczacıya benzeyenler. Ağaç-çalı-çiçek bahçıvanı tipi... Childan kendine özgü kategorilere sahipti. Ve bir de gençler vardı, kendi kanısına göre kesinlikle Japon'a benzemeyenler. ; Bay Tagomi'nin müşterisi büyük olasılıkla Filipin puroları içen, heybetli bir işadamıydı.

Ve Childan, Nippon Times Binası'nın önündeki kaldırımda, yanında çantalarıyla dururken şu düşünceyle ansızın ürperdi: Ya müşterisi Japon değilse! Çantalardaki her şey Japonlar'a göre seçilmişti, onların zevkleri göz önüne alınarak...

Ama adam Japon olmalıydı. Bay Tagomi'nin ilk siparişi bir İç Savaş asker toplama afişiydi; yalnızca bir Japon böyle değersiz bir şeyle ilgilenirdi elbette. Ivır zıvıra karşı sergiledikleri manyakça ilginin, dokümanlara, bildirilere, ilanlara karşı duydukları hayranlığın tipik bir örneği. Boş zamanlarını Amerikan patentli ilaçların gazetelerde çıkan ilanlarını toplamaya adamış biri geldi aklına.

Yüzleşmek zorunda olduğu başka sorunlar da vardı. Hemen çözülmesi gereken sorunlar. Nippon Times Binası'nın yüksek kapılarından, hepsi de şık erkek ve kadınlar telaşla girip çıkıyorlardı sürekli; sesleri kulaklarına ulaşınca Childan ilerlemeye başladı. Göğe doğru yükselen, San Francisco'nun bu en ünlü binasına bir bakış fırlattı. Ofislerin duvarları camdandı, Japon mimarlarının ünlü tasarımı - ve çevresindeki karesansui bahçesindeki dört mevsim yaprak dökmeyen cüce ağaçlar; yalın, düzensiz, yassı taşların, köklerin arasından kıvrılarak uzanan, kurumuş bir dere yatağını taklit eden kumlar:..

Az önce birinin çantalarını taşımış ve şimdi serbest olan bir zenci gördü. Childan hemen seslendi: "Hamal!"

Zenci kendisine doğru hızlı adımlarla yürüdü, gülümseyerek.

"Yirminci kat," dedi Childan en sert sesiyle. "B süiti. Hemen." Çantaları işaret etti, sonra da binanın kapısına doğru uzun adımlarla yürüdü. Arkasına bakmadı, doğal olarak.

Bir saniye sonra kendisini hızlı asansörlerden birinde sıkışmış halde buldu; çevresindekilerin çoğu Japon'du ve tertemiz yüzleri asansörün parlak ışığı altında hafifçe parıldıyordu. Sonra asansörün yukarı doğru ansızın, iç bulandırıcı bir şekilde hareket etmesi, hızla geçip giden kapıların tıkırtıları; gözlerini kapadı, ayaklarını yere sıkıca bastı, bu çıkışın sona ermesi için dua etti. Zenci çantalarını servis asansörüyle çıkarmıştı elbette. Onun buraya girmesine izin vermek mantığa sığmazdı. Aslına bakılırsa kendisi -Childan gözlerini bir an için açıp çevresine bakındı— asansördeki birkaç beyazdan biriydi.

Asansör onu yirminci kata bıraktığında Childan zihinsel olarak eğilmeye, kendisini Bay Tagomi'nin ofisindeki karşılaşmaya hazırlamaya başlamıştı bile.

3

Günbatımında yukarı bakan Juliana Frink gökyüzündeki ışık noktasının batıya doğru hızla kavis çizerek gözden kaybolduğunu gördü. Nazi roket gemilerinden biri, dedi kendi kendine, Batı Yakası'na uçuyor. Önemli kişilerle dolu. Bense burada, aşağıdayım. El salladı, roket gemisinin çoktan gözden kaybolmuş olmasına karşın.

Rocky Dağları'ndan yaklaşan gölgeler. Geceye dönüşen mavi zirveler. Göç eden bir kuş sürüsü dağlara paralel olarak, ağır ağır ilerliyordu. Tek tük arabalar farlarını yakıyorlardı; otobandaki ikiz ışık noktalarını görüyordu. Bir benzin istasyonunun ışıklarını da. Evlerinkini de.

Aylardır burada, Colorado'daki Canon Şehri'nde yaşıyordu. Judo öğretmeniydi.

İş günü sona ermişti ve duş almaya hazırlanıyordu. Kendisini yorgun hissediyordu. Ray'in Cimnastik Salonu'ndaki tüm duşlar müşteriler tarafından kullanılmaktaydı, bu yüzden dışarıda, serinliğin ortasında durmuş bekliyor, dağ havasının kokusunun, sessizliğin tadını çıkarıyordu. Şimdi duyduğu tek şey, otobanın kenarındaki hamburgerciden gelen hafif mırıltılardı, iki dev Dizel kamyonu park edilmişti ve loşlukta sürücülerinin hareket ettikleri, hamburgerciye girmeden önce deri ceketlerini giydikleri görülebiliyordu.

Düşündü: Diesel kendisini hususi gemi kamarasının penceresinden atıp intihar etmemiş miydi? Bir okyanus yolculuğu sırasında boğularak ölmeyi seçmemiş miydi? Belki ben de aynı şeyi yapmalıyım. Burada deniz yoktu ki. Ama hep bir yol bulunur. Shakespeare'deki gibi. Gömleğin üstünden batırılan bir iğne ve elveda Frink. Çölden gelen evsiz çapulculardan korkmasına gerek olmayan kız. Kır saçlı, salyaları akan hasmın gerçekleştirebileceği pek çok olasılığın sinir bozucu farkındalığı içinde

dimdik yürür. Başka bir şekilde de ölünebilir, mesela otoban şehrinde egzoz dumanı koklayarak, belki içi boş, uzun bir kamışla.

Bunu Japonlar'dan öğrendim, diye düşündü. Para kazandıran judonun yanı sıra, ölümlülüğe karşı takınılan sakin tavrı da özümsedim. Öldürmeyi, ölmeyi. Yang'ı ve yin'i. Ama bunlar hep geçmişte kaldı: Burası Protestanlar'ın ülkesi.

Nazi roketlerinin tepesinden uçup gittiklerini ve durmadıklarını, Colorado'daki Canon Şehri'yle hiç ilgilenmediklerini görmek güzeldi. Utah'la ya da Wyoming'le ya da Nevada'nın doğusuyla, boş çöl ve çayır eyaletlerinin hiçbiriyle ilgilenmiyorlardı. Değersiziz, dedi kendi kendine. Kendi küçük yaşamlarımızı yaşayabiliriz. Eğer istersek. Eğer bizim için önemi varsa.

Duş kabinlerinin birinden gelen bir kapı açılma sesi. Bir şekil; iri Bayan Davis duşunu almış, giyinmiş, para çantasını kolunun altına sıkıştırmış. "Ah, bekliyor muydunuz Bayan Frink? Affedersiniz."

"Önemi yok," dedi Juliana.

"Biliyor musunuz Bayan Frink, judodan öyle çok şey aldım ki. Zen'den bile fazlasını. Size bunu söylemek istedim."

"Kalçalarınızı Zen yoluyla inceltin," dedi Juliana. "Acısız satori yoluyla kilo verin. Üzgünüm Bayan Davis. Aklım başka yerde."

"Sizi çok mu hırpaladılar?" dedi Bayan Davis.

"Kimler?"

"Japonlar. Kendinizi korumayı öğrenmeden önce."

"Korkunçtu," dedi Juliana. "Siz hiç Batı Yakası'na gitmediniz. Onların bulunduğu yere."

"Colorado'nun dışına hiç çıkmadım," dedi Bayan Davis, ürkeklikle titreyen sesiyle.

"Aynı şey burada da olabilir," dedi Juliana. "Bu bölgeyi de işgal etmeye karar verebilirler."

"Bunca zamandan sonra yapmazlar!"

"Ne yapacaklarını asla bilemezsiniz," dedi Juliana. "Gerçek düşüncelerini gizlerler."

"Ne - yaptılar size?" Bayan Davis para çantasını iki koluyla gövdesine bastırarak akşam karanlığında iyice yakınlaştı, işitebilmek için.

"Her şeyi," dedi Juliana.

"Ah, Tanrım. Ben karşı koyardım," dedi Bayan Davis.

Juliana izin isteyerek ayrıldı ve boş duş kabinine doğru yürüdü; başka biri daha, kolunda havluyla yaklaşıyordu.

Az sonra Charley'nin Leziz Izgara Hamburgerleri'nde oturmuş, kayıtsızca mönüyü inceliyordu. Müzik kutusunda bir hillbilly şarkısı çalıyordu; elektro gitar ve duygu yüklü iniltiler... Hava et yağı dumanıyla ağırlaşmıştı. Yine de burası sıcak ve aydınlıktı ve onu neşelendiriyordu. Tezgâhların önündeki kamyon şoförlerinin, garson kızın, kasadaki para üstü veren beyaz ceketli İrlandalı aşçının varlığı.

Onu gören Charley sipariş almak için yaklaştı. Sırıtarak ağır ağır konuştu: "Bayan, şimdi çay ister miydiniz?"

"Kahve," dedi Juliana, aşçının amansız mizah anlayışına katlanarak.

"Ah, evet," dedi Charley, başıyla onaylayarak.

"Ve soslu, biftekli sandviç."

"Bir tabak fare yuvası çorbası istemez miydiniz? Veya zeytinyağında kızartılmış keçi beyni?" Taburelerinde dönen iki kamyon şoförü bu şakaya sırıttılar. Onun ne kadar çekici olduğunu görmekten de ayrıca zevk alıyorlardı. Aşçı şakalaşıyor olmasa bile onu yine de süzeceklerdi. Aylarca aktif judo yapmak kaslarını olağandışı bir şekilde biçimlendirmişti;

kendisini ne kadar toparlamış olduğunun ve bunun bedeni üstündeki etkisinin bilincindeydi.

Bütün mesele omuz kaslarında, diye düşündü, bakışlara karşılık verirken. Dansçılar da aynı şeyi yapıyor. Bunun boyla hiçbir ilgisi yok. Karılarınızı cimnastik salonuna gönderin, biz onları eğitiriz. Ve siz de hayatınızdan çok daha fazla memnun olursunuz.

"Ondan uzak durun," diye kamyon şoförlerini uyardı aşçı, göz kırparak. "Sizi kıçınızın üstüne oturtuverir."

Juliana kamyon şoförlerinden daha genç olanına, "Nereden geliyorsunuz?" dedi.

"Missouri'den," dedi iki adam da.

"Birleşik Devletler'den misiniz?"

"Ben oradanım," dedi daha yaşlı olanı. "Philedelphia'lıyım. Orada üç çocuğum var. En büyüğü on bir yaşında."

"Baksana," dedi Juliana. "Orada iyi bir iş bulmak kolay mı?

Genç kamyon şoförü, "Tabii," dedi. "Doğru ten rengine sahipsen." Esmer, düşünceli bir yüzü ve siyah, kıvırcık saçları vardı. Yüz ifadesi donuk ve acılıydı.

"O İtalyan göçmenidir," dedi yaşlı olanı.

"İyi ama," dedi Juliana, "İtalya savaşı kazanmadı mı?"

Genç kamyon şoförüne gülümsedi, ama adam bu gülümsemeye karşılık vermedi. Kasvetli gözleri daha da güçlü bir parıltıyla aydınlandı ve sonra ansızın yan döndü.

Üzgünüm, diye düşündü Juliana. Ama hiçbir şey söylemedi. Seni ya da herhangi birini koyu tenli olmaktan kurtaramam. Frank'i düşündü. Hâlâ sağ mı acaba? Uygunsuz şeyler söylemedi mi; konuşurken sınırları aşmadı mı? Hayır, diye düşündü. Nedense Japonlar'ı seviyor. Belki çirkin oldukları için

onları kendisiyle özdeşleştiriyor. Frank'e hep çirkin olduğunu söylemişti, iri gözenekler. Koca burun. Oysa kendi teni pürüzsüzdü, olağandışı bir şekilde. Bensiz kalınca öldü mü? Bir muhbir bir ispinozdur, bir kuş türüdür.* Ve kuşların öldüğünü söylerler.

"Yola tekrar bu gece mi çıkıyorsunuz?" diye sordu genç İtalyan kamyon şoförüne.

"Yarın."

"B.D.'de mutlu değilsen niye sınırın bu tarafında kalmayı denemiyorsun?" dedi. "Rockyler'de uzun süredir yaşıyorum ve yaşamım çok da kötü sayılmaz. Batı Yakası'nda, San Francisco'da yaşadım. Orada da ten rengi meselesi var."

Tezgâha eğilmiş otururken ona bir bakış fırlatan genç İtalyan, "Bayan," dedi, "böyle bir şehirde bir gece geçirmek zorunda kalmak bile yeterince kötü. Burada yaşamak mı? Tanrım - başka bir iş bulabilsem ve yolda, böyle yerlerde yemek yemek zorunda kalmasam -" Aşçının kıpkırmızı kesildiğini görünce sustu ve kahvesini içmeye başladı.

Yaşlı kamyon şoförü ona, "Joe, sen züppenin tekisin," dedi.

"Denver'de yaşayabilirsin," dedi Juliana. "O taraflar daha güzeldir." Siz Doğu Amerikalılar'ı bilirim, diye düşündü. Büyük şeyler yaşamayı seversiniz. Büyük planlarınızı düşlemeyi. Burası, Rockyler size sıkıcı gelir. Burada savaştan önceki zamanlardan beri hiçbir şey olmadı. Emekli yaşlılar, çiftçiler, aptallar, ağır kanlılar, fakirler... ve tüm zeki çocuklar topluca doğuya, New York'a göç ettiler, sınırı yasal ya da yasadışı yollardan geçtiler. Çünkü, diye düşündü, para orada, büyük endüstriyel para. Yayılım. Alman yatırımı pek çok şey yaptı. B.D.'yi tekrar inşa etmek fazla zamanlarını almadı.

Aşçı kaba, kızgın bir sesle "Ahbap," dedi, "ben Yahudi hayranı filan değilim, ama '49'da B.D.'nizden kaçan Yahudi mültecilerinden bazılarını gördüm; B.D.'niz sizin olsun. Eğer orada bir sürü bina ve kolay para varsa bunun sebebi Yahudiler'i NewYork'tan kovarken onlardan çalmış olmalarıdır, şu kahrolası Nazi Nuremberg Yasası'dır. Çocukluğum

Boston'da geçti ve Yahudiler'e öyle özel bir sempati de beslemedim, ama o ırkçı Nazi yasasının B.D.'de kabul edileceğini göreceğimi asla düşünmemiştim, savaşı kaybetsek bile. Almanlar'a alan sağlamak için küçük Güney Amerika cumhuriyetlerinden birini işgale hazırlanan B.D. Silahlı Kuvvetleri'nde olmadığına şaşırdım, Japonlar'ı biraz daha geriye itmek..."

İki kamyon sürücüsü de kaskatı yüzlerle ayağa fırlamışlardı. Daha yaşlı olanı tezgâhtan bir ketçap şişesini kapıp boynundan tuttu. Aşçı iki adama sırtını dönmeden el yordamıyla arkasındaki et çatallarından birini buldu. Çatalı öne uzatıp tuttu.

Juliana, "Denver'e şu ısıya dayanıklı pistlerden yaptıracaklar, böylece Lufthansa roketleri inebilecek," dedi.

Üç adamdan hiçbiri kımıldamadı ya da konuşmadı. Diğer müşteriler sessizce oturuyorlardı.

En sonunda aşçı, "Bir tanesi akşamüstü tepemizden geçti," dedi.

"Denver'e gitmiyordu," dedi Juliana. "Batı Yakası'na gidiyordu."

İki kamyon şoförü ağır ağır oturdular. Yaşlı olanı, "Hep unutuyorum; buranın insanları biraz sarı," diye mırıldandı.

Aşçı, "Japonlar Yahudiler'i öldürmediler, savaş sırasında da, savaştan sonra da," dedi. "Japonlar fırınlar yapmadılar."

"Keşke yapsalardı," dedi yaşlı kamyon şoförü. Ama kahve fincanını eline alıp yemek yemeye devam etti.

Sarı, diye düşündü Juliana. Evet, sanırım bu doğru. Bizler, buradakiler Japonlar'ı seviyoruz.

"Nerede kalacaksınız?" diye sordu genç kamyon şoförü Joe'ya. "Bu gece?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı genç kamyon şoförü. "Kamdan iner inmez buraya geldim. Bu eyaleti sevmiyorum. Gece kamyonda uyurum."

"Honey Bee Moteli fena değildir," dedi aşçı. "Tamam," dedi genç kamyon şoförü. "Belki geceyi orada geçiririm. İtalyan olmamdan rahatsızlık duymazlarsa." Şivesi çok belirgindi, gizlemeye çalışmasına karşın.

Adamı izleyen Juliana, ona acı çektiren şey idealizmi, diye düşündü. Yaşamdan çok fazla şey beklemesi. Hep yer değiştirmesi, huzursuzluk içinde ve şikâyet edip durarak. Ben de onun gibiyim; Batı Yakası'nda kalamadım ve bir süre sonra buraya da katlanamayacağını. Eski nesiller de böyle değil miydi? Ama, diye düşündü, şimdi sınır burası değil; diğer gezegenler.

Düşündü: O -ve ben şu koloni roket gemilerinden birine binebiliriz. Ama Almanlar onu teni yüzünden, beni de siyah saçlarım yüzünden engellerlerdi. Bavyera'daki şu eğitim şatolarında bulunan o soluk tenli, sıska Nordik S.S. cinleri. Bu herifin —Joe bilmemne— yüzünde doğru ifade bile yok; yüzünde o soğuk, ama aynı zamanda hevesli ifade olmalıydı, sanki hiçbir şeye inanmıyormuşçasına, ama aynı zamanda bir şekilde mutlak bir inanca sahipmişçesine. Evet, onlar böyleler. Joe ve benim gibi idealist değiller; mutlak inanca sahip sinikler onlar. Bu bir tür beyin sakatlığı, bir lobotomi gibi — şu Alman psikiyatristlerinin psikoterapinin yerine koydukları o yetersiz, sakatlayıcı tedavi gibi.

Onların sorunu, diye karar verdi, seks; otuzlu yıllarda seksle ilgili çirkin ve korkunç bir şeyler yaptılar ve durum giderek kötüleşti. Bunu Hitler başlattı - kiminle? Kız kardeşi miydi? Teyzesi mi? Yeğeni mi? Hem ailesindekiler de zaten birbirleriyle evlenmeye alışıktı; annesi ve babası kuzendiler. Hepsi ensest yapıyor, o insan doğasındaki günaha, kendi annelerine cinsel arzu duyma günahına geri dönüyorlar. Bu yüzden o sarışın elit S.S. cinlerinin yüzünde o meleksi, nazlı gülümseme, o bebeksi masumluk var; kendilerine annelerine saklıyorlar. Ya da birbirlerine.

İyi ama onlar kimi anneleri olarak görüyor, diye merak etti. Ölmekte olduğu söylenen liderleri Herr Bormann'ı mı? Yoksa - Hasta Adam'ı mı?

Bir yerlerde, bir sanatoryumda olduğu, yaşamını yaşlılık; tan kaynaklanan hafif bir felçle sürdürdüğü söylenen Yaşlı Adolf. Viyana'da bir serseri olarak geçirdiği yoksulluk yıllarından kalma beyin frengisi... Uzun siyah ceket, kirli iç çamaşırları, harap otel odaları.

Tam sessiz bir filmde rastlanacak bir durumdu bu; Tanrı'nın acı bir intikamı olduğu belliydi. O korkunç adama içsel bir pislik, insanın kötülüğünü tarih boyunca simgeleyen salgın hastalık tarafından darbe indirilmişti.

Ve işin korkunç tarafı günümüzdeki Alman İmparatorluğu'nun o beynin ürünü olmasıydı. Önce siyasi bir parti, sonra bir ulus, sonra dünyanın yarısı. Ve Naziler de bunu teşhis etmiş, saptamıştı; Hitler'i tedavi eden o şarlatan doktor, Hitler'e kendi icadı olan bir ilacı, Dr. Koester'in Anti-gaz Hapları'nı veren Dr. Morell - aslında zührevi hastalıklar uzmanıydı. Bunu cümle âlem biliyordu, ama Lider'in laklakları yine de kutsaldı. Görüşleri o aşamada tüm bir uygarlığa bulaşmıştı bile, şeytani sporlar gibi, kör sarışın Nazi kraliçeleri Dünya'dan diğer gezegenlere doğru yola çıkıyor, hastalığı bulaştırıyorlardı.

Ensestin bedeli budur işte: delilik, körlük, ölüm.

Bırrr. Titredi.

"Charley," diye seslendi aşçıya. "Siparişimi hazırladın; mı?" Kendisini yapayalnız hissediyordu; ayağa kalkıp tezgâha yürüdü ve kasanın önüne oturdu.

Genç İtalyan kamyon şoförünün dışında kimse ona dikkat etmedi; koyu gözleri üstünde odaklanmıştı. Joe, adı buydu. Joe ne, diye merak etti.

Şimdi ona yakından bakınca sandığı kadar genç olmadığını görüyordu. Tahminde bulunmak zordu; adamın çevresindeki yoğunluk yargıda bulunmasını güçleştiriyordu. Elini su renkli saçlarının arasına daldırıyor, onları çarpık, kaskatı parmaklarıyla düzleştiriyordu. Bu adamda özel bir şeyler var, diye düşündü Juliana. Soluduğu - ölüm. Bu onu alt üst etmiş, ama aynı zamanda da cezbetmişti. Yaşlı kamyon sürücüsü başını eğip Joe'ya bir şeyler söyledi. Sonra ikisi birden onu incelediler, bu kez yalnızca sıradan erkek ilgisinden ibaret olmayan bir bakışla.

"Bayan," dedi yaşlı olanı. Şimdi iki adam da oldukça gergindi. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" Elinde çok büyük olmayan, yayvan bir kutu vardı.

"Evet," dedi Juliana. "Naylon çoraplar. Yalnızca New York'taki büyük kartel I.G. Farben tarafından üretilen sentetik ipliklerden yapılma. Son derece nadide ve pahalı."

"Almanlar'a hakkını vermelisiniz; tekelcilik kötü bir fikir değil." Yaşlı kamyon şoförü paketi arkadaşına verdi ve o da onu dirseğiyle tezgâhın üstünde, Juliana'ya doğru itti.

"Araban var mı?" diye sordu genç İtalyan, kahvesini yudumlayarak.

Mutfağın önünde Charley belirdi; elinde Juliana'nın tabağı vardı.

"Beni arabayla oraya bırakabilirsin." Vahşi, güçlü gözleri hâlâ onu inceliyordu ve Juliana giderek huzursuzlandı, ama aynı ölçüde de olduğu yere mıhlandı. "Şu motele, ya da bu gece kalmam gereken yere. Değil mi?"

"Evet," dedi Juliana. "Arabam var. Köhne bir Studebaker."

Aşçı ona ve genç kamyon şoförüne baktı, sonra tabağını önüne, tezgâhın üstüne koydu.

Koltukların arasındaki geçiş yolunun ucundaki hoparlör "Achtung, meine Damen und Herren," dedi. Koltuğunda oturmakta olan Bay Baynes yerinden sıçradı, gözlerini açtı. Sağındaki pencereden çok aşağılardaki yeryüzünün kahverengisini ve yeşilini, sonra da maviliği görebiliyordu. Pasifik. Roketin yavaşça alçalmaya başlamış olduğunu fark etti.

Hoparlör kimsenin sigara içmemesi ya da kemerlerini Çözmemesi gerektiğini önce Almanca, sonra Japonca, en sonunda da İngilizce söyledi, inişin sekiz dakika süreceğini açıkladı.

O sırada iniş jetleri çalışmaya başladı; öyle ansızın ve gürültüyle harekete geçtiler, gemiyi öyle şiddetle sarstılar ki, bir kaç yolcu soluğunu tutu. Bay Baynes gülümsedi ve yatımdı koltukta oturan bir başka yolcu, kısa sarı saçlı genç bir ad da gülümsedi.

" Siefurchten dafi-" diye söze başladı genç adam, ama Bay Baynes hemen İngilizce:

"Üzgünüm; Almanca bilmiyorum," dedi. Genç Alman ona sorgulayıcı gözlerle baktı, bu yüzden aynı sözü Almanca yineledi.

"Almanca bilmiyor musunuz?" diye sordu genç Alman; şaşkınlıkla, şiveli bir İngilizceyle.

"İsveçli'yim," dedi Baynes.

"Tempelhof'tan bindiniz."

"Evet, Almanya'ya iş için gitmiştim, işim dolayısıyla çeşitli ülkelere gidiyorum."

Genç Alman'ın modern dünyadaki herhangi birinin? Uluslararası iş ilişkileri bulunan ve son model Lufthansa roketiyle uçan —uçabilen— birinin Almanca konuşamadığına ya da konuşmak istemediğine inanamadığı açıkça görülüyordu! Baynes'a, "Ne işle meşgulsünüz, mein Herr?"diye sordu.

"Plastik maddeler. Polyesterler. Reçineler. Suni maddeler, endüstriyel amaçlar için kullanılan. Anlıyor musunuz? Tüketici malları değil."

"İsveç'in plastik maddeler endüstrisi mi var?" İnanmazlık.

"Evet, hem de oldukça gelişmiş bit endüstri bu. Bana isminizi verirseniz size şirketimizin broşürünü göndertirim. Bay Baynes kâğıt kalem çıkardı.

"Boş verin. Broşürünüzü harcamış olursunuz. Ben ressamınım, işadamı değilim. Lütfen alınmayın. Kıta'da çalışmalarımı görmüş olabilirsiniz; Alex Lotze." Bekledi.

"Korkarım modern sanatla pek ilgilenmiyorum," dedi Baynes. "Eski, savaş-öncesi kübisdeti ve soyutçuları seviyorum. Bir resmin yalnızca bir ideali temsil etmesinden değil, bir anlama sahip olmasından hoşlanıyorum." Başını çevirdi.

"Ama bu sanatın görevidir," dedi Lotze. "İnsanlığın ruhsallığını duyumsallığın üstüne yükseltmek, geliştirmek. Sizin soyut sanatınız toplumun, eski plütokrasinin çözülüşünden doğan ruhsal bir çöküşün, ruhsal bir kaosun yaşandığı bir dönemi temsil ediyordu. Dekadan sanatı

destekleyen Yahudiler'in ve kapitalist milyonerlerin uluslararası birliğinin çözüldüğü bir dönemi. O dönem geçmişte kaldı; sanat ilerledi - olduğu yerde kalamaz."

Baynes başıyla onayladı, pencereden dışarı bakarak.

"Daha önce Pasifik'te bulundunuz mu?" diye sordu Lotze.

"Pek çok kez."

"Ben ilk kez gidiyorum. San Francisco'da Dr. Goebbels' in şubesinin Japonlar'la işbirliği içinde düzenlediği, çalışmalarımın sergilendiği bir sergi yapılıyor. Karşılıklı anlayışı ve iyi niyeti geliştirmek için kültürel bir alışveriş. Doğu ve Batı arasındaki gerilimi azaltmalıyız, siz de aynı fikirde değil misiniz? İletişimimizi artırmalıyız ve sanat bunu başarabilir."

Baynes başıyla-onayladı. Aşağıda, roketten çıkan alev halkasının ötesinde, şimdi San Francisco ve Körfez görülebiliyordu.

"San Francisco'da nerede yemek yenir?" diyordu Lotze. "Palace Oteli'nde bir rezervasyonum var, ama anladığım kadarıyla Chinatown gibi uluslararası bölgelerde iyi yemekler bulunabiliyor."

"Doğru," dedi Baynes.

"San Francisco'da fiyatlar yüksek mi? Bu yolculukta parasızım. Bakanlık son derece tutumlu." Lotze güldü.

"Dövizinizi ne kadara bozdurduğunuza bağlı. Yanınızda Reichsbank banknotları taşıyor olmalısınız. Samson Sokağı'ndaki Tokyo Bankası'na gitmenizi ve dövizinizi orada bozdurmanızı tavsiye ederim."

"Danke sehr," dedi Lotze. "Bana kalsa bu işi otelde halledecektim."

Roket yere inmek üzereydi. Şimdi Baynes havaalanını, hangarları, park alanlarını, şehirden uzanan otobanı, evleri görebiliyordu... Ne hoş bir manzara, diye düşündü. Dağlar ve deniz ve Golden Gate'den süzülen sis parçacıkları.

"Aşağıdaki şu devasa bina da neyin nesi?" diye sordu Lotze. "Yarısı bitmiş, bir tarafı açık. Bir uzay istasyonu mu? Nipponlular'ın uzaygemilerinin olmadığını sanıyordum."

Baynes gülümseyerek, "Golden Puppy Stadyumu," dedi. "Beyzbol sahası."

Lotze güldü. "Evet, beyzbola bayılıyorlar. İnanılmaz. Şu büyük yapıyı anlamsız, zaman kaybı bir spor için, oyalanmak için inşa etmeye başlamışlar..."

Sözünü kesen Baynes, "Bitirdiler," dedi. "Bu bitmiş halâ Bir tarafı açık. Yeni bir mimari tasarım. Bununla epey gurur duyuyorlar."

"Sanki," dedi aşağı bakan Lotze, "bir Yahudi tarafından tasarımlanmış gibi görünüyor."

Baynes adamı bir süre inceledi. Bir an için Alman zihnini deki dengesizliği, psikotik yönü güçlü bir şekilde hissetti! Lotze bunu samimi olarak mı söylemişti? Yoksa yalnızca İsi olsun diye mi söylemişti?

"Umarım daha sonra San Francisco'da görüşürüz," dedi Lotze roket yere değerken. "Konuşacak bir yurttaşım olmazsa ne yapacağımı bilemem."

"Ben yurttaşınız değilim," dedi Baynes.

"Ah evet, bu doğru. Ama ırksal olarak epey yakınsınız? Aynı sayılırız." Lotze kıpırdanmaya, karmaşık koltuk kemerini çözmeye hazırlanmaya başlamıştı.

Ben bu adamın ırksal olarak akrabası mıyım, diye merak etti Baynes. Gerçekten aynı sayılacak kadar yakın mıyım? G zaman o psikotik yön bende de var. Psikotik bir dünyada yaşıyoruz. Deliler güç sahibi. Bunun ne zamandır farkındayız! Bununla ne zamandır yüzleşiyoruz? Ve... Bunu kaçımız biliyor? Lotze bilmiyor. Belki de deli olduğunu biliyorsan deli değilsindir. Veya en sonunda akıllanmaya başlıyorsundur. Uyanıyorsundur. Sanırım çok az kişi bütün bunların farkın da. Orada burada tek başına yaşayan insanlar. Ama büyük kitleler... Onlar ne düşünüyor? Bu şehirde, burada yaşayan bütün bu yüz binler. Mantıklı bir dünyada yaşadıklarını m

hayal ediyorlar? Yoksa gerçeği tahmin ediyor, onu hayal meyal görebiliyorlar mı?..

Ama, diye düşündü, deli ne demek? Yasal bir tanım. Ne demek istiyorum? Onu hissediyorum, görüyorum, ama o ne?

Onların yaptıkları, onların oldukları bir şey, diye düşündü. Onların bilinçdışları. Başkalarına ilişkin bilgiden yoksunlar. Başkalarına ne yaptıklarının, yol açtıkları ve yol açmakta oldukları yıkımın farkında değiller. Hayır, diye düşündü. Bu değil. Bilmiyorum; hissediyorum, seziyorum. Ama... Maksatsız bir şekilde zalimler... Bu mu? Hayır, Tanrım, diye düşündü Bulamıyorum, açıklığa kavuşturamıyorum. Gerçekliğin bazı kısımlarını görmezden mi geliyorlar? Evet. Ama dahası var. Planları. Evet, planları. Gezegenlerin fethi. Çılgınca ve hastalıklı bir şey, tıpkı Afrika'nın ve ondan önce Avrupa'yla Asya'nın fethi gibi.

Bakış açıları; kozmik. Orada bir adam, burada bir çocuk değil, bir soyutlama: ırk, toprak. Volk. Land. Blut. Ehre* Onurlu insanlar değil Ehre; onurun kendisi; onlar için soyut olan gerçek, var olanıysa görmüyorlar. Die Güte, ama iyi insanlar ya da bu iyi insan değil. Onların zaman ve mekân duygusu. Buranın, şimdinin ötesindeki engin kara derinliği, değişmeyeni görüyorlar. Ve bu yaşam için ölümcül. Çünkü sonunda yaşam tamamen yok olacak; bir zamanlar uzayda yalnızca toz zerrecikleri, sıcak hidrojen gazları vardı, başka hiçbir şey yoktu ve tekrar böyle olacak. Bu bir ara, ein Augenblick.** Kozmik süreç acele ediyor, yaşamı ezip tekrar granite ve metana dönüştürüyor; çark tüm yaşam için dönüyor. Her şey geçici. Ve bu - bu deliler — granite, toza, cansızlığın özlemine karşılık veriyorlar; Natura yardım etmek istiyorlar.

Bunun, diye düşündü, sebebini biliyorum. Tarihin kurbanları değil vasıtaları olmak istiyorlar. Kendilerini Tanrı'nın gücüyle özdeşleştirip tanrısal olduklarına inanıyorlar. Bu onların temel deliliği. Bir arketip tarafından ele geçirilmişler; egoları psikotik olarak öyle genişlemiş ki kendilerinin nerede başladığını ve tanrısallığın nerede bittiğini anlayamıyorlar. Bu aşırı bir gurur değil; bu egonun mutlak sınırına ulaşması — tapanla tapılanın birbirine karıştırılması. İnsan Tanrı'yı yemedi; Tanrı insanı yedi.

Kavrayamadıkları şey insanın çaresizliği. Ben zayıfım, küçüğüm, evrenin gözünde hiçbir önemim yok. Evren benim farkımda değil; görünmeden yaşıyorum. Ama bu niye kötü bir şey olsun ki? Böylesi daha iyi değil mi? Tanrılar kimi fark ederlerse yok ediyorlar. Küçük ol... Böylece yücelerin kıskançlığından korunursun.

Kendi kemerini çözerken Baynes, "Bay Lotze, bunu kimseye söylemedim," dedi. "Beni Yahudi'yim. Anlıyor musunuz?"

Lotze ona bakarken acıklı bir görüntü teşkil ediyordu.

"Anlayamazdınız," dedi Baynes, "çünkü fiziksel olar; kesinlikle Yahudi'ye benzemiyorum; burnuma estetik yaptırdım, iri, yağlı gözeneklerimi ufalttırdım, tenimin rengini kimyevi yöntemlerle açtırdım, kafatasımın şeklini değiştiril tim. Kısacası fiziksel olarak fark edilmem olanaksız. Nazi toplumunun en yüksek çevrelerinde gezinebilirim ve gezindim de. Ne olduğumu kimse, asla keşfedemeyecek. Ve..." Duraksadı. Lotze'ye yakındı, çok yakındı ve yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuşuyordu: "Ve benim gibi başkaları da var! Duyuyor musunuz? Ölmedik. Hâlâ varız. Görünmeden yaşıyoruz.

Lotze bir an sonra kekeledi: "Güvenlik Polisi..."

"Güvenlik Bölümü kayıtlarımı inceleyebilir," dedi Baynes. "Beni ihbar edebilirsiniz. Ama oldukça yüksek mevkilerdeki kişilerle bağlantılarım var. Bazıları Aryan ırkından, bazılarıysa Berlin'deki, en üst konumlarda bulunan diğer Yahudiler, ihbarınız göz ardı edilecektir ve sonra ben sizi ihbar edeceğim. Ve aynı bağlantılar yoluyla kendinizi Koruyucu Gözaltı'nda bulacaksınız." Gülümsedi, başını salladı ve diğeri yolcuları katılmak üzere koltukların arasından yürüyerek Lotze'den uzaklaştı.

Herkes rampadan soğuk, rüzgârlı piste iniyordu. Baynes indiğinde kendini bir an tekrar Lotze'nin yanında buldu.

"Aslında," dedi Baynes, Lotze'nin yanında yürüyerek, "görünüşünüzden hoşlanmadım Bay Lotze, bu yüzden sanırım sizi her halükârda ihbar edeceğim." Uzun adımlarla yürüyüp Lotze'yi geride bıraktı.

Havaalanının uzak kenarında, yolcu salonunun girişinde bir grup insan bekliyordu. Yolcuların akrabaları, arkadaşları; bazıları el sallıyor, tanıdıklarını seçmeye çalışıyor, gülümsüyor huzursuz görünüyor, yüzleri tarıyordu. İngiliz pardösüsü sivri uçlu ayakkabılar, melon şapka giymiş orta yaşlı, tıknaz bir Japon, yanındaki daha genç bir Japonla birlikte, biraz öne çıktı. Pardösüsünün yakasında İmparatorluk Hükümetinin ana Ticari Temsilciliğinin rozeti vardı. İşte orada, diye fark etti Bay Baynes. Bay N. Tagomi beni şahsen karşılamaya gelmiş.

İlerleyen Japon, "Herr Baynes... iyi akşamlar," diye seslendi. Başı kararsızlıkla hafifçe eğildi.

"İyi akşamlar Bay Tagomi," dedi Baynes, elini uzatarak. El sıkıştılar, sonra eğilip selamlaştılar. Genç Japon da ağzı kulaklarında eğildi.

"Bayım, bu açık saha biraz soğuk," dedi Bay Tagomi. "Şehrin iş bölgesine hemen, Elçilik helikopteriyle döneceğiz. Bu sizin için uygun mu? Yoksa tuvaleti kullanmayı ve başka işlerinizi halletmeyi mi isterdiniz?" Bay Baynes'ın yüzünü huzursuzca inceledi.

"Hemen yola çıkabiliriz," dedi Baynes. "Otelime kayıt yaptırmak istiyorum. Ancak bavullarım..."

"Bay Kotomichi onlarla ilgilenecek," dedi Bay Tagomi."Bizi takip edecek. Anlıyorsunuz ya bayım, bu havaalanında bavullarınızı geri alabilmeniz yarım saat sürüyor. Yolculuğunuzdan daha uzun bir süre."

Bay Kotomichi sevimli bir gülümseyiş sergiledi.

"Tamam," dedi Baynes.

Bay Tagomi, "Bayım, size bir armağan vermek istiyorum," dedi.

"Anlayamadım?" dedi Baynes.

"Olumlu yaklaşımınızı teşvik etmek için." Bay Tagomi pardösüsünün cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Amerika'da bulunabilecek en hoş sanat ürünlerinin arasından seçildi." Kutuyu uzattı.

"Şey," dedi Baynes. "Teşekkürler." Kutuyu kabul etti.

"Çeşitli memurlar tüm öğle sonrasını alternatifleri inceleyerek geçirdiler," dedi Bay Tagomi. "Bu ölmekte olan eski B-D. kültürünün en otantik eseri, geçmişte kalan görkemli günlerin havasını taşıyan nadide, korunmuş bir eser."

Bay Baynes kutuyu açtı. İçinde, siyah, kabarık bir kadifenin üstünde bir Miki Fare saati duruyordu.

Bay Tagomi ona şaka mı yapıyordu? Gözlerini kaldırdı, Bay Tagomi'nin gergin, endişeli yüzünü gördü. Hayır, bu bir şaka değildi. "Çok teşekkür ederim," dedi Baynes. "Bu gerçekten inanılmaz."

"Dünyada bu 1938 Miki Fare saatlerinden çok az kaldı, belki on tane," dedi Bay Tagomi onu inceleyerek, tepkisini, takdirini su gibi kana kana içerek. "Tanıdığım hiçbir koleksiyoncuda bu parçadan yok bayım."

Terminale girdiler ve birlikte rampadan indiler.

Arkalarındaki Bay Kotomichi, "Harusame ni nuretsutsıa yane no teman kana..." dedi.

"Ne dedi?" diye sordu Bay Baynes, Bay Tagomi'ye.

"Eski bir şiir," dedi Bay Tagomi. "Orta Tokugawa Dönemine ait. Bay Kotomichi, Bahar yağmurları düşerken, çatıda, bir çocuğun paçavralardan yapılma topu, sırılsıklam oluyor," dedi.

4

Frank Frink eski işvereninin koridordan salına salına geçip W.-M. Şirketi'nin ana atölyesine girişini izlerken kendi kendine, Wyndam-Matson'da tuhaf olan şey, bir fabrikası olan biri gibi görünmeyişi, dedi. Banyo yaptırılmış, yeni giysiler verilmiş, tıraş edilmiş, saçı kesilmiş, vitamin iğnesi yapılmış ve cebine beş dolar konulup yeni bir yaşama başlaması için dünyaya gönderilmiş bir Tenderloin serserisine, bir şarapçıya benziyor. Yaşlı adamın zayıf, hilekâr, huzursuz, hatta sokulgan bir tavrı vardı, sanki herkesi yaltaklanması ve sakinleştirmesi gereken, kendisinden daha güçlü potansiyel birer düşman olarak görüyormuşçasına. Tavırlarıyla sanki "Beni haklayacaklar," diyordu.

Ama yine de yaşlı W.-M. gerçekten çok güçlüydü. Bir dizi şirkette, spekülasyon işinde ve mülkte kontrol sahibi olmasını sağlayan yatırımları vardı. W.-M. Şirketi'nin fabrikası da onundu.

Yaşlı adamı takip eden Frink ana çalışma sahasına açılan büyük metal kapıyı itti. Makinelerin çok uzun süre boyunca, neredeyse her gün duymuş olduğu gürültüsü - makinelerin başındaki adamların görüntüsü, kıvılcımlarla dolu hava, artık tozlar, hareket, işte yaşlı adam oradaydı, yürüyordu. Frink hızlandı.

"Hey, Bay W. M.!" diye seslendi.

Yaşlı adam, kolları kıllarla kaplı kalfanın, Ed McCarthy'nin yanında durmuştu. îkisi de kendilerine doğru gelmekte olan Frink'e baktılar.

Dudaklarını sinirli sinirli ıslatan Wyndam-Matson "Üzgünüm Frank," dedi, "seni yeniden işe alamam. Yerine birini aldım bile, geri dönmeyeceğini sandığımdan. Söylediğin şeylerden sonra." Küçük yuvarlak gözleri Frink'in çok iyi tanıdığı, o neredeyse kalıtımsal bir kaçamaklıkla oynadı. Bu yaşlı adamın damarlarında vardı.

Frink, "Aletlerimi almak için geldim. O kadar," dedi. Sesinin güçlü, hatta sert çıkmasından mutluluk duydu.

"Şey, bir bakalım," diye mırıldandı, Frink'in aletlerinin durumu konusunda kafasının bulanık olduğu belli olan W.-M., Ed McCarthy'ye, "Sanırım bu senin işin Ed. Belki Frank'e yardımcı olabilirsin. Benim başka işlerim var." Cep saatine baktı. "Dinle Ed. Şu fatura meselesini daha sonra konuşuruz; gitmeliyim." Ed McCarthy'nin koluna hafifçe vurdu ve sonra koşar adımlarla uzaklaştı, arkasına bakmadan.

Ed McCarthy ve Frink yan yana durdular.

"İşini geri almak için döndün," dedi McCarthy bir süre sonra.

"Evet," dedi Frink.

"Dün söylediklerinden gurur duymuştum."

"Ben de," dedi Frink. "Ama... Tanrım, başka hiçbir yerde tutunamam." Kendisini yenilmiş ve yorgun hissediyordu. Bunu biliyorsun." ikisi de geçmişte sık sık sorunları hakkında konuşmuşlardı.

McCarthy, "Hayır, bilmiyorum," dedi. "Şu kayışlı maki nede Batı Yakası'ndaki en iyi adamlardan birisin. Bir parçayı beş dakikada bitirdiğini gördüm, kırmızı cilası dahil olmak üzere. Üstünde çalışmaya başladığında sert bir Cratex'ti. Bu kaynak kısmı dışında..."

"Kaynak yapabileceğimi asla söylemedim," dedi Frink.

"Hiç kendi işini kurmayı düşündün mü?"

Şaşıran Frink kekeledi: "Ne işi?"

"Takı."

"Dalga geçme, Tanrı aşkına!"

"El yapımı, orijinal parçalar, ticari değil." McCarthy onu atölyenin sessiz bir köşesine çekti, "iki bin papele küçük bir bodrum ya da garaj atölyesi

kurabilirsin. Bir ara kadın küpe ve kolyesi tasarımları çizmiştim. Hatırlarsın - çağımızı yansıtan, gerçekten çağdaş tasarımlardı." Eline boş bir kâğıt alan çizmeye başladı, yavaşça, ciddiyetle.

Omzunun üstünden bakan Frink akıcı çizgilere sahip, kalın bir bilezik tasarımı gördü. "Pazarı var mı?" dedi. O zamana dek gördükleri yalnızca geçmişe ait geleneksel -hatta antika nesnelerdi. "Kimse çağdaş Amerikan eserlerini istemiyor böyle bir şey kalmadı, savaştan beri."

"Bir pazar yarat," dedi McCarthy, öfkeli bir sırıtışla.

"Yani kendim mi satayım?"

"Perakendeci dükkânlara götür. Şu... ismi neydi? Montgomery Sokağı'ndaki, sanat eserleri satan şu büyük, pahalı dükkâna mesela."

"Amerikan El Sanatları," dedi Frink. Böyle lüks, pahalı dükkânlara asla gitmezdi. Çok az Amerikalı giderdi; bu tip yerlerden alışveriş yapacak paraya yalnızca Japonlar sahipti.

"Böyle perakendecilerin ne sattıklarını biliyor musun? dedi McCarthy. "Karşılığında bir servet aldıkları şeylerin ne olduğunu biliyor musun? New Mexico'daki Kızılderililerin yaptığı şu kahrolası gümüş kemer tokaları. Turistler için yapılan şu kahrolası, berbat parçaların hepsi birbirine benziyor. Güya yerel sanatmış."

Frink uzun süre McCarthy'yi inceledi. "Başka ne sattıklarını da biliyorum," dedi sonunda. "Sen de öyle."

"Evet," dedi McCarthy.

İkisi de biliyordu - çünkü uzun süredir bu işe doğrudan karışmaktaydılar.

W.-M. Şirketi yasal olarak yalnızca demir merdivenler, parmaklıklar, şömineler ve yeni apartmanlar için süslemeler yapıyordu; bütün bunlar da yalnızca standart tasarımlarla, büyük miktarlarda üretilmekteydi. Kırk dairelik yeni bir bina için aynı parçadan kırk tane üretilirdi. W.-M. Şirketi

görünüşte bir demir dökümhanesiydi. Ama ayrıca asıl kârını elde ettiği bir başka iş daha yapıyordu.

W.-M. Şirketi son derece karmaşık bir sürü aletin, materyalin ve makinenin yardımıyla savaş öncesi Amerikan sanat ürünlerini aralıksız bir şekilde üretmekteydi. Bu sahte ürünler, kıtanın her yerindeki koleksiyoncuların ellerindeki gerçek eserlerin arasında yerlerini almak üzere sanat eserleri toptan satış pazarına ihtiyatla, ama ustaca sürülüyorlardı. Tıpkı pul ve bozuk para işinde olduğu gibi, kimse piyasadaki sahte ürünlerin yüzdesini kestiremezdi muhtemelen. Ve kimse — özellikle de satıcılar ve koleksiyoncular— bunu öğrenmek istemezdi.

Frink işten ayrıldığında tezgâhında Hudut döneminden bir Colt altıpatlar yarı-tamamlanmış bir halde duruyordu; kalıpları ve dökümü kendisi yapmıştı ve işi bırakmadan önce parçaları pürüzsüzleştirmekle meşguldü. Amerikan İç Savaşı ve Hudut döneminin küçük silahları için sınırsız bir pazar vardı; W.-M. Şirketi Frink'in yaptığı tüm silahlan satabiliyordu. Bu onun uzmanlık alanıydı.

Yavaşça tezgâhının yanına giden Frink altıpatların hâlâ sert ve pürüzlü olan namlusunu eline aldı. Üç gün daha çalışsa silah bitmiş olacaktı. Evet, diye düşündü, iyi bir işçilikti bu. Bir uzman farkı anlayabilirdi... Ama Japonlar gerçek anlamda uzman sayılmazlardı; yargıda bulunmalarını sağlayacak standartlardan ya da kıstaslardan yoksundular.

Aslında, bildiği kadarıyla, Batı Yakası dükkânlarında satılan sözde tarihi sanat eserlerinin gerçek olup olmadıklarını sormak hiç akıllarına gelmemişti. Belki bir gün soracaklardı... Ve o zaman kabarcık patlayacak, otantik parçalar için bile pazar çökecekti. Bir Gresham Yasası: Sahteler gerçeklerin değerini düşürecekti. Ve bu, sorgulamayışlarının sebebiydi hiç şüphesiz; ne de olsa herkes mutluydu. Parçalan üreten, buradaki ve başka pek çok şehirdeki fabrikalar kâr ediyorlardı. Toptancılar parçalan satıcılara aktarıyorlardı ve onlar da bu parçaları sergiliyor ve reklamlarını yapıyorlardı. Koleksiyoncular para verip satın aldıkları parçaları iş arkadaşlarını, dostlarını ve metreslerini etkilemek için mutlu mutlu evlerine götürüyorlardı.

Tıpkı savaş sonrasının kâğıt paralarında olduğu gibi, sorgulanana dek her şey yolundaydı. Kimse zarar görmüyordu ki gerçeğin ortaya çıkacağı güne dek de görmeyecekti. Ve o zaman da herkes eşit oranda mahvolacaktı. Ama şimdi kimse bu konuda konuşmuyordu, hatta yaşamlarını bu sahte eserleri yaparak kazanan adamlar bile, ne yaptıklarını düşünmüyor, dikkatlerini yalnızca teknik meselelere yöneltiyorlardı.

"Orijinal tasarım yapmayalı ne kadar oldu?" diye sordu McCarthy.

Frink omuz silkti. "Yıllar oldu. Kopyalamakta çok iyiyim, Ama-"

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Sanırım sen Naziler'in Yahudiler'in yaratamayacakları fikrini benimsemişsin. Onların yalnızca taklit edebileceklerini ve satabileceklerini söylerler ya hani. Aracı olduklarını." Acımasız, sorgulayıcı bakışlarını Frink'e dikti.

"Belki," dedi Frink.

"Bir dene. Orijinal tasarımlar yap. Ya da doğrudan metal üstünde çalış. Oyun oyna. Çocukların yaptığı gibi."

"Hayır," dedi Frink.

"İnancın yok," dedi McCarthy. "Kendine olan inancını tamamen yitirmişsin - öyle değil mi? Ne yazık. Çünkü bunu yapabilirdin, biliyorum." Tezgâhtan uzaklaştı.

Ne yazık, diye düşündü Frink. Ama yine de gerçek bu. Yalnızca istemekle inanç ya da şevk sahibi olamam. Karar vermekle.

Şu McCarthy, diye düşündü, çok iyi bir atölye kalfası. İnsanı iğnelemeyi, içindeki en iyiyi ortaya çıkarmayı, istemese bile elinden gelenin en iyisini yaptırmayı çok iyi beceriyor. Doğal bir lider; beni neredeyse şevklendiriyordu, bir an için. Ama McCarthy şimdi gitmişti; çabası boşa çıkmıştı.

Ne yazık ki kâhin ciltlerim burada değil, diye düşündü Frink. Bu konuda ona başvurabilirdim; beş bin yıllık bilgeliğinden faydalanabilirdim. Ve

sonra W.-M. Şirketi'nin iş ofisindeki bekleme odasında bir Chi kitabının bulunduğunu anımsadı. Bu yüzden atölyeden ayrılıp telaşla koridordan ve iş ofisinden geçerek bekleme odasına girdi.

Krom ve plastik sandalyelerden birine oturup bir zarfın arkasına sorusunu yazdı: "Bana az önce tasvir edilmiş olan yaratıcı kişisel işe girmeyi denemeli miyim?" Ve sonra bozuk paraları fırlatmaya başladı.

En alttaki çizgi bir yediydi, ikincisi ve sonra üçüncüsü de öyle. Alttaki üçlünün Chi'en olduğunu fark etti. Bu iyiye işaretti; Chi'en yaratıcı olandı. Sonra çizgi Dört, bir sekiz. Yin. Ve çizgi Beş, o da sekiz, bir yin çizgisi. Ulu Tanrım, diye düşündü heyecanla; bir yin çizgisi daha çıkarsa Altıgen On Bir'i elde ediyorum; T'ai, Huzur. Son derece olumlu bir hüküm. Ya da - bozuk paraları sallarken elleri titriyordu. Bir yang çizgisi daha çıkarsa Altıgen Yirmi Altı oluşur; Ta C'hu, Yüce'nin Ehlileştirici Gücü. ikisi de olumlu hükümler ve ya biri olmak zorunda, ya da diğeri. Üç bozuk parayı fırlattı.

Yin. Bir altı. Huzur'du bu.

Kitabı açarak hükmü okudu.

HUZUR.

Küçük olan gider,

Yüce olan yaklaşır, iyi talih. Başarı.

Yani Ed McCarthy'nin söylediğini yapmalıyım, diye düşündü. Küçük işimi kurmalıyım. Şimdi, tepedeki altı benim hareketli çizgim. Sayfayı çevirdi. Metin neydi? Anımsayamıyordu; altıgen böylesine olumlu olduğuna göre o da olumluydu herhalde. Göğün ve yerin birleşmesi — ama ilk ve son çizgiler her zaman altıgenin dışındaydılar, bu yüzden tepedeki altı muhtemelen...

Gözleri dizeyi buldu, hemen okudu.

Sur tekrar hendeğin içine düşüyor.

Simdi ordunu kullanma.

Emirlerin yalnızca kendi küçük şehrinde bilinsin.

Sebat aşağılanma getirir.

Yıkıldım! diye haykırdı, dehşete kapılarak. Ve açıklama.

Altıgenin ortasında ima edilen değişim gerçekleşmeye başladı. Şehir suru kazılıp içinden çıkarıldığı hendeğe tekrar batıyor. Felaket saati gelip çattı...

Bu üç binden fazla dizeden oluşan kitaptaki en karamsar dizelerden biriydi şüphesiz. Ama buna karşın altıgenin hükmü olumluydu.

Hangisini dikkate almalıydı?

Ve nasıl böylesine farklı olabilirlerdi? Bu daha önce hiç başına gelmemiş, kâhinin kehanetinde iyi talih ve kötü talih hiç böyle iç içe geçmemişti; ne tuhaf bir yazgı, sanki kâhin fıçının dibini kazımış, karanlıktaki her türlü paçavrayı, kemiği ve tezeği yukarı fırlatmış, sonra da ters dönüp içeriyi kaçık bir aşçı gibi ışıkla doldurmuş. Aynı anda iki düğmeye birden basmış olmalıyım, diye karar verdi; işleri birbirine karıştırdım ve gerçekliğe bu schlimaztcz bakışı elde ettim. Yalnızca bir an için - neyse ki. Devam etmedi.

Lanet olsun, diye düşündü, ya biri olmalı, ya da diğeri; ikisi birden olamaz. Aynı anda hem iyi talih, hem de felaket yaşayamaz insan.

Yoksa... Yaşayabilir mi?

Takı işi iyi talih getirecek; hüküm buna gönderme yapıyor. Ama çizgi, kahrolası çizgi; o daha derin bir şeye, takı işiyle ilgisi bile olmayan, gelecekteki bir felakete değiniyor. Her halükârda beni bekleyen kötü bir kadere...

Savaş, diye düşündü. Üçüncü Dünya Savaşı! iki milyarlık nüfusumuz yok olacak, medeniyetimiz yeryüzünden silinecek. Hidrojen bombaları yağmur gibi yağacak.

Oy gewalt* diye düşündü. Neler oluyor? Bunu ben mi hareket geçirdim? Yoksa bilmediğim biri ufak tefek kusurları mı düzeltiyor? Veya - belki tümümüz. Bütün o fizikçilerin ve şu eşzamanlılık teorisinin suçu bu, her partikülün diğer tüm nartiküllerle bağlantı içinde olmasının; evrenin dengesini değiştirmeden osuramazsın bile. Yaşamı gülecek kimsenin olmadığı komik bir şakaya dönüştürüyor. Bir kitabı açıyorum ve gelecekte olacak olan, Tanrı'nın bile dosyalayıp unutmak isteyeceği olaylara ilişkin bir rapor alıyorum. Üstelik de kimim ben? Yanlış adam; kesinlikle öyleyim.

McCarthy'den aletlerimi, motorlarımı alıp dükkânımı açmalı, önemsiz işime başlamalı, o korkunç çizgiye karşın işimi yapmayı sürdürmeliyim. Çalışmalı, sonuna dek kendi tarzımla yaratmalı, elimden geldiğince iyi, elimden geldiğince faal yaşamalıyım, sur hepimiz için, tüm insanlık için tekrar hendeğin içine düşene dek. Kâhin bana bunu söylüyor. Kader bizi nasılsa eninde sonunda katledecek, ama bu arada uğraşacak bir işim var; zihnimi, ellerimi kullanmalıyım.

Hüküm yalnızca benimle, işimle ilgiliydi. Ama çizgi; o hepimiz içindi.

Fazla küçüğüm, diye düşündü. Yalnızca yazılı olanı okuyabiliyor, yukarı bir göz atıp sonra başımı eğiyor ve sanki hiçbir şey görmemişim gibi geldiğim yere dönüyorum; kâhin benden insanların dikkatini çekmek için sokaklarda çığlıklar atıp inleyerek koşmamı beklemiyor.

Herhangi biri sonucu değiştirebilir mi, diye merak etti. Hepimiz birleşsek... Ya da yüce bir kişi... Ya da stratejik bir konuma yerleştirilmiş, doğru yerdeki bir insan. Şans. Tesadüf. Ve yaşamlarımızın, dünyamızın varoluşu bunu bağlı.

Kitabı kapayıp bekleme odasından ayrıldı ve atölyeye geri döndü. McCarthy'yi gördüğünde ona el kol işaretleri yaptı ve onu konuşmalarını sürdürebilecekleri bir köşeye çekti.

"Düşündükçe," dedi Frink, "fikrin daha çok hoşuma gidiyor."

"Güzel," dedi McCarthy. "Şimdi dinle. Yapacağın şey şu. Wynd am-Matson'dan para koparman gerekiyor." Gözkapağının yavaş, yoğun, korku dolu bir hareketiyle göz kırptı. Nasıl yapacağını buldum. İstifa edecek ve seninle iş kuracağım. Tasarımlarım, anlıyorsun ya? Bunda ne terslik var? İyi olduklarını biliyorum."

"Elbette," dedi biraz zihni bulanmış olan Frink.

"Seninle bu gece işten sonra görüşeceğim," dedi McCarthy. "Evimde. Yedi civarında gel; benimle ve Jean'la akşam yemeği yersin -çocuklara katlanabilmen tabii."

"Tamam," dedi Frink.

McCarthy omzuna bir şaplak indirdikten sonra dönüp gitti-

Epey ilerleme kaydettim, dedi Frink kendi kendine. Son on dakika içinde. Ama endişe hissetmiyordu; şimdi hissettiği şey heyecandı.

Çok çabuk olup bitti, diye düşündü, tezgâhına gidip aletlerini toplarken. Bu tür şeyler böyle oluyor herhalde. Şans kapıyı çalınca...

Tüm yaşamım boyunca bunu bekledim. Kâhin, "Bir şeyler başarılmalı," derken bunu kastediyordu. Bu gerçekten yüce bir zaman. Hangi zamandayız, şimdi? Şu an ne? Altıgen On Bir'in tepesindeki altı her şeyi Yirmi Altı'ya, Yüce'nin Ehlileştirici Gücü'ne dönüştürüyor. Yin, yang'a dönüşüyor; çizgi ilerliyor ve yeni bir An beliriyor. Ve öyle dalgındım ki fark edemedim bile!

Bahse girerim o korkunç çizgiye bu sebep oldu; Altıgen On Bir'in Altıgen Yirmi Altı'ya dönüşebilmesinin tek yolu bu, tepedeki o hareketli altı. Bu yüzden paniğe kapılmama gerek yok.

Ama, tüm heyecanına ve iyimserliğine karşın, çizgiyi tamamen aklından çıkaramıyordu.

Yine de, diye düşündü alaycılıkla, elimden geleni yapıyorum; belki bu akşam yedide onu sanki hiç varolmamışçasına unutmayı başarırım.

Umarım öyle olur, diye düşündü. Çünkü Ed'le girişeceğimiz iş oldukça büyük. Fikir kesinlikle çok iyi; bunu anlayabiliyorum. Ve bu işin dışında kalmaya niyetim yok.

Şu anda bir hiçim, ama bu işi kıvırabilirsem, belki o zaman Juliana'yı tekrar elde edebilirim. Ne istediğini biliyorum - toplumun gözünde önemli bir insanla evlenmeyi hak ediyor, bir meshuggenerle. değil. Eskiden erkekler gerçekten erkekti: Savaştan önce mesela. Ama şimdi bütün bunlar geçmişte kaldı.

Bir yerden diğerine, bir erkekten diğerine geçip durmasına, bir şeyler aramasına şaşmamalı. Aradığının ne olduğunu, bedeninin neye ihtiyaç duyduğunu da bilmiyor. Ama ben biliyorum Ed McCarthy ile birlikte girişeceğim bu büyük iş -her neyse- sayesinde istediği şeyi onun için elde edeceğim.

Öğle tatilinde Robert Childan Amerikan El Sanatları Şti.'ni kapattı. Öğle yemeğini genellikle sokağın karşısındaki kafede yerdi. Her halükârda dükkândan yarım saatten fazla ayrılmazdı ve bugün de dışarıda yalnızca yirmi dakika kalmıştı. Bay Tagomi'yle ve Ticari Elçilik personeliyle yaşadığı çetin tecrübenin anısı midesini hâlâ altüst ediyordu.

Dükkânına dönerken kendi kendine, belki müşteriye yerinde servis yapmamak gibi yeni bir ilke benimsemeliyim, diye düşündü. Bütün işlerimi dükkânda halletmeliyim.

Mallarını göstermesi iki saatini almıştı. Bu çok uzun bir süreydi. Toplam neredeyse dört saat; dükkânı yeniden açmak için çok geçti. Tek bir mal, bir Mickey Mouse saati satmak için tüm bir öğle sonrası; pahalı bir hazine, ama - dükkân kapısının kilidini açtı, kapıyı ittirdi, içeri girip ceketini asmak üzere arka tarafa yöneldi.

Tekrar dışarı çıktığında bir müşterisi olduğunu fark etti. Beyaz bir adam. Vay vay, diye düşündü. Sürpriz.

"İyi günler efendim," dedi Childan, hafifçe eğilerek. Büyük olasılıkla bir pinok'ın. Ufak tefek, oldukça esmer bir adam. iyi giyimli, şık. Ama rahat değil. Hafif ter parıltıları.

"iyi günler," diye mırıldandı adam, sergilenen malları incelemek üzere dükkânda gezinirken. Sonra ansızın tezgâha yaklaştı. Ceketinin cebinden küçük, parlak bir deri cüzdan çıkardı, tezgâhın üstüne çeşitli renklerle bezeli, oldukça iyi basılmış bir kartvizit bıraktı.

Kartvizitte imparatorluk amblemi vardı. Ve ordunun. Deniz Kuvvetleri. Amiral Harusha. Etkilenen Robert Childan kartviziti inceledi.

"Amiralin gemisi," diye açıkladı müşteri, "şu anda San Francisco Körfezi'nde bulunuyor. Syokaku adlı bir nakliye gemisi."

"Ah!" dedi Childan.

"Amiral Harusha Batı Yakası'na ilk kez geliyor," diye açıkladı müşteri. "Buradayken yapmak istediği pek çok iş var ve bunlardan biri de sizin ünlü dükkânınıza şahsen uğramak. Kendisi Yurt Adaları'ndayken Amerikan El Sanatları Şti.'nden bahsedildiğini sık sık işitti."

Childan hazla eğildi.

"Ancak," diye konuşmayı sürdürdü adam, "amiral randevuları sebebiyle ünlü dükkânınıza uğrayamıyor. Ama beni gönderdi; ben onun adamıyım."

"Amiral bir koleksiyoncu mu?" dedi, zihni son hızla çalışan Childan.

"Kendisi bir sanat âşığıdır. Bir sanat düşkünüdür. Amal bir koleksiyoncu değildir. Kendisi armağanlar vermek istiyor yani: Gemisindeki her subaya değerli birer tarihi eser, epik Amerikan İç Savaşı'nda kullanılmış hafif silahlar armağan etmek istiyor." Adam duraksadı. "Toplam on iki subay var."

Childan kendi kendine düşündü: On iki adet Amerikan İç Savaşı hafif silahı. Alıcıya maliyeti: Yaklaşık on bin dolar. Tepeden tırnağa titredi.

"Herkesin bildiği gibi," diye konuşmayı sürdürdü adam, "dükkânınızda Amerikan tarihinin sayfalarında yer almış olan bu türden paha biçilmez antika eserler satılıyor. Bu sayfaların zamanın ücra boyutlarında hızla yitip gitmesi ne kötü."

Childan sözcük seçimine büyük özen göstererek —bunu kaybetmeyi, tek bir dil sürçmesinde bile bulunmayı göze alamazdı- "Evet, bu doğru," dedi. "A.P.D.'deki tüm dükkânlar içinde, iç Savaş silahlarının en iyileri bende bulunmaktadır! Amiral Harusha'ya yardımcı olmaktan mutluluk duyarım! Bu silahlardan oluşma muhteşem bir koleksiyonu Syokakü'i ya getireyim mi? Bugün ikindi vaktinde, mesela?"

Adam, "Hayır," dedi. "Onları ben, burada inceleyeceğim."

On iki. Childan hesapladı. Elinde on iki tane silah yoktu. Dükkanında, yalnızca üç tane vardı. Ama şansı yaver giderse, geriye kalan dokuz silahı bu hafta içinde çeşitli kanallar aracılığıyla edinebilirdi. Doğu'dan hava ekspresiyle, mesela. Ve yerel toptancılarla temasa geçerek.

"Siz, efendim," dedi Childan, "bu tür silahlar hakkında bilgi sahibi misiniz?"

"Biraz," dedi adam. "Küçük bir el silahları koleksiyonum var ve bu koleksiyonda domino taşı gibi görünecek şekilde yapılmış ince, gizli bir tabanca da bulunuyor. 1840 yapımı."

"Enfes bir parça," dedi Childan, Amiral Harusha'nın adamının incelemesine sunmak üzere tabancaları çıkarmak için kilitli kasaya doğru ilerlerken.

Geri döndüğünde adam bir banka çeki yazıyordu. Adam duraksadı ve "Amiral ödemeyi peşin yapmak istiyor. On beş bin A.P.D. doları tutarında bir depozit."

Oda Childan'ın gözlerinin önünde dalgalandı. Ama sesini yükseltmemeyi başardı; hatta sesine hafif bir sıkıntı tınısı bile katabildi. "Nasıl isterseniz. Bu şart değil; yalnızca bir iş formalitesi." Deri ve keçe kaplı bir kutuyu bırakarak, "İşte 1860 yapımı, sıra dışı bir Colt AA" dedi. Kutuyu açtı.

"Siyah barut ve mermi. Bu B.D. Ordusu'nda kullanılıyordu. Mavi Ceketliler bunu örneğin ikinci Boğa Saldırısı'nda kullanmışlardı."

Adam Colt A4'ü uzun süre inceledi. Sonra gözlerini kaldırarak soğuk bir sesle, "Bayım, bu bir taklit," dedi.

"Ha?" dedi, anlayamayan Childan.

"Bu parça en fazla altı aylık. Bayım, sunduğunuz mal sahte. Kedere gömülmüş durumdayım. Ama bakın. Şuradaki tahta. Asitli bir kimyasal madde tarafından suni olarak eskitilmiş. Ne yazık." Tabancayı bıraktı.

Childan tabancayı eline aldı ve öylece durdu. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Tabancayı defalarca evirip çevirdikten sonra en sonunda, "Bu imkânsız," dedi.

"Otantik tarihi tabancanın taklidi. Başka hiçbir şey değil. Bayım, korkarım aldatıldınız. Belki vicdansız, kaba biri tarafından. Bunu San Francisco polisine bildirmelisiniz." Adam eğildi. "Bu bana acı veriyor. Dükkânınızda başka taklitler de olabilir. Sizin, böyle malları satan biri olarak, taklitleri gerçeklerden ayırmaktan aciz olmanız mümkün mü, efendim? "

Bir sessizlik oldu.

Adam uzanıp yazmakta olduğu yarısı tamamlanmış çeki aldı. Onu ve kalemini cebine koydu ve eğildi. "Bayım, ne yazık ki Amerikan El Sanatları Şti.'yle iş yapamayacağım. Amiral Harusha hayal kırıklığına uğrayacak. Ancak, durumumu siz de takdir edersiniz."

Childan tabancaya bakıyordu.

"İyi günler efendim," dedi adam. "Lütfen naçizane tavsiyemi dinleyin; mallarınızı inceleyecek bir uzman kiralayın. Saygınlığınız... eminim anlıyorsunuzdur."

Childan, "Bayım,"diye mırıldandı, "lütfen..."

"Sakin olun bayım. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Ben... Amirale bugün dükkânınızın ne yazık ki kapalı olduğunu söyleyeceğim. Ne de

olsa..." Adam kapı eşiğinde durdu. "Ne de olsa ikimiz de beyazız." Bir kez daha eğilerek selam verdikten sonra dükkândan çıktı.

Tek başına kalan Childan elinde silah öylece kalakaldı.

Bu imkânsız, diye düşündü.

Ama doğru olmalı. Ulu Tanrım. Mahvoldum. On beş bin dolarlık bir satışı kaybettim. Saygınlığımı da, eğer bu duyulursa. Eğer o adam, Amiral Harusha'nın adamı, ağzı sıkı biri değilse.

Kendimi öldüreceğim, diye karar verdi. Konumumu yitirdim. Böyle devam edemem; bu bir gerçek.

Öte yandan, belki de adam yanıldı.

Belki de yalan söyledi.

Birleşik Devletler Tarihi Eserler Derneği tarafından beni mahvetmek için gönderildi. Ya da Batı Yakası Sanat Eserleri Derneği tarafından.

Her halükârda, rakiplerimden biri tarafından.

Tabancanın taklit olmadığı kesin.

Nasıl öğrenebilirim? Childan beynini zorladı. Ah! Tabancayı California Üniversitesi Ceza İşleri Bölümü'nde incelettireceğim, Orada tanıdığım, ya da bir zamanlar tanımış olduğum, biri var. Bu mesele daha önce de bir kez başımı ağrıtmıştı. Tarihi top kuyruğunun otantikliğinin sorgulanışı.

Telaşla şehrin kurye şirketlerinden birini aradı ve onlara hemen bir adam göndermelerini söyledi. Sonra silahı paketleyip Üniversite laboratuvarına, silahın eskiliği üzerine hemen profesyonelce bir tahminde bulunup kendisini sonuçtan telefonla haberdar etmelerini söyleyen bir not yazdı. Kurye şirketinin adamı geldi; Childan ona notu, paketi ve adresi verdi ve helikopterle gitmesini söyledi. Adam çıkıp gitti ve Childan dükkânda dört dönmeye başladı, bekleyerek... Bekleyerek.

Saat üçte Üniversite aradı.

"Bay Childan," dedi ses, "bu silahın, bu 1860 Ordu Modeli Colt .44'lüğün otantiklik testinden geçmesini istediniz." Bir duraksama, Childan ahizeyi sinirlilikle sıkarken, "işte laboratuvar raporu. Bu ceviz tahtası dışında plastik kalıplardan yapılmış olan bir röprodüksiyon. Seri numaralarının hepsi yanlış. Silah siyanürle sertleştirilmiş. Hem kahverengi, hem de mavi yüzeyler modern ve çabuk etki gösteren bir teknikle elde edilmiş, tabancanın tamamı yapay olarak eskitilmiş, eski ve yıpranmış bir görüntüye sahip olması için işlemlere tabi tutulmuş."

Childan boğuk bir sesle, "Bana onu kıymet biçmem için getirmiş olan adam..."

"Ona kandırılmış olduğunu söyleyin," dedi Üniversite teknisyeni. "Hem de kelimenin tam anlamıyla. Bu oldukça iyi bir iş. Gerçek bir profesyonel tarafından yapılmış. Bakın, otantik tabancada — hani, o mavi-metal kısımlar bulunur ya? Bu kısımlar deri kayışlarla dolu bir kutuya konulmuş, kutuya siyanür gazı püskürtüldükten sonra ağzı sıkıca kapatılmış ve sonra ısıtılmış. Bugünlerde bu işin fazla zahmetli olduğu düşünülüyor. Ama bu iyi teçhizatlı bir atölyede yapılmış. Bir kısmı oldukça sıra dışı olan çeşitli cila ve boya partiküllerini saptadık. Şimdi, bunu kanıtlayamayız, ama bu taklitleri düzenli olarak üreten bir endüstrinin varlığından haberdarız. Böyle bir endüstri mutlaka var. Bu taklitlerden öyle çok gördük ki."

"Hayır," dedi Childan. "Bu yalnızca bir söylenti. Size bulu mutlak bir gerçek olarak bildirebilirim bayım." Sesi tiz bir şekilde yükselip çatladı. "Ve ben bu işten anlayabilecek bir konumdayım. Onu size niye gönderdim sanıyorsunuz? Yıllarca bu işin eğitimini almış olduğumdan onun taklit olduğunu anlayabildim. Bu çok ender rastlanan bir şey. Aslında bir şaka. Kötü bir şaka." Sustu, soluk soluğa. "Gözlemlerimi doğruladığınız için teşekkürler. Faturayı gönderirsiniz. Teşekkürler." Telefonu hemen kapadı.

Sonra, hiç duraksamadan, kayıtlarını çıkardı. Tabancanın kaydını bulmaya çalıştı. Nasıl eline geçmişti? Kimin aracılığıyla?

San Francisco'daki en büyük toptancılardan birinden gelmiş olduğunu fark etti. Van Ness'deki Ray Calvin Şirketi'nden. Hemen onları aradı.

"Bay Calvin'le görüşmek istiyorum," dedi. Şimdi sesi biraz normale dönmüştü.

Boğuk ve kalın bir ses duydu, çok meşgul. "Evet."

"Ben Bob Childan. A.E.S. Şti.'nden. Montgomery'deki. Ray, çok hassas bir mesele hakkında konuşmamız gerekiyor. Seninle ofisinde ya da başka bir yerde bugün özel olarak görüşmek istiyorum. înan bana bayım. Talebimi kabul etsen iyi olur." Telefona haykırmakta olduğunu fark etti.

"Tamam," dedi Ray Calvin.

"Kimseye söyleme. Bu kesinlikle aramızda kalmalı."

"Dört nasıl?"

"Dörtte," dedi Childan. "Ofisinde, iyi günler." Ahizeyi; öyle sert bir şekilde yerine bıraktı ki telefon tezgâhtan yere düştü; diz çökerek telefonu kaldırıp eski yerine koydu.

Yarım saati vardı; çaresizlikle dört dönüp beklemesi için gereken tüm zamana sahipti. Ne yapmalıydı? Bir fikir. Tokyo Herald Gazetesi'nin Market Sokağı'ndaki San Francisco ofisini aradı.

"Baylar," dedi, "lütfen bana nakliye gemisi Syokaku'nun limanda olup olmadığını ve eğer oradaysa ne zamandır orada bulunduğunu söyleyin. Değerli gazetenizden gelecek bu bilgiyi gerçekten takdir edeceğim."

Izdırap verici bir bekleyiş. Sonra kız geri döndü.

"Müracaat odamıza göre bayım," dedi kıkırdayarak,

"Nakliye gemisi Syokaku Filipin Denizi'nin dibinde bulunu-1945'te bir Amerikan denizaltısı tarafından batırılmış. Yanıtlayabileceğimiz başka sorularınız var mı bayım?" Gazete arşivindekilerin kendisine yapılmış olan kötü şakanın komikliğini takdir ettikleri anlaşılıyordu.

Telefonu kapadı. On yedi yıldır Syokaku adında bir nakliye gemisi yoktu. Amiral Harusha diye biri de yoktu muhtemelen. Adam bir sahtekârdı. Ama

yine de...

Haklı çıkmıştı. Colt .44 bir taklitti.

Bu anlamsızdı.

Belki de adam bir vurguncuydu; Sivil Savaş dönemi hafif silahları pazarında vurgun yapmaya çalışıyordu. Bir uzmandı. Ve taklit silahı tanımıştı. Profesyonellerin profesyoneliydi.

Ancak bir profesyonel anlayabilirdi. Bu işin içinde olan biri. Bir koleksiyoncu anlayamazdı.

Childan biraz rahatladığını hissetti. Bu durumda çok az kişi fark edebilecekti. Belki de başka kimse anlayamayacaktı. Sır güvencedeydi.

Bu işin peşini bıraksam mı?

Düşündü. Hayır. Araştırmalıyım. Her şeyden önce yatırımımı geri almalıyım; Ray Calvin masrafımı karşılamalı. Ve... Stokumdaki tüm diğer eserleri Üniversite laboratuvarında incelettirmeliyim.

Ama -ya çoğu taklitse?

Zor mesele.

Tek yol şu, diye karar verdi. Kendisini karamsar, hatta umutsuz hissediyordu. Ray Calvin'e git. Onunla yüzleş. Bu işi kaynağına dek takip etmesinde ısrar et. Belki o da masumdur. Belki de değildir. Her halükârda, ona bir daha sana taklit mal satarsa ondan asla alışveriş yapmayacağını söyle.

Zararı karşılaması gereken kişi o, diye karar verdi Childan. Ben değilim. Eğer bunu yapmazsa diğer perakendecilere gider, onlara anlatırım; mahvolur. Niye tek başıma mahvolacakmışım? Meseleyi sorumlularına havale ederim, sıcak patatesi geri gönderirim.

Ama bu büyük bir gizlilikle yapılmalı. Bu mesele kesinlikle aramızda kalmalı.

5

Ray Calvin'den gelen telefon Wyndam-Matson'ı şaşırttı. Buna bir anlam verememişti ve bunun sebebi kısmen Calvin'in hızlı hızlı konuşması, kısmen de telefonun çaldığı anda -gece on bir buçukta— Wyndam-Matson'ın Muromachi Oteli'ndeki odasında bayan bir konuğunu ağırlamakta oluşuydu.

Calvin, "Bak dostum, sizden gelen o son parti malın tamamın geri gönderiyoruz. Daha öncekileri de gönderirdim ama son partinin dışındaki tüm malların parasını ödedik. Senet tarihiniz 18 Mayıs."

Wyndam-Matson doğal olarak bunun sebebini öğrenmek istedi.

"Bize gönderdiğiniz mallar kötü taklitlerden başka bir şey değil," dedi Calvin.

"Ama bunu biliyordunuz." Afallamıştı. "Yani, Ray, durumun hep farkındaydınız." Çevresine bakındı; kız ortadan kaybolmuştu, büyük olasılıkla yatak odasındaydı.

Calvin, "Taklit olduklarını biliyordum," dedi. "Bundan bahsetmiyorum. Kötü olmalarından bahsediyorum. Bak, bize gönderdiğiniz bir tabancanın gerçekten İç Savaş'ta kullanılıp kullanılmadığı hiç umurumda değil; umurumda olan şey o tabancanın kataloğunuzdaki Colt .44 bilmemne tanımını tatmin edici bir şekilde karşılaması. Standartlara uyması gerek. Bak, Robert Childan'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu, ama ismin kime ait olduğunu o anda netlikle belirleyemiyordu. Önemli biriydi.

"Bugün buradaydı. Ofisimdeydi. Ofisimden arıyorum, evimden değil; hâlâ bu meseleyi tartışıyoruz. Her neyse, içeri girdi ve vıdı vıdı bir şeyler söyleyip durmadan konuştu. Tepesi atmıştı. Gerçekten kızmıştı. Şey,

anladığım kadarıyla önemli bir müşterisi, bir Japon amirali, dükkânına gelmiş ya da bir adamını göndermiş. Childan yirmi bin dolarlık bir siparişten bahsetti, ama herhalde abartıyordu. Her neyse, olan şey şu –bu kısımdan şüphelenmek için bir sebebim yok-: Japon içeri girdi bir şeyler satın almak istedi, sizin ürettiğiniz o Colt .44'lüklerden birine göz attı, sahte olduğunu fark etti, parasını pantolonunun cebine geri koydu ve çıkıp gitti. Şimdi. Buna ne diyorsun?"

Wyndam-Matson'un aklına gelen, söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ama hemen kendi kendine düşündü. Frink ve McCarthy'nin işi bu. Bir şeyler yapacaklarını söylemişlerdi ve yaptılar. Ama ne yapmış olduklarını çıkaramıyordu; Calvin'in anlattıklarına bir anlam veremiyordu.

İçi bir tür batıl korkuyla doldu. Şu ikisi, geçen şubatta üretilmiş bir malın üstünde nasıl değişiklik yapmış olabilirlerdi ki? Polise ya da gazetelere gideceklerini varsaymıştı, ya da hatta Sacramento'daki pinok hükümetine ve elbette bütün bunlara karşı tedbirini almıştı. Tuhaf ve ürkütücüydü. Calvin'e ne diyeceğini bilemiyordu; sonsuz gibi görünen bir zaman süresince bir şeyler mırıldandı ve en sonunda konuşmayı sona erdirip telefonu kapatmayı başardı.

Ahizeyi bıraktığında Rita'nın yatak odasından çıkmış ve tüm konuşmayı dinlemiş olduğunu irkilerek fark etti; üstünde yalnızca siyah ipekten bir kombinezonla huzursuzca bir ileri bir geri yürüyor, sarı saçları çıplak, hafifçe çilli omuzlarına dökülüyordu.

"Polise git," dedi Rita.

Yok, diye düşündü, onlara iki bin dolar civarında bir para teklif etmek daha ucuza gelir muhtemelen. Kabul ederlerdi; muhtemelen tek istedikleri de buydu. Böyle küçük adamlar küçük düşünürlerdi; onlara büyük bir meblağ gibi gelirdi. Bu parayı yeni işlerine yatırırlar, kaybederler ve bir ay içinde yine beş parasız kalırlardı.

"Hayır," dedi.

"Neden? Şantaj suçtur."

Ona açıklaması güçtü. İnsanlara para vermeye alışkındı; bu, tıpkı hizmetler gibi, işletme giderlerinin bir parçasıydı. Eğer meblağ yeterince küçükse... Ama bir açıdan haklıydı da. Bu fikri kafasında evirip çevirdi.

Onlara iki bin dolar vereceğim, ama ayrıca Polis Teşkilatı'ndaki şu tanıdığım adamla, şu polis müfettişiyle bağlantıya geçeceğim. Hem Frink'i, hem de McCarthy'yi araştırıp onlara karşı kullanılabilecek bir şey bulmaya çalışmalarını sağlayacağım. Böylece eğer geri dönüp tekrar aynı şeyi denerlerse onlarla başa çıkabileceğim.

Mesela, diye düşündü, birisi bana Frink'in Yahudi olduğunu söylemişti. Burnunu ve adını değiştirdiğini. Tek yapmam gereken buradaki Alman konsolosunu haberdar etmek! Rutin iş. Japon yetkililerinden onu kendilerine teslim etmelerini talep edecek. O kulamparayı Sınır Çizgisi'nden geçirir geçirmez gaz odasına atacaklar. Sanırım şu kamplardan bir tane de New York'ta var, diye düşündü. Şu fırınlı kamplardan!

"Herhangi birinin," dedi kız, "senin konumundaki bir adama şantaj yapabilmesine şaşırdım." Onu süzdü.

"Şey, sana şunu söyleyeyim," dedi. "Bütün bu tarihsellik meselesi saçmalıktan ibaret. Bu Japonlar zırdeli. Kanıtlayacağım. " Ayağa kalkıp aceleyle çalışma odasına girdi ve hemen iki çakmakla geri dönüp onları kahve masasının üstüne koydu "Şunlara bak. Aynı görünüyorlar, değil mi? Peki, şimdi dinle. Birinde tarihsellik var." Kıza sırıttı. "Onları eline al. Haydi. Biri koleksiyon pazarında, ah, kırk elli bin dolar ediyor."

Kız iki çakmağı hemen alıp inceledi.

"Hissetmiyor musun?" diye dalga geçti kızla. "Tarihselliği?"

Kız "'Tarihsellik' nedir?'" dedi.

"Bir şeyin içinde tarih olmasıdır. Dinle. Şu iki Zippo çakmaktan biri, öldürüldüğü sırada Franklin D. Roosevelt'in cebindeydi. Diğeriyse değildi. Birinde tarihsellik var, hem de epeyce fazla. Olabildiğince fazla. Diğerindeyse hiçbir şey yok. Hissedebiliyor musun?" Onu dürttü.

"Hissedemezsin. Hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemezsin. Etrafında 'mistik, plazmik bir varlık', 'aura' yok."

"Vay be," dedi şaşırmış olan kız. "Bu gerçekten doğru mu? O gün bunlardan biri yanında mıydı?"

"Elbette. Ve ben o gün yanında taşıdığı çakmağın hangisi olduğunu biliyorum. Demek istediğim şeyi anlıyorsun ya. Bu iş büyük bir dolandırıcılıktan başka bir şey değil; onlar kendi kendilerini dolandırıyorlar. Demek istediğim, bir tabanca Meuse-Argonne gibi büyük bir savaşta rol oynar ve yine de hiçbir şekilde değişmiş değildir, sen gerçeği bilmiyorsan tabii. Her şey buradadır." Kafasına hafifçe vurdu. "Zihindedir, tabancada değil. Eskiden bir koleksiyoncuydum. Aslında bu işe At bunun sayesinde girdim. Pul koleksiyonu yapıyordum. Eski İngiliz kolonilerinin pullarını topluyordum."

Kız şimdi kollarını kavuşturmuş, pencerenin önünde duruyor, aşağıya, San Francisco'nun iş bölgesinin ışıklarına bakıyordu. "Annemle babam o ölmese savaşı kaybetmeyeceğimizi söylerlerdi," dedi.

"Tamam," diye konuşmayı sürdürdü Wyndam-Matson. "Şimdi diyelim ki geçen sene Kanada hükümeti ya da birileri, herhangi biri eski bir pulun basıldığı kalıpları buldu. Ve mürekkebi. Ve bir..."

"Şu iki çakmağın da Franklin Roosevelt'e ait olmuş olduğuna inanmıyorum," dedi kız.

Wyndam-Matson kıkırdadı. "Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum! Bunu sana bir belgeyle kanıtlamam gerekir. Bir otantiklik belgesiyle. Ve bu yüzden bütün her şey sahtedir, kitlesel bir aldanıştır. Nesnenin değerini belge kanıtlar, nesnenin kendisi değil!"

"Bana belgeyi göster."

"Elbette." Sekerek çalışma odasına geri döndü. Duvardan Smithsonian Enstitüsü'nün çerçeveli onay belgesini çıkardı; bu belge ve çakmak ona bir servete mal olmuştu, ama buna değerdiler - çünkü haklı olduğunu, "taklit"

kelimesinin aslında hiçbir anlam ifade etmediğini, "otantik" sözcüğünün aslında hiçbir anlam ifade etmediğini kanıtlamasını sağlıyorlardı.

"Bir Colt .44 bir Colt .44'tür," diye seslendi kıza, koşarak salona dönerken. "Bu kalibreyle ve tasarımla ilgilidir, ne zaman yapıldığıyla değil. Bu..."

Kız elini uzattı. Ona belgeyi verdi.

"Demek gerçek," dedi kız sonunda.

"Evet. Şu." Bir yanında uzun bir çizik olan çakmağı eline aldı.

"Galiba gitmek istiyorum," dedi kız. "Seni başka bir akşam görürüm." Belgeyi ve çakmağı elinden bırakıp elbiselerinin bulunduğu yatak odasına doğru yürüdü.

"Niye?" diye seslendi Wyndam-Matson öfkeyle, peşinden giderek. "Hiçbir risk olmadığını biliyorsun; karım haftalar sonra dönecek -sana durumu iyice açıkladım. Gözünde çözülmüş bir ağ tabakası var."

"Sorun bu değil."

"Ne öyleyse?"

Rita, "Lütfen bana bir çekçek çağır," dedi. "Ben giyinirken."

"Seni evine bırakırım," dedi Wyndam-Matson homurdanarak.

Rita giyindi ve sonra, Wyndam-Matson onun mantosunu gardıroptan çıkarırken, dairede sessizce dolandı. Düşünceli, kabuğuna çekilmiş, hatta biraz morali bozuk bir hali vardı. Geçmiş insanları hüzünlendiriyor, diye fark etti Wyndam-Matson. Lanet olsun; niye bu konuyu açtım ki sanki? Ama lanet olsun, kız çok genç - o ismi duymamıştır diye düşündüm.

Rita kitaplığın önünde eğildi. "Bunu okudun mu?" diye sordu, bir kitabı çıkararak.

Wyndam-Matson eğilip baktı. Parlak kapak. Roman. "Hayır," dedi. "Karım aldı. Çok okuyan biridir."

"Bunu okumalısın."

Hâlâ hayal kırıklığı hisseden Wyndam-Matson kitabı kızın elinden kapıp baktı. Çekirge Serilmiş Yatıyor. "Şu Boston' da yasaklanan kitaplardan biri değil mi?" dedi.

"Tüm Birleşik Devletler'de yasaklandı. Ve Avrupa'da da elbette." Şimdi koridor kapısının önünde duruyor, bekliyordu.

"Bu Hawthorne Abendsen'in adını duymuştum." Amal aslında duymamıştı. Kitap hakkında anımsayabildiği tek şey -neydi? Şu sıralar çok popüler olduğuydu. Gelip geçici anlamsız bir moda daha. Bir kitlesel çılgınlık daha. Eğildi ve kitabı rafa geri koydu. "Popüler roman okuyacak vaktim yok. İşim tüm zamanımı alıyor." Böyle berbat şeyleri, diye düşündü hınçla, sekreterler okur, geceleri evlerinde, yataklarındayken olanları canlandırır. Gerçeğin yerini alır. Korktukları gerçeğin. Ama tabii ki özlemini de çektikleri.

"Şu aşk öykülerinden biri," dedi, asık bir suratla koridor kapısını açarken.

"Hayır," dedi Rita. "Savaşı anlatan bir öykü." Koridorda asansöre doğru yürürlerken "O da aynı şeyi söylüyor," dedi. "Annemle babamın söylediği şeyi."

"Kim? Şu Abbotson mu?"

"Bu onun teorisi. Eğer Joe Zangara ıska geçseydi, o Amerika'yı Kriz'den çıkarıp silahlandıracak, böylece de..." Sustu. Asansöre varmışlardı ve beklemekte olan insanlar vardı.

Daha sonra Wyndam-Matson'ın Mercedes-Benz'iyle gece trafiğinde ilerlerlerken kaldığı yerden devam etti.

"Abendsen'in teorisine göre Roosevelt korkunç güçlü bir Başkan olacaktı. Lincoln kadar güçlü. Başkan seçildiği sene bunu kanıtladı, aldığı tüm o önlemlerle. Kitap bir kurgu. Demek istediğim, roman tarzında yazılmış. Roosevelt Miami'de suikaste kurban gitmiyor; yaşıyor ve 1936'da yeniden seçiliyor, böylece 1940'a, savaşa dek Başkan kalmayı sürdürüyor. Anlamıyor musun? Almanya İngiltere'ye, Fransa'ya ve Polonya'ya

saldırdığında o hâlâ Başkan. Ve bütün bunları görüyor. Amerika'yı güçlendiriyor. Garner gerçekten berbat bir Başkan'dı. Olup bitenlerin çoğu onun hatasıydı. Ve sonra, 1940' ta, Bricker'ın yerine bir Demokrat seçilecekti..."

"Bu Abelson'a göre," diye araya girdi Wyndam-Matson. Yanında oturan kıza baktı. Tanrım, bir kitap okuyorlar, diye düşündü, ve hiç durmadan konuşuyorlar.

"Onun teorisine göre 1940'ta, Roosevelt'ten sonra Bricker gibi bir İzolasyonist'in yerine Rexford Tugwell Başkan seçilecekti." Trafik ışıklarını yansıtan pürüzsüz yüzü canlılıkla parlıyordu; gözleri irileşmişti ve konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. "Ve o Roosevelt'in anti-Nazi politikasını sürdürecekti. Böylece Almanya 1941'de Japonya'nın yardımına koşmaya korkacaktı. Aralarındaki anlaşmaya uymayacaktı. Anlıyor musun?"

Koltukta ona doğru dönüp omzunu şiddetle kavradı, "Ve böylece Almanya'yla Japonya savaşı kaybedecekti!"

Wyndam-Matson güldü.

Ona bakan, yüzünde bir şeyler arayan Rita -Wyndam. Matson aradığının ne olduğunu bilmiyordu, hem zaten diğer arabaları kollamak zorundaydı- "Komik değil," dedi. "Gerçekten böyle olacaktı. B.D. Japonları yenmeyi başaracaktı ve..."

"Nasıl?" diye söze karıştı.

"Her şeyi açıklıyor." Bir an sustu. "Kurgu tarzıyla," dedi, "Doğal olarak pek çok kurgusal bölümü var; yani, ilgi çekici olmak zorunda, yoksa insanlar okumaz. İnsancıl bir teması var; iki genci anlatıyor, oğlan Amerikan Ordusu'nda. Kız... Şey, her neyse, Başkan Tugwell gerçekten çok zeki. Japonlar'ın ne yapacaklarını anlıyor." Huzursuzca "Bunun hakkında konuşmak sorun çıkarmaz," dedi. "Japonlar kitabın Pasifik'e dağıtılmasına izin verdiler. Okuduğum kadarıyla pek çoğu bu kitabı okuyormuş. Yurt Adaları'nda çok popülermiş. Bir sürü tartışmaya yol açmış."

Wyndam-Matson, "Dinle," dedi. "Pearl Harbor hakkında ne diyor?"

"Başkan Tugwell öyle zeki ki bütün gemileri denize gönderiyor. Böylece B.D. Donanması yok olmuyor."

"Anlıyorum."

"Bu yüzden, aslında Pearl Harbor diye bir şey olmuyor. Saldırıyorlar, ama yalnızca küçük tekneleri yok edebiliyorlar."

"Adı 'Çekirge bilmemne' miydi?"

" Çekirge Serilmiş Yatıyor, İncil'den bir alıntı."

"Ve Japonya yeniliyor, çünkü Pearl Harbor diye bir şey olmuyor. Dinle. Japonlar yine de kazanırdı. Pearl Harbor O masaydı bile."

"B.D. Donanması -bu kitapta- onların Filipinler'i ve Avustralya'yı ele geçirmelerini engelliyor."

"Oraları yine de ele geçirirlerdi; donanmaları bizimkinden üstündü. Japonlar'ı oldukça iyi tanıyorum; Pasifik'te hâkimiyet kurmak kaderleriydi. B.D. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra inişe geçmişti. Müttefiklerin tarafındaki her ülke bu savaştan moral ve ruhsal açılardan çökmüş olarak çıkmıştı."

Kız inatçılıkla konuştu, "Ve eğer Almanlar Malta'yı almasalardı. Churchill başta kalacak ve İngiltere'ye zafer kazandıracaktı."

"Nasıl? Nerede?"

"Kuzey Afrika'da - Churchill sonunda Rommel'i yenecekti." . Wyndam-Matson kaba ve gürültülü bir kahkaha attı.

"İngilizler Rommel'i yener yenmez de tüm ordularını Türkiye'den geçirip Rus ordusundan geri kalanlarla birleşecek ve direneceklerdi - kitapta Almanlar'ın doğuya, Rusya'nın içlerine doğru ilerlemelerini Volga'daki bir şehirde durduruyorlar. Bu şehrin ismini hiç duymadık, ama gerçekten var, çünkü atlasa baktım.

"İsmi neymiş?"

"Stalingrad. Ve İngilizler orada savaşın akışını değiştiriyorlar. Yani kitapta Rommel Rusya'dan gelen Alman ordularıyla, von Paulus'un ordularıyla hiçbir zaman birleşemiyor; hatırladın mı? Almanlar da hiçbir zaman Doğu'ya gidip ihtiyaç duydukları petrolü alamıyor ya da yapmış oldukları gibi Hindistan'a gidip Japonlarla birleşemiyorlar. Ve..."

"Hiçbir strateji Erwin Rommel'i yenemezdi," dedi Wyndam-Matson. "Ve bu adamın düşlediklerine benzer hiçbir olay, Rusya'daki o son derece kahramanca bir isim verilmiş olan 'Stalingrad', hiçbir direniş hareketi sonucu geciktirmekten başka bir işe yaramazdı; onu değiştiremezdi. Bak, ben Rommel'le tanıştım. New York'ta, 1948'de, oraya iş için gittiğimde." Aslında yalnızca Beyaz Saray'daki bir kabul töreninde A.B.D.' nin Askeri Valisi'ni görmüştü, o da uzaktan. "Ne adamdı ama. Öyle vakur ve karakterliydi ki. Yani ne söylediğimi biliyorum," diye lafını bağladı.

"Korkunç bir şeydi," dedi Rita, "General Rommel'in görevinden alınıp yerine şu rezil Lammers'in atanması. Asıl katliamlar ve şu toplama kampları o zaman başladı."

"Rommel Askeri Vali'yken de vardılar."

"Ama..." Kolunu salladı. "Resmi olarak değil. Belki şu S.S. serserileri o zaman da bunları yapıyorlardı... Ama o diğerleri gibi değildi. Sertti..."

"Sana A.B.D.'de kimin gerçekten iyi işler yaptığını söyleyeyim," dedi Wyndam-Watson, "ekonomik canlanma denince kime bakabileceğini. Albert Speer. Rommel ya da Toil Organizasyonu değil. Speer Parteim Kuzey Amerika'da yaptığı en iyi atamaydı; bütün o iş sektörlerini ve şirketleri ve fabrikaları -her şeyi!- tekrar canlandırdı, hem de etkili bir şekilde. Keşke burada da durum öyle olsaydı - ama her sahada beş rakip var ve korkunç kayıplara yol açıyorlar. Ekonomik rekabetten daha aptalca bir şey yoktur."

Rita, "O çalışma kamplarında, doğudaki o koğuşlarda yaşayamazdım," dedi. "Bir kız arkadaşım yaşamıştı. Mektuplarını sansürlüyorlardı - bana durumu

ancak tekrar buraya taşındığında anlatabildi. Her sabah altı buçukta kalkıp marş dinlemek zorunda kalıyorlarmış."

"Zamanla alışırdın. Temiz bir evin, yeterli yiyeceğin, dinlenme saatlerin, tıbbi olanakların olurdu. Daha ne istiyorsun? Belanı mı?"

San Francisco'nun serin gece sisinde, Alman yapımı koca arabası sessizce ilerliyordu.

Bay Tagomi döşemede bağdaş kurmuş oturuyordu. Bay Baynes'a gülümserken elinde tuttuğu, içinde siyah çay bulunan sapsız fincanı arada sırada üflüyordu.

"Burası çok hoş," dedi Baynes. "Burada, Pasifik Yakası'nda huzur var. Geldiğim yerden - tamamen farklı." Ayrıntılara girmedi.

"'Tanrı insanoğluna Uyanış'ın burcundan konuşur,'" diye mırıldandı Bay Tagomi.

"Pardon?"

"Kâhin. Affedersiniz. Dalışa geçen yanıt."

Dalgınlık, diye düşündü Baynes. Kastettiği sözcük bu. Kendi kendine gülümsedi.

"Saçma insanlarız," dedi Bay Tagomi, "çünkü beş bin yıllık bir kitaba göre yaşıyoruz. Ona sanki canlıymışçasına sorular soruyoruz. Canlı da. Hıristiyan incili gibi; pek çok kitap aslında canlıdır. Metaforik anlamda değil. Ruh onları canlandırır. Anlıyor musunuz?" Tepkisini ölçmek için Bay Baynes'ın yüzünü inceledi.

Sözcüklerini dikkatle seçen Baynes, "Ben... Din konusunda yeterince bilgiye sahip değilim," dedi. "ilgi alanlarımın dışında kalıyor. Az çok hâkim olduğum konularda konuşmakla yetinmeyi yeğlerim." Aslında Bay Tagomi'nin neden bahsettiğinden pek emin değildi. Yorulmuş olmalıyım, diye düşündü Bay Baynes. Bu akşam buraya geldiğimden beri her şeyin bir tür... Cücemsi niteliği var. Her şey küçülmüş, tuhaflaşmış ve gülünçleşmiş

gibi. Bu beş bin yıllık kitap da neyin nesi? Mickey Mouse saati, Bay Tagomi'nin kendisi, Bay Tagomi'nin elindeki zarif fincan... Ve Bay Baynes'ın karşısındaki duvarda, devasa bir bizon başı, çirkin ve tehditkâr.

"Bu baş nedir?" diye sordu ansızın.

"Bu," dedi Bay Tagomi, "eskiden yerlileri beslemiş olan hayvanın ta kendisi."

"Anlıyorum."

"Size bizon öldürme sanatını sergileyeyim mi?" Bay Tagomi fincanını masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Burada, evinde, akşamüstü, üstünde ipek bir kaftan ve beyaz kravat, ayağında da terlikler vardı, "işte burada, dışarıda demir atın üstündeyim." Havada çömeldi. "Kucağımda koleksiyonumun parçası olan güvenilir bir 1886 Winchester tüfek var." Bay Baynes'a inceleyici bakışlarla baktı. "Siz seyahat yorgunusunuz, efendim."

"Korkarım öyleyim," dedi Baynes. "Bütün bunlar benim için biraz fazla. Bir sürü iş kaygısı..." Ve başka kaygılar, diye düşündü. Başı ağrıyordu, iyi I.G. Farben ağrı kesicilerinin burada, Pasifik Yakası'nda satılıp satılmadığını merak etti; sinüzit baş ağrıları için onları kullanmaya alışmıştı.

"Hepimiz bir şeylere inanmalıyız," dedi Bay Tagomi. Yanıtları bilemeyiz, ileriyi göremeyiz, tek başımıza."

Bay Baynes başıyla onayladı.

"Eşimde baş ağrınızı geçirecek bir şeyler olabilir," dedi Bay Tagomi, onun gözlüğünü çıkarıp alnını ovuşturduğunu görünce. "Acıya yol açan göz kasları, izninizle." Eğilip selam vererek odadan çıktı.

İhtiyacım olan şey uyku, diye düşündü Baynes. Bir gecelik dinlenme. Yoksa durumla yüzleşmekten mi kaçınıyorum? Geri çekiliyorum, çünkü yüzleşmek güç.

Bay Tagomi elinde bir bardak su ve bir tür hapla döndüğünde Bay Baynes, "Gerçekten iyi geceler dilemek ve otel odama dönmek zorundayım," dedi.

"Ama önce bir şeyi öğrenmek istiyorum. Bunu yarın daha derinlemesine konuşabiliriz, eğer sizin için uygunsa. Konuşmalarımıza katılacak olan üçüncü bir kişiden bahsedildi mi size?"

Bay Tagomi'nin yüzünde bir an şaşkınlık belirdi; sonra bu şaşkınlık kayboldu ve kayıtsız bir ifade takındı. "Bana böyle bir şey söylenmedi. Ancak - bu enteresan, elbette."

"Yurt Adaları'ndan."

"Ah!" dedi Bay Tagomi. Ve bu kez hiçbir şaşkınlık belirtisi sergilemedi. Kendisini tamamen kontrol altına almıştı.

"Emekli olmuş, yaşlı bir işadamı," dedi Bay Baynes. "Gemiyle seyahat ediyor. İki haftadır yolda. Hava yolculuğuna karşı bir önyargısı var."

"Tuhaf ihtiyar," dedi Bay Tagomi.

"Çıkarları Yurt Adaları'ndaki pazarlara ilişkin bilgiler edinmesine yol açıyor. Bize bilgi verebilecek durumda ve zaten her halükârda San Francisco'ya tatil yapmaya gelecekti. Çok önemli değil. Ama konuşmalarımızı netleştirecek."

"Evet," dedi Bay Tagomi. "Yurt Adaları'ndaki pazarlara ilişkin hataları düzeltebilir, iki senedir uzaktayım."

Öne adım atan Bay Tagomi aşağı baktı, hâlâ hapı ve su.fi bardağını tutmakta olduğunu gördü. "Affedersiniz. Bu güçlüdür. ismi Zaracaine. Çin Eyaleti'ndeki ilaç firması tarafından üretiliyor." Avucunu uzatırken ekledi: "Bağımlılık yapmıyor."

"Bu yaşlı kişi," dedi Bay Baynes, hapı almaya hazırlanırken, "Ticari Temsilciliğinizle doğrudan temasa geçecektir muhtemelen, ismini yazacağım, böylece geldiğinde onu kapıdan döndürmezsiniz. Kendisiyle tanışmadım, ama anladığım kadarıyla biraz sağır ve biraz da egzantrik biri. Keyfînin kaçmayacağından - emin olmak istiyoruz." Bay Tagomi anlamış görünüyordu. "Rododendronlara bayılır. Biz görüşmemizi ayarlarken

kendisiyle bu konuda yarım saat kadar sohbet edecek birini bulabilirseniz mutlu olacaktır, ismi. Şimdi yazıyorum. "

Hapım yuttuktan sonra kalemini çıkarıp yazdı.

"Bay Shinjiro Yatabe," diye okudu Bay Tagomi, kâğıt parçasını alarak. Kâğıdı saygıyla cüzdanına koydu.

"Bir şey daha."

Bay Tagomi parmağını hafifçe fincanının kenarında gezdirerek dinledi.

"Nazik bir ayrıntı. Yaşlı beyefendi -bu utanç verici. Neredeyse seksen yaşında. Kariyerinin sonuna doğru yaptığı bazı girişimleri başarılı olmadı. Anlıyor musunuz?"

"Artık varlıklı değil," dedi Bay Tagomi. "Ve belki de emekli maaşı alıyor."

"Evet. Ve aldığı meblağ utanç verici bir şekilde az. Bu yüzden bunu sağdan soldan elde ettiği bazı olanakları kullanarak artırıyor."

"Önemsiz bir yönetmeliğin ihlali," dedi Bay Tagomi. "Yurt Hükümeti ve bürokratik kırtasiyeciliği. Durumu kavrıyorum. Yaşlı beyefendi bizimle yapacağı görüşme için para alıyor ve bunu Emekli Maaşı Kurulu'na bildirmiyor. Bu yüzden ziyaretini gizlemeliyiz. Onlar yalnızca bir seyahate çıktığından haberdarlar."

"Siz bir hayat adamısınız," dedi Bay Baynes.

Bay Tagomi, "Bu durum daha önce de yaşandı," dedi. "Toplumumuzda tıbbi imkânların gelişmesiyle birlikte sayılan sürekli artan yaşlılara ilişkin sorunları çözmüş değiliz. Çin bize haklı olarak yaşlıları onurlandırmayı öğretiyor. Ancak Almanlar ihmalkârlığımızın neredeyse bir erdem gibi görünmesine yol açıyorlar. Anladığım kadarıyla yaşlıları katlediyorlarmış."

"Almanlar," diye mırıldandı Baynes, yine alnını ovuşturarak. Hap etkili olmuş muydu? Kendisini biraz uykulu hissediyordu.

"İskandinav olduğunuza göre, Festung Avrupası'yla epey temas içinde bulunmuşsunuzdur şüphesiz. Mesela roketinize Tempelhof tan bindiniz, insan böyle bir yaklaşımı benimseyebilir mi? Siz tarafsızlardan birisiniz. Bana fikrinizi söyleyip lütfen."

"Hangi yaklaşımdan bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi Bay Baynes.

"Yaşlılara, hastalara, zayıflara, delilere, işe yaramazlığın tüm çeşitlerine karşı olan yaklaşımdan. Bir Anglosakson filozofunun 'Yeni doğmuş bir bebek ne işe yarar?' sorusunu sorduğu söyleniyor. Bu soruyu hafızama kazıdım ve üzerinde epey düşündüm. Bayım, hiçbir işe yaramaz. Genelde."

Bay Baynes bir şeyler mırıldandı; kaçamak nezaketin sesiydi bu.

"Hiç kimsenin," dedi BayTagomi, "bir başkasının gereksinimleri için kullanılmaması gerektiği doğru değil mi?" Birden öne eğildi. "Lütfen bana tarafsız İskandinav fikrinizi söyleyin."

"Bilmiyorum," dedi Bay Baynes.

"Savaş sırasında," dedi Bay Tagomi, "Çin Eyaleti'nde önemsiz bir mevkie sahiptim. Şangay'da. Orada, Hongkew semtindeki Yahudiler, savaş süresince İmparatorluk Hükümeti tarafından gözetim altında tutuldular. Sağ kalmaları sağlandı. Şangay'daki Nazi bakanı Yahudileri katletmemizi talep etti. Üstlerimin yanıtlarını anımsıyorum. Şöyleydi: 'Bu, insani düşüncelerle bağdaşmamaktadır.' Talebi barbarca olarak niteleyip reddettiler. Bu beni etkiledi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Bay Baynes. Beni konuşturmaya mı çalışıyor, diye sordu kendi kendine. Şimdi tetikte olduğunu hissediyordu. Zihni açılmıştı.

"Yahudiler," dedi Bay Tagomi, "Naziler tarafından hep Asyalı ve beyaz olmayan bir ırk olarak tanımlanmışlardı. Bayım, bu tanımın ima ettiği şey Japonya'daki şahsiyetler tarafından kesinlikle göz ardı edilmedi, hatta Savaş Kabinesi'ndekiler tarafından bile. Bu konuyu tanışmış olduğum Reich vatandaşlarıyla hiç tartışmadım..."

Bay Baynes sözünü kesti. "Ben Alman değilim. Bu yüzden Almanya adına konuşamam." Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi. "Konuşmamıza yarın devam ederiz. Lütfen beni bağışlayın. Düşünemiyorum." Ama aslında şimdi zihni tamamen berraktı. Buradan çıkmalıyım, diye fark etti. Bu adam beni fazla zorluyor.

"Ahmakça fanatizmimi bağışlayın," dedi Bay Tagomi, kapıyı açmak için hemen öne atılarak. "Felsefi merakım otantik insani gerçeği göremememe yol açtı. işte." Japonca bir şeyler seslendi ve ön kapı açıldı. Genç bir Japon belirdi ve Bay Baynes'a bakarak eğildi.

Şoförüm, diye düşündü Bay Baynes.

Belki de Lufthansa uçağında söylediğim donkişotvari sözler, diye düşündü ansızın. O - adı neydi? Lotze'ye. Bir şekilde buradaki Japonlar'a ulaştı. Bir bağlantı.

Keşke Lotze'ye onları söylemeseydim, diye düşündü. Pişmanım. Ama artık çok geç.

Ben uygun kişi değilim. Kesinlikle değilim. Buna uygun değilim.

Ama sonra şöyle düşündü, Bir İsveçli Lotze'ye bunları söylerdi. Her şey yolunda. Ters giden bir şey yok; fazla vesveseli davranıyorum. Daha önceki konumun alışkanlıklarını sürdürüyorum. Aslında oldukça açık konuşabilirim. Uyum sağlamam gereken gerçek bu.

Ama yine de koşullandırıldı buna tamamen karşıydı. Damarlarındaki kan. Kemikleri, organları baş kaldırıyordu. Aç şu çeneni, dedi kendi kendine. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Bir fikir. Bunu yapmalısın, başarılı olmak istiyorsan.

"Belki de şiddetli bir bilinçaltı arketipi tarafından güdülendiriliyorlar," dedi. "Jung'un kullandığı anlamda."

Bay Tagomi başıyla onayladı. "Jung'u okumuştum. Anlıyorum."

El sıkıştılar. "Sizi yarın sabah arayacağım," dedi Bay Baynes. "İyi geceler efendim." Eğilip selam verdi, Bay Tagomi de öyle.

Gülümseyen genç Japon öne çıkıp Bay Baynes'a anlayamadığı bir şeyler söyledi.

Ha?" dedi Baynes, paltosunu eline alıp sundurmaya çıkarken.

Bay Tagomi, "Sizinle İsveççe konuşuyor efendim," dedi. Tokyo Üniversitesi'nde Otuz Sene Savaşları üzerine ders aldı ve büyük kahramanınız Gustavus Adolphus'a hayran" Bay Tagomi sempatiyle gülümsedi. "Ancak, böylesine yabancı bir dile hâkim olma çabalarının boşuna olduğu anlaşılıyor. Öğrenimini şu fonografik kayıt kurslarında yapıyor olmalı, kendisi öğrencidir ve bu tür kurslar ucuz olduklarından öğrenciler arasında oldukça popüler."

İngilizce bilmediği açıkça anlaşılan genç Japon eğilerek gülümsedi.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Bay Baynes. "Kendisine iyi şanslar dilerim." Benim de dil sorunlarım var, diye düşündü. Anlaşılan.

Ulu Tanrım - genç Japon öğrencinin onu oteline bırakırken tüm yol boyunca İsveççe konuşmaya çalışacağı şüphesizdi. Bay Baynes İsveç dilini çok az anlayabiliyordu, o da ancak en resmi ve en düzgün şekliyle konuşulduğunda; bu dili bir fonografik kayıt kursundan öğrenmeye çalışmış genç bir Japon'un konuşma girişimlerinden hiçbir şey anlamayacağıysa kesindi.

Bana derdini asla anlatamayacak, diye düşündü Bay Baynes. Ve sürekli deneyecek, çünkü bu onun tek fırsatı; herhalde karşısına bir daha asla bir İsveçli çıkmayacak. Bay Baynes içinden inledi. Ne çetin bir tecrübe olacaktı bu, ikisi için de.

6

Bayan Juliana Frink sabahın erken saatlerinde serin, parlak gün ışığının tadını çıkararak alışveriş yaptı. Taşıdığı iki kahverengi kâğıt torbayla, her dükkânın önünde durup camekânlara bakarak, kaldırımda ağır ağır yürüdü. Hiç acele etmiyordu.

Eczaneden alması gereken bir şey yok muydu? içeri girdi. Judo salonundaki dersleri öğle vakti başlayacaktı; bu onul? boş vaktiydi, bugün için. Tezgâhın önündeki taburelerden birine kurularak elindeki alışveriş torbalarını yere bıraktı ve çeşitli dergileri karıştırmaya başladı.

Yeni Life dergisinde büyük bir makalenin yer aldığını gördü: AVRUPA'DA TELEVİZYON: GELECEĞE BAKIŞ. İlgisini çeken makalenin bulunduğu sayfaları açınca oturma odalarında televizyon izleyen bir Alman ailesinin fotoğrafını gördü. Bu Makaleye göre Berlin'den şimdiden günde dört saat görüntü yayını yapılıyordu. Bir gün tüm büyük Avrupa şehirlerinde televizyon istasyonları yer alacaktı. Ve 1970'e gelindiğinde New York'ta da bir tane inşa edilmiş olacaktı.

Makalede New York'ta bölgesel görevlilere yardım eden Reich elektronik mühendislerinin fotoğrafı da vardı. Hangilerinin Alman olduğunu anlamak kolaydı. Sağlıklı, temiz, enerjik, kendinden emin bir görünüşleri vardı. Öte yandan Amerikalılarsa -sıradan insanlar gibi görünüyorlardı işte. Herhangi biri olabilirlerdi.

Alman teknisyenlerden birinin bir yeri işaret ettiği görülebiliyordu; Amerikalılarsa neyi işaret ettiğini anlamaya çalışıyorlardı. Galiba onların gözleri bizimkilerden keskin, diye düşündü Juliana. Son yirmi yıldır bizden daha iyi besleniyorlar. Tıpkı bize söylendiği gibi; başka kimsenin göremeyeceği şeyleri görebiliyorlar. A vitamini sayesindedir belki?

İnsanın oturma odasında oturup tüm dünyayı küçük bir cam tüpten izlemesi nasıl bir şey acaba? Eğer o Naziler buradan Mars'a gidip gelebiliyorlarsa niçin televizyonu yaygınlaştıramıyorlar? Herhalde oturup o komedi şovlarını izlemeyi, Bob Hope'un ve Durante'nin nasıl göründüklerini görmeyi Mars'ta gezinmeye yeğlerim.

Belki de sorun budur, diye düşündü dergiyi tekrar rafa koyarken. Naziler mizahtan anlamıyorlar, bu yüzden niçin televizyona ihtiyaç duysunlar ki? Hem gerçekten büyük komedyenlerin neredeyse tümünü öldürdüler zaten. Çünkü neredeyse tümü Yahudi'ydi. Aslına bakılırsa, diye düşündü, eğlence dünyasındakilerin neredeyse tümünü öldürdüler. Hope'un o şekilde konuşup sağ kalmayı nasıl becerebildiğini anlayamıyorum. Tabii Kanada'dan yayın yapıyor. Ve orası biraz daha serbest. Ama Hope gerçekten konuşuyor. Mesela Göring'le ilgili yaptığı o şaka... Göring Roma'yı satın alıyor ve sonra onu gemilerle dağdaki sığınağına taşıtıp orada yeniden kurduruyor. Ve Hıristiyanlığı tekrar canlandırıyor, evcil atların karınlarını...

"O dergiyi almak mı istiyordunuz bayan?" diye seslendi eczaneyi işleten ufak tefek, kara kuru adam şüpheyle.

Juliana karıştırmaya başlamış olduğu Reader's Digest'ı suçluluk duygusuyla yerine bıraktı.

Yine alışveriş torbalarıyla kaldırımda gezinmeye başlarken, Belki Bormann öldüğünde Göring yeni Führer olur, diye düşündü. Diğerlerinden biraz farklı görünüyor. Bormann Führer olmayı ancak Hitler'in düşüşü başladığında ve yalnızca Hitler'e en yakın olanlar ne kadar hızlı düştüğünün farkında olduklarında sinsice duruma müdahale etmekle başarabilmişti. İhtiyar Göring dağdaki sarayına çekilmişti. Hitler'den sonra Göring Führer olmalıydı, çünkü o İngiliz radar istasyonlarını yerle bir edip sonra da R.A.F.'nin işini bitiren onun Lufnvaffe'siydi*. Hitler'e kalsa Londra'yı bombalayacaklardı, tıpkı Rotterdam'ı bombaladıkları gibi.

Ama büyük olasılıkla Goebbels'in Führer olacağına karar verdi. Herkesin söylediği buydu. O korkunç Heydrich olmasın da. Yoksa topumuzu öldürür. Adam gerçekten zırdeli.

Benim hoşuma gidense, diye düşündü, Baldur von Schirach. Ne de olsa aralarında normal görünen tek kişi o. Ama hiç şansı yok.

Dönerek oturduğu eski ahşap binanın ön merdivenlerini çıktı.

Dairesinin kapısının kilidini açtığında Joe Cinnadelle'nın hâlâ bırakmış olduğu yerde, yatağın ortasında, iki yana sarkmış kollarıyla karın üstü uzanmakta olduğunu gördü. Hâlâ uyumaktaydı.

Hayır, diye düşündü. Hâlâ burada olamaz; kamyonu gitmiş. Yoksa onu kaçırdı mı? Herhalde.

Mutfağa geçerek torbalarını masanın üstüne, kahvaltıdan kalan tabakların arasına bıraktı.

Ama onu kaçırmaya niyetlenmiş miydi, diye sordu kendi kendine. Bunu merak ediyorum işte.

Ne tuhaf adam... Kendisiyle birlikteyken son derece aktif davranmış, neredeyse tüm gece boyunca sevişmişti. Ama yine de sanki orada değilmiş gibiydi; o işi yapmıştı, ama hiç farkında olmadan. Belki düşünceleri başka yerdeydi.

Yiyecekleri alışkanlıktan eski G.E. buzdolabına koydu. Ve sonra kahvaltı masasını temizlemeye başladı.

Belki de bu işi çok fazla yapmıştır, diye karar verdi. Artık alışkanlık olmuş; bedeni hareketleri yapıyor, nasıl benimki şimdi bu tabakları ve çatalları lavaboya koyarken hareket ediyorsa. Beyninin beşte üçü alınsa yine bu işi yapabilir; tıpkı biyoloji sınıfındaki bir kurbağa bacağı gibi.

"Hey," diye seslendi. "Uyan."

Joe yatakta kıpırdandı, burnundan şiddetle soluk verdi.

"Geçen gece Bob Hope şovunu dinledin mi?" diye seslendi. "Çok komik bir şaka yaptı; bir Alman binbaşısı Marslılar'la görüşüyor. Marslılar atalarının Aryan olduklarını kanıtlayan ırksal dokümanlara sahip değiller. Bu yüzden Alman binbaşısı Berlin'e Mars'ın Yahudiler'le dolu olduğunu bildiriyor."

Joe'nun yatakta uzanmakta olduğu oturma odasına geçip "Ve bu Yahudiler otuz santim boyundalar, iki tane de kafaları var, diye devam ediyor... Bob Hope'u bilirsin işte."

Joe gözlerini açmıştı. Hiçbir şey söylemedi; ona gözlerini kırpmadan baktı. Pis sakalla kararmış çenesi, koyu, acı dolu gözleri... O zaman Juliana da sustu.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda. "Korkuyor musun?" Hayır, diye düşündü; korkan Frank. Buysa -ne olduğunu bilmiyorum.

"Kamyon gitti," dedi Joe doğrularak. Ne yapacaksın?" Yatağın kenarına oturdu, ellerini ve kollarını bulaşık beziyle kurulayarak.

Döndüğünde yakalarım. Adam kimseye bir şey söylemez; benim de onun için aynı şeyi yapacağımı biliyor." Bunu daha önce de yaptın mı?" diye sordu.

Joe yanıt vermedi. Onu kaçırmak istiyordun, dedi Juliana Kendi kendine. Anlayabiliyorum; ansızın fark ettim.

Ya geri dönüşte başka bir yolu kullanırsa?"

"Hep Elli numaralı yoldan geri döner. Asla Kırk'ı kullanmaz. Bir keresinde Kırk'ta kaza yapmıştı; yolda önüne atla,, çıktı ve aralarına daldı. Rocky Dağları'nda." Elbiselerini sandalyenin üstünden alıp giyinmeye başladı.

"Kaç yaşındasın Joe?" diye sordu, Joe kendi çıplak bedenini incelerken.

"Otuz dört."

O halde, diye düşündü Juliana, savaşta yer almış olmalısın. Fiziksel bir sakatlık göremiyordu; aslına bakılırsa uzun bacaklı, oldukça dinç bir bedeni vardı. Joe incelendiğini fark edince kaşlarını çattı ve arkasını döndü. "Bakamaz mıyım?" diye sordu Juliana, niye bakamayacağını anlayamayarak. Birlikte geçirilen koca bir geceden sonra bu iffetlilik. "Biz böcek miyiz?" diye sordu. "Gün ışığında birbirimizi görmeye dayanamıyoruz, duvarlardaki çatlaklarda mı gizlenmeliyiz?"

Joe hırçınlıkla homurdanarak, çenesini ovuşturarak üstünde külotu ve çoraplarıyla banyoya doğru yürümeye başladı.

Burası benim evim, diye düşündü Juliana. Burada kalmana izin veriyorum, ama sen sana bakmama izin vermiyorsun. Niye kalmak istiyorsun öyleyse? Onun peşinden banyoya girdi; Joe tıraş olmak için tası sıcak suyla doldurmaya başlamıştı.

Kolunda bir dövme, mavi bir K harfi olduğunu gördü.

"Bu ne?" diye sordu. "Karın mı? Kelly mi?"

Yüzünü yıkamakta olan Joe, "Kahire," dedi.

Ne egzotik bir isim, diye düşündü kıskançlıkla. Sonra yüzünün kızardığını hissetti. "Ben gerçekten aptalım," dedi. Bir İtalyan, otuz dört yaşında, dünyanın Naziler'e ait tarafından gelme... Savaşmıştı tabii. Ama Almanlar'ın tarafında. Ve Kahire'de savaşmıştı; bu dövme o seferin kıdemli Alman ve İtalyan askerleri arasında bir bağ teşkil ediyordu — Rommel'in ve onun Afrika Birlikleri'nin General Gott'un idaresindeki İngiliz ve Avusturya ordusunu yendikleri seferin.

Banyodan çıktı, oturma odasına döndü ve yatağı düzeltmeye başladı; elleri hızlı hızlı hareket ediyordu.

Sandalyede Joe'un eşyaları, giysileri ve küçük valizi, kişisel eşyaları üst üste duruyordu. Aralarında bir gözlük kutusunu andıran kadife kaplı bir kutunun yer aldığını fark etti; kutuyu alıp açarak içine baktı.

Kesinlikle Kahire'de savaşmışsın, diye düşündü, tepesine -10 Haziran 1945- kazınmış olan Demir Haç İkinci Sınıf madalyasına bakarken. Bunu herkese vermiyorlardı, yalızca çok cesur olanlara. Ne yaptın acaba... O sıralar yalnızca on yedi yaşındaydın.

Juliana tam madalyayı kadife kaplı kutunun içinden çıkarırken Joe banyonun kapısında belirdi; Juliana onun farkına varıp suçlulukla ayağa fırladı. Ama Joe kızmış görünmüyordu.

"Yalnızca bakıyordum," dedi Juliana. "İlk kez görüyorum Ja. Rommel bunu şahsen mi taktı yakana?"

"Onları General Bayerlein dağıttı. Rommel son darbeyi indirmek için İngiltere’ye gönderilmişti." Sesi sakindi. Ama elleri bir kez daha-alnına monotonlukla dokunmaya, parmakları sinirlilikten kaynaklanan kronik bir tik gibi görünen hareketlerle saçlarının arasına dalmaya başlamıştı.

"Bana bundan biraz bahseder misin?" diye sordu Juliana, Joe banyoya ve tıraşına geri dönerken.

Joe Cinnadella tıraşı sırasında ve sonra uzun, sıcak bir duş alırken biraz anlattı; Juliana'nın duymak isteyeceği şeylerle ilgisi yoktu, iki ağabeyi Etiyopya seferinde hizmet vermiş, o ise on üç yaşındayken doğduğu şehir olan Milano'daki bir faşist organizasyonuna katılmıştı. Daha sonra ağabeyleri Binbaşı Ricardo Pardi'nin bataryasına katılmışlardı ve ikinci Dünya Savaşı başlayınca Joe da onların yanına gitme olanağını bulmuştu. Graziani'nin komutasında savaşmışlardı. Teçhizatları, özellikle de tankları, korkunç durumdaydı. İngilizler onları, hatta üst rütbeli subayları, tavşanlar gibi avlamışlardı. Savaş sırasında tankların kapılarına kum torbalan dayıyorlardı, açılmasın diye. Ancak Binbaşı Pardi kullanılmış top mermilerini toplatıp parlattırmış ve yağlatmış, sonra da tekrar kullandırmıştı; Bataryası '43'te General Wavell'in o büyük, şiddetli tank ilerleyişini durdurmuştu.

"Ağabeylerin hâlâ hayatta mı?" diye sordu Juliana.

Ağabeyleri '44'te öldürülmüşlerdi, Alman-İtalyan hatlarının gerisinde faaliyet gösteren ve savaşın Müttefiklerin kazanamayacağının açıkça belli olduğu son safhalarında iyice fanatikleşen Uzun Menzil Çöl Grubu'nun İngiliz komandolar tarafından tellerle boğularak öldürülmüşlerdi.

"Şimdi İngilizler hakkındaki hislerin ne?" diye sordu Juliana, tereddütle.

"Onların Afrika'ya yaptıklarını İngiltere’ye de yapmalarını isterdim," dedi Joe. Sesi ifadesizdi.

"Ama aradan - on sekiz sene geçti," dedi Juliana. "Özellikle İngilizlerin çok korkunç şeyler yaptıklarını biliyorum Ama... "

"Nazilerin Yahudiler'e yaptıkları şeyler anlatılıp durulu. yor," dedi Joe. "İngilizler daha kötüsünü yaptılar. Londra Savaşı'nda." Sustu. "O alevli silahlar, fosfor ve benzin; daha sonra birkaç Alman askeri gördüm. Bir sürü gemi yanıp kül olmuştu. Suyun altındaki o borular - denizi tutuşturdular. Ve sivil yerleşim merkezlerine atılan, Churchill'in savaşı son anda kazandıracağını umduğu o bombalar. O korkunç saldırılar, Hamburg'a ve Essen'e ve- "

"Bu konuda konuşmayalım," dedi Juliana. Mutfakta domuz eti kızartmaya başladı; Frank'in ona doğum gününde armağan etmiş olduğu küçük beyaz plastik Emerson radyosunu açtı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Radyonun düğmesini çevirdi, hafif, hoş bir müzik bulmaya çalışarak.

"Şuna bir bak," dedi Joe. Oturma odasında yatağa oturmuştu, önünde ufak valizi vardı; onu açıp içinden fazla ellendiği belli olan, hırpalanmış, kıvrılmış bir kitap çıkardı. Juliana'ya bakıp sırıttı. "Gel buraya. Adamın teki ne diyor biliyor musun? Bu adam..." Kitabı işaret etti. "Çok komik. Otur. Kolunu tuttu ve onu yanına çekip oturttu. "Sana okumak istiyorum. Diyelim ki onlar kazandı. Neler olurdu? Kafamızı yormamıza gerek yok; bu adam bizim yerimize düşünmüş." Juliana kitabı açıp sayfaları ağır ağır çevirmeye başladı. "İngiliz İmparatorluğu tüm Avrupa'yı kontrol ederdi. Tüm Akdeniz'i. Ortada İtalya filan kalmazdı. Almanya da. Polisler, uzun kürk şapkalar takan o komik küçük askerler ve kral Volga'ya kadar giderlerdi."

Juliana usulca sordu: "Bu çok mu kötü olurdu?"

"Kitabı okudun mu?"

"Hayır" diye itiraf etti, kapağını görmeye çalışarak. Ondan bahsedildiğini duymuştu ama; pek çok kişi tarafından konuşuluyordu. "Ama Frank'le ben - eski kocamla ben yani- savaşı müttefikler kazansa neler olacağı hakkında sık sık konuşurduk."

Joe onu işitmiyor gibiydi; gözlerini elindeki kitaba, Çekirge Serilmiş Yatıyor'a dikmişti. "Ve," diye konuşmayı sürdürdü, "İngiltere’nin nasıl

kazandığını biliyor musun? Alman-İtalyan Birliği'ni nasıl yendiğini?"

Juliana başını salladı, yanındaki adamın giderek gerginleştiğini hissederek. Şimdi çenesi titremeye başlamıştı; dudaklarını durmadan yalıyor, saçlarını geriye atıyordu... Konuştuğunda sesi boğuktu.

"Herif İtalya'yı Mihver'e ihanet ettiriyor," dedi Joe.

"Ya?" dedi Juliana.

"İtalya müttefiklerin tarafına geçiyor. Anglosaksonlar'a katılıyor ve Avrupa'nın 'karnının yumuşak kısmı' adını verdiği yerini yarıyor. Ama adamın bunu düşünmesi doğal, İngilizleri her gördüklerinde tabanları yağlayan korkak İtalyan ordusunu hepimiz biliyoruz. Şarap içerler. Kayıtsızdırlar, dövüşmek için yaratılmamışlardır. Bu adamı..." Joe kitabı kapadı, sonra arka kapağını incelemek için çevirdi. "Abendsen. Onu suçlamıyorum. Bu fantezi romanını yazıyor, Mihver kaybetmiş olsa dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal ediyor, İtalya ihanet etmese nasıl kaybedebilirlerdi ki?" Dişlerini gıcırdattı. "Mussolini -soytarının tekiydi; bunu hepimiz biliyoruz."

"Eti çevirmem gerek." Juliana usulca kalkıp mutfağa koşturdu.

Joe elinde hâlâ kitabı tutarak arkasından gelip konuşmayı sürdürdü: "Sonra Amerika işe karışıyor. Japonlar'ı tepeledikten sonra. Ve savaştan sonra Amerika ve İngiltere dünyayı bölüşüyorlar. Gerçekte Almanya ve Japonya nasıl bölüştülerse aynen öyle."

Juliana, "Almanya, Japonya ve İtalya," dedi.

Joe bakışlarını ona dikti.

"İtalya'yı saymadın," dedi Juliana. Yoksa sen de mi unuttun, diye düşündü. Diğer herkes gibi. Ortadoğu'daki küçük imparatorluk... Yeni Roma adlı müzikal komedi.

Ona tahta bir tabakta domuz eti ve yumurta, tost ve marmelat, kahve verdi. Joe iştahla yedi.

"Kuzey Afrika'da ne yedirdiler sana?" diye sordu, kendisi de otururken.

"Ölü eşek."

"İğrenç."

Joe çarpık bir gülümsemeyle "Asino Morte," dedi. "Üstünde A.M. yazan, nefis sığır eti konserveleri. Almanlar Alter Matın adını vermişlerdi. Yaşlı Adam."

Bunu okumak isterdim, diye düşündü Juliana, Joe'nun kolunun altındaki kitaba uzanırken. Burada o kadar uzun süre kalacak mı? Kitaba yağ bulaşmıştı; sayfalan yırtıktı. Her tarafında parmak izleri vardı. Uzun yolculuklarda kamyoncular tarafından okunmuş, diye düşündü. Gece geç vakitlerde tek kişilik odalarda... Bahse girerim yavaş bir okuyucusun, diye düşündü. Bahse girerim bu kitabı aylardır olmasa bile haftalardır okuyorsun.

Kitabı rastgele açıp okumaya başladı:

...Şimdi yaşlılığında dinginliği gözlemliyordu, eskilerin görseler gıpta edecekleri, ama kavrayamayacakları bir ülkeyi, Kırım'dan Madrid'e giden gemileri ve tüm imparatorluğu, her yerinde kullanılan aynı parayı, dili, bayrağı. Eski Yüce İngiliz bayrağı gündoğumundan günbatımına dek uzanıyordu: En sonunda gerçekleştirilmişti, o güneş ve bayrak meselesi.

"Yanımda taşıdığım tek kitap," dedi Juliana, "bir kitap değil aslında; kâhin, I Ching - beni Frank alıştırdı ve şimdi kararlarımı vermek için hep onu kullanıyorum. Asla gözümün önünden ayırmıyorum. Asla." Çekirgeyi kapadı. "Görmek ister misin? Kullanmak ister misin?"

"Hayır," dedi Joe.

Juliana çenesini masanın üstünde kavuşturduğu kollarına dayayıp ona yan yan baktı ve konuşmaya başladı: "Buraya kalmak üzere mi yerleştin? Ve ne dolaplar çeviriyorsun?" Hakaretler, iftiralar üstünde düşünüyordu. Korkudan taş kesilmeme yol açıyorsun diye düşündü Juliana, yaşama karşı duyduğu nefretle. Ama bir şeylere sahipsin. Küçük bir hayvan gibisin,

önemli değilsin ama kurnazsın. Sınırlı, zeki, esmer yüzünü incelerken, benden genç olduğunu nasıl hayal edebildin diye düşündü. Ama bu bile doğru, çocuksuluğun; hâlâ bebek kardeşsin, iki ağabeyine ve Binbaşı Pardi'ne ve General Rommel'ine tapıyor, serbest kalıp askerleri öldürebilmek için kan ter içinde uğraşıyorsun. Ağabeylerini gerçekten tellerle boğdular mı? Bunu işitmiştik, savaştan sonra yayılan katliam Öyküleri ve fotoğraflar... Titredi. Ama İngiliz komandoları uzun süre önce yargılanıp cezalandırıldılar.

Radyo müzik yayınını durdurmuştu; şimdi Avrupa'dan kısa dalga bir haber programı yayını yapılıyordu. Ses hafifleyip anlaşılmaz hale geldi. Uzun bir ara, hiçbir şey yok. Yalnızca sessizlik. Sonra Denver spikeri, son derece net, yakın. Kanalı değiştirmek üzere uzandı, ama Joe onu durdurdu.

"... Başbakan Bormann'ın ölümü şok içindeki Almanya'yı yasa boğdu, oysa daha düne dek verilen güvenceler..."

İkisi de ayağa fırladı.

"... tüm Reich istasyonları programlarını iptal ettiler ve dinleyiciler Parteîm marşı Horst WesselLied'ın içinden yükselen, S.S. Tümeni Dos Reich'ın vakur nağmelerini duydular. Daha sonra merhum Reichsführer Himmler'in, Albert Speer'ın ve diğerlerinin önayak olmasıyla yeniden organize edilen hükümette Gestapo'nun yerini alan ulusal güvenlik polisi Sicherheitsdiensi'ın şeflerinin ve geçici Partei Sekreteri'nin..."

Joe sesi açtı.

"... bulunduğu Dresden'de iki haftalık resmi yas ilan edildi ve gelen raporlara göre pek çok dükkân ve işyeri şimdiden kapandı. Üçüncü Reich'in resmi parlamentosu Reichstag'ın beklenen toplantısıysa henüz gerçekleşmedi, ki ancak bu toplantı sayesinde..."

"Heydrich seçilecek," dedi Joe.

"Keşke o koca sarışın adam, Schirach seçilse," dedi Juliana. "Tanrım, demek sonunda öldü. Schirach'ın şansı var mı sence?"

"Hayır," dedi Joe kısaca.

"Belki simdi bir iç savaş çıkar," dedi Juliana. "Ama o herifler de iyice yaşlandılar. Göring ve Goebbels - bütün o eski Partili çocuklar."

Radyo konuşmayı sürdürüyordu: "... Brenner yakınında, ki Alpler'de bulunan sığınağına ulaştı..."

Joe, "Şişko Hermann'dan bahsediyor," dedi.

"... Yalnızca bir askerin, vatanseverin ve sadık bir Partei Lideri'nin değil, aynı zamanda, pek çok kez kendisinin di söylemiş olduğu gibi, aynı zamanda kişisel bir dostun, anımsanacağı gibi savaştan hemen sonra, Herr Bormann'ın mutlak otoriteye sahip olma yolundaki yükselişini engellemek isteyen güçlerin çıkardığı o sorgulayıcı tartışmada desteklemiş olduğu bir dostun yitirilmesi karşısında kedere boğulduğunu söylemekle yetindi... "

Juliana radyoyu kapadı.

"Saçmalayıp duruyorlar," dedi. "Niye böyle sözler söylüyorlar? O korkunç katillerden sanki bizim gibiymişler gibi bahsediyorlar."

"Bizim gibiler," dedi Joe. Yeniden oturdu ve tekrar yemek yemeye başladı. "Onların yerinde olsak bizim de yapmayacağımız hiçbir şeyi yapmadılar. Dünyayı Komünizm'den kurtardılar. Almanya olmasa şimdi bizi Kızıllar yönetirdi. Daha kötü durumda olurduk."

"Boş konuşuyorsun," dedi Juliana. "Tıpkı radyo gibi. Saçmalıyorsun."

"Ben Naziler'in yönetimi altında yaşıyorum," dedi Joe. "Nasıl bir yaşam olduğunu biliyorum. On iki, on üç —daha; da fazla— on beş sene yaşamak boş konuşmak mı? T.O.'dan bir çalışma kartı aldım; 1947'den beri Todt Organizasyonu için çalışıyorum, Kuzey Afrika'da ve Amerika'da. Dinle..." Parmağını ona uzattı. "İtalyanlar'ın toprak işlerindeki dehasına sahibim; T.O. beni vasıflandırdı. Otobanlanlar için zift küreklemiyor ya da beton harcı karıştırmıyordum; tasarımlara yardım ediyordum. Mühendistim. Bir gün Doktor Todt gelip çalışma grubumuzun çalışmalarını denetledi. Bana 'Becerikli ellerin var,' dedi. Bu büyük bir an, Juliana. Emeğin onuru; boş

konuşmuyorlar. Onlardan, Naziler'den önce her önüne gelene tepeden bakıyordu; bende öyle. Aristokratik E Cephesi bunu sona erdirdi. Kendi memleketlerini ilk defa gördüler." Öyle hızlı konuşuyordu ki lehçesi belirginleşmeye başlamıştı; Juliana onu anlamakta güçlük çekiyordu. "Hepimiz Landa, New York Eyaleti'nin yukarı bölgesinde kardeş gibi yasıyorduk. Şarkılar söylüyorduk. İşe asker adımlarıyla gidiyorduk. Savaş ruhu, ama bu kez yeniden inşa etmek için yıkmak için değil. Onlar en güzel günlerdi, yeniden inşa etmenin başladığı savaş sonrası günler,- blok blok sıralanan hoş, temiz, kalıcı kamu binaları, tamamen yepyeni bir iş bölgesi, New York ve Baltimore. Şimdi bunlar geçmişte kaldı tabii. Şovu New Jersey Krupp und Sohnen gibi büyük karteller yönetiyor. Ama onlar Nazi değil; yalnızca güçlenmiş olan eski Avrupalılar. Bu daha kötü, duyuyor muşun? Romrnel ve Todt gibi Naziler, Krupp ve bankerler gibi sanayicilerden, tüm o Prusyalılardan milyon kere daha iyiler; gaz odalarına atılması gerekir tüm o yelekli beyefendilerin. "

Ama, diye düşündü Juliana, o yelekli beyefendiler sonsuza dek var olacaklar. Senin idollerin, Romnel ve Doktor Todt ise; onlar yalnızca savaştan sonra geldiler, süprüntüleri temizlemek, otobanlar yapmak, endüstriyi yeniden canlandırmak için. Yahudiler'in yaşamasına bile izin verdiler, güzel bir sürpriz - Yahudiler ortama karışabilsin diye genel af ilan ettiler. En azından '49'a dek... Ve sonra güle güle Todt ve Romrnel; otlayan çiftlik hayvanlarına bakmak üzere emekli oldular.

Bilmiyor muyum, diye düşündü Juliana. Bütün bunlar. Frank'ten duymadım mı? Naziler'in yönetimindeki yaşam hakkında hiçbir şey söyleyemezsin bana; Kocam bir Yahudiydi - hâlâ öyle. Doktor Todt'un şimdiye kadar yaşamış en alçakgönüllü, nazik adam olduğunu biliyorum; tek yapmak istediğinin savaştan sonra harabelerin arasında gezmen boş bakışlı, umutsuz Amerikan erkeklerine ve kadınlarına iş sağlamak -dürüst, namuslu işler sağlamak- olduğunu biliyorum. Tıbbi planların, tatil beldelerinin ve yeterli ev dağılımının ırklar, ne olursa olsun herkes için ulaşılabilir olmasına uğraştığını biliyorum; o bir yapıcıydı, bir düşünür değil... Ve çoğu zaman da istediğini yaratmayı başardı - istediğini elde etti. Ama...

Şimdi zihninin gerisindeki bir fikir kararlılıkla yükseliyordu. "Joe. Bu Çekirge, Doğu Yakası'nda yasaklanmadı mı?"

Joe başıyla onayladı.

"Nasıl okuyabiliyorsun öyleyse?" Bu konuya ilişkin bir şeyler endişelenmesine yol açıyordu. "Yasaklanmış kitapları okuyan insanları hâlâ vurmuyorlar mı?.."

"Irk grubuna bağlı. O eski kol bandına."

Durum gerçekten de böyleydi. Slavlar, Lehler, Portorikolular okuyabilecek, yapabilecek, dinleyebilecek şeyleri en fazla kısıtlanmış olanlardı. Anglosaksonların durumları çok daha iyiydi; çocuklarına kamusal eğitim veriliyordu; kütüphanelere ve müzelere ve konserlere gidebiliyorlardı. Ama yine de... Çekirge sınıflandırılmış değildi; yasaklanmıştı, hem de herkese.

Joe, "Tuvalette okudum," dedi. "Bir yastığın içinde sakladım. Aslında yasaklanmış olduğu için okudum onu."

"Çok cesursun," dedi Juliana.

"Alay mı ediyorsun?" diye sordu Joe şüpheyle.

"Hayır"

Biraz rahatladı. "Burada yaşayan sizler için işler kolay; güvenli, amaçsız bir yaşamınız var, yapılacak bir şey yok. Endişelenecek bir şey yok. Olayların akışının içinden çıktınız, geçmişten artakaldınız; değil mi?" Gözleri onunla dalga geçiyordu.

"Kendini öldürüyorsun," dedi Juliana, "alaycılıkla. Idollerin teker teker elinden alındı ve şimdi sevgini verebileceğin hiçbir şey yok." Çatalını ona uzattı; Joe aldı. Ye, diye düşündü Juliana. Veya biyolojik süreçten bile vazgeç.

Joe yemek yerken kitaba bakıp başını salladı ve "Bu Abendsen buralarda yaşıyormuş, kapakta yazıyor. Cheyenne'de. Böyle güvenli bir noktadan dünyayı gerçekten iyi görüyordur herhalde, değil mi? Şu yazıyı oku; yüksek sesle oku."

Juliana kitabı alıp arka kapağını okudu. "Eskiden askermiş. İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan Donanma Kolordusu'nda hizmet vermiş, İngiltere'de bir Nazi Tiger Tankı tarafından yaralanmış. Çavuşmuş. Kitaba bakılırsa yazılarını kale gibi bir yerde yazıyormuş, her tarafta tüfekler varmış." Kitabı bıraktı: "Burada yazmıyor ama, onun neredeyse bir tür paranoyak olduğunu söylediklerini işittim; evini dikenli telle çevirmiş, ev dağ başındaymış. Ulaşılması zor."

"Belki de haklıdır," dedi Joe, "o kitabı yazdıktan sonra bu şekilde yaşamakta. Kitabı okuyunca Alman kodamanlarının tepesi attı."

"Daha önce de bu şekilde yaşıyormuş; kitabı orada yazmış. Yerin adı..." Kapağa baktı. "Yüksek Şato. Onun verdiği isim bu.

"O halde işini bitiremeyecekler," dedi Joe, hızlı hızlı çiğneyerek. "Tetikte bekliyor. Akıllı."

"Bence bu kitabı yazması büyük bir cesaretti. Mihver savaşı kaybetmiş olsaydı her şeyi söyleyip yazabilecektik, eskiden olduğu gibi; tek bir ülke olacaktık, hepimiz için aynı olan adil bir hukuk sistemine sahip olacaktık."

Joe başını sallayıp ona katıldığını belirtince şaşırdı.

"Seni anlamıyorum," dedi Juliana. "Neye inanıyorsun? istediğin ne? O canavarları, Yahudiler'i katletmiş olan o ucubeleri savunuyorsun, sonra da... " Umutsuzluğa kapılarak onu kulaklarından yakaladı; ayağa kalkıp onu da yukarı çekerken Joe şaşkınlık ve acıyla gözlerini kırpıştırdı.

Birbirlerine baktılar, hırıltılı soluklarla, konuşamayarak.

"Benim için hazırladığın kahvaltıyı bitireyim," dedi Joe en sonunda.

"Söylemeyecek misin? Bana anlatmayacak mısın? Sen de ne olduğunu biliyorsun; anlıyorsun ve yemek yemeye devam ediyorsun, neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi davranıyorsun." Kulaklarını bıraktı; bükülmekten kıpkırmızı olmuşlardı.

"Boş sözler," dedi Joe. "Önemi yok. Radyo gibi, onun hakkında söylediğin şey gibi. Felsefe yapan insanlara Naziler ne diyorlar biliyor musun? Eierkopf.Yumurta kafa. Çünkü o koca, boş kafalar kolayca kırılıveriliyor... Sokak kavgalarında."

"Bana karşı hislerin buysa," dedi Juliana, "niye çekip gitmiyorsun? Niye buradasın?"

Gizemli sırıtışı tüylerini diken diken etti.

Keşke benimle buraya gelmesine izin vermeseydim, diye düşündü. Artık çok geç; ondan kurtulamayacağımı biliyorum - çok güçlü.

Korkunç bir şeyler oluyor, diye düşündü. Onun içinden çıkıyor. Ve görünüşe göre ben de buna önayak oluyorum.

"Sorun ne?" Joe elini uzattı, çenesini, boynunu okşadı, parmaklarını gömleğinin altına sokup omuzlarını şefkatle sıktı. "Bir ruh hali. Senin sorunun - seni bedavaya analiz edeceğim-"

"Sana Yahudi analist derler sonra." Juliana hafifçe gülümsedi; "Seni fırına atmalarını mı istiyorsun?"

"Erkeklerden korkuyorsun. Değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Dün gece bunu anlamak kolay oldu. Ama sadece ben... " Cümlesini yarıda bıraktı, "ihtiyaçlarını anlamak için özel çaba sarf ettiğim için."

"Çünkü bir sürü kızla yattın," dedi Juliana, "söyleyeceğin buydu."

"Ama haklı olduğumu biliyorum. Dinle; seni asla incitmeyeceğim Juliana. Annemin üstüne yemin ederim - sana söz veriyorum. Özellikle anlayışlı olacağım ve deneyimlerimi kavga malzemesi yapmak istersen - sana bu avantajı vereceğim. Sinirlilik halin kaybolacak; seni rahatlatabilir ve gelişmeni sağlayabilirim, hem de kısa süre içinde. Talihin kötü gitmiş, o kadar."

Juliana başıyla onayladı, biraz neşelenmişti. Ama kendini hâlâ buz gibi ve kederli hissediyordu ve hâlâ bunun sebebini tam olarak bilmiyordu.

Bay Nobusuke Tagomi gününe başlamadan önce kendisine tek başına kalmak için bir dakika ayırdı. Nippon Times Binası'ndaki ofisinde oturup düşündü.

Ofisine gelmek üzere evden çıkmadan önce Ito'nun Bay Baynes'a ilişkin raporunu almıştı. Genç öğrencinin hiç kuşkusu yoktu; Bay Baynes İsveçli değildi. Bay Baynes'ın Alman olduğu kesindi.

Ama Ito'nun Alman dilleri hususundaki becerisi ne Ticari Temsilcilikleri, ne de Japon gizli polisi Tokkoka'yı etkilemişti. O salak herhalde adamın ağzından kayda değer bir laf alamadı, diye düşündü Bay Tagomi. Romantik doktrinlerle birleşmiş beceriksizce bir şevk. Algıla, her zaman şüpheyle.

Neyse, Bay Baynes'la ve Yurt Adaları'ndan gelen o yaşlı kişiyle yapılacak olan görüşme birazdan başlayacaktı, Bay Baynes nereli olursa olsun. Bay Tagomi adamdan hoşlanmıştı. Bunun yüksek konumlardaki adamların temel yetenekleri olduğuna karar verdi — bu yeteneğe kendisi de sahipti. İyi bir adamla karşılaştığında onu tanırdı, insanlara ilişkin sezi. Tüm törenlerin ve dışsal formların gerisindekileri görmek. Yüreğe nüfuz etmek.

Kara tutkunun iki yin çizgisi arasında hapsedilmiş olan yüreğe. Bazen boğulan, ama o zaman bile merkezinde yang'ın ışığının titreştiği. Ondan hoşlanıyorum, dedi Bay Tagomi kendi kendine. Alman ya da İsveç. Umarım Zaracaine baş ağrısını geçirmiştir, ilk fırsatta bunu sormayı anımsamalıyım.

Masasındaki dahili telefon çaldı.

"Hayır," dedi telefona sertçe. "Tartışma yok. Bu içsel Gerçeğin anı. içe Dönüklüğün."

Küçük hoparlörden gelen Bay Ramsey'nin sesi: "Efendim, haber alt kattaki basın servisinden yeni geldi. Reich Başbakanı öldü. Martin Bormann. " Ramsey'nin sesi kesildi. Sessizlik.

Bugünkü tüm işleri iptal et, diye düşündü Bay Tagomi. Masasından kalkıp hızla ileri geri yürümeye başladı, ellerini birleştirip sıkarak. Bir bakalım. Reich Konsolosu'na hemen resmi nota gönder. Önemsiz iş; astlarım halledebilir. Derin keder vs. Tüm Japonya bu kederli saatte Alman ulusuna katılıyor. Sonra? Kavrayışlı olman hayati önem taşıyor. Tokyo'dan hemen bilgi alabilecek konumda olmalısın.

Dahili hattın düğmesine bastı: "Bay Ramsey, Tokyo'yla bağlantı içinde olduğumuzdan emin olun. Tevzi tablosundaki kızlara söyleyin; tetikte olun. Teması kaçırmamalıyız."

"Evet efendim," dedi Bay Ramsey.

"Şimdiden sonra ofisimde olacağım. Tüm rutin meseleleri geçiştirin. Mutat sebeplerden dolayı arayan herkesi geri çevirin."

"Efendim?"

"Ani bir faaliyette bulunmam gerekirse serbest olmalıyım."

"Evet efendim."

Yarım saat sonra, dokuzda Batı Yakası'ndaki en yüksek rütbeli İmparatorluk Hükümet Memuru'ndan, Amerika Pasifik Devletleri'ndeki Japon Elçisi Saygıdeğer Baron L. B. Kaelemakule'den bir mesaj geldi. Dışişleri Bakanlığı Sutter Sokağı'ndaki elçilik binasında olağanüstü bir toplantı düzenlemiş ve tüm Ticari Temsilciliklerin yüksek mevkideki birer görevliyi göndermelerini istemişti. Bay Tagomi de bunların arasındaydı.

Giysilerini değiştirecek zamanı yoktu. Bay Tagomi aceleyle ekspres asansöre gitti, giriş katına indi ve bir an sonra bir temsilcilik limuzininin, deneyimli olduğunu gösteren bir üniforma giymiş olan Çinli bir şoförün kullandığı 1940 model siyah bir Cadillac'ın içindeydi.

Elçilik binasına vardığında kendisi gibi yüksek rütbeli kişilere ait bir düzine kadar arabanın binanın önüne park edilmiş olduğunu gördü. Bazılarını tanıdığı, bazılarınaysa yabancı olduğu yüksek konumlardaki, değerli şahsiyetler elçilik binasının geniş basamaklarından çıkıyor, içeri

giriyorlardı. Bay Tagomi'nin şoförü kapıyı açtı ve Bay Tagomi evrak çantasını eline alarak çabucak indi; çanta boştu, çünkü yanında getirebileceği hiçbir evrak yoktu - ama yalnızca bir seyirci gibi görünmekten sakınmak şarttı. Merdivenleri sanki olup bitenlerde hayati bir rol oynuyormuşçasına çıktı, oysa bu toplantının niçin yapılacağı bile söylenmemişti kendisine.

Küçük gruplar toplanmışlardı; koridordan gelen mırıltılı tartışmalar. Bay Tagomi tanıdığı insanların arasına karıştı, başını sallayıp ciddi görünerek - onlarla birlikte.

Derken bir elçilik görevlisi belirdi ve onları geniş, büyük bir salona aldı. Katlanır sandalyeler hazırlanmıştı. Herkes içerde oturdu, öksürmek ve ayak sürümek dışında hiç ses çıkarmadan. Konuşmalar kesilmişti.

Önlerdeki, elinde bir kâğıt tomarı taşıyan bir beyefendi hafifçe yüksek olan masaya doğru yürüdü. Çizgili pantolon: Dışişleri Bakanlığı'nın temsilcisi.

Şaşkınlık belirtileri. Diğer şahsiyetler alçak sesle tartışıyor; başlar eğilip birbirine yaklaşmış.

"Baylar," dedi Dışişleri Bakanlığı görevlisi yüksek, hükmedici bir sesle. Tüm gözler ona çevrildi. "Bildiğiniz gibi Reichskanzler'in öldüğü kesinleşti. Berlin'den resmi açıklama geldi. Uzun sürmeyecek olan bu toplantının yapılma sebebi — az sonra ofislerinize geri dönebileceksiniz- şimdi Herr Bormann'ın boşalttığı yeri doldurmak için öne çıkıp birbirleriyle çekişmeye başlamaları beklenebilecek olan, Alman politik yaşamındaki pek çok rakip partiye ilişkin değerlendirmelerimizi size iletmektir.

"Kısaca, en öndekiler. ilk başta Hermann Göring. Bildiğiniz ayrıntıları tekrar işitmeye katlanın lütfen.

"Birinci Dünya Savaşı'nda gözü pek bir savaş pilotu olan Şişko —fiziksel yapısından dolayı takılmış bir isim— Gestapo'yu kurdu ve muazzam bir güce sahip olan Prusya Hükümeti'nde mevki edindi, ilk Naziler'in en acımasızlarındandı, ancak daha sonraki aşırılıkları, şarap düşkünü, cana yakın biri olduğu gibi yanıltıcı bir izlenim uyandırdı; hükümetimiz bu izlenimi benimsememenizi istiyor. Bu adam, sağlıksız, hatta büyük

olasılıkla düşkünlükleri açısından tuhaf olduğu söylense de, yaşları ilerledikçe güçleri azalacağına artan o eski, hazza düşkün Roma Sezarları'nı andırıyor daha çok. Bu adamın devasa şatosunda, sahip olduğu zafer hatıralarının ve sanat eserlerinin arasında evcil aslanlarıyla çektirdiği fotoğraf hiç şüphesiz onu tamamen sergiliyor. Savaş sırasında değerli çalıntı mallarla dolu trenler bunlara ihtiyaç duyan orduya değil, onun özel malikânesine gittiler. Bizim değerlendirmemiz: Bu adam muazzam bir güç elde etmeyi arzuluyor ve bu gücü elde edebilecek yetide. Tüm Naziler'in en keyfine düşkünü ve düşük bir maaşla, yokluk içinde yaşamış olan merhum H. Himmler'le taban tabana zıt. Herr Göring yağmacı zihniyetin temsilcisi; gücü kişisel servet edinmek içi„ araç olarak kullanıyor. İlkel bir zihniyet, hatta kaba; ama oldukça zeki bir adam, büyük olasılıkla tüm Nazi başkanlarının en zekisi. İtkilerinin hedefi: kendisini eski imparatorların tarzında yüceltmek.

"Bir sonraki, Herr J. Goebbels. Küçükken çocuk felci geçirmiş. Esasen Katolik. Dâhi bir hatip ve yazar; esnek ve fanatik bir zihin, nükteli, şehir insanı, kozmopolit. Kadınlarla arası çok iyi. Zarif. Kültürlü. Son derece becerikli. Çok çalışıyor; neredeyse çılgınlığa varan bir yönetme dürtüsü var. Hiç dinlenmediği söyleniyor. Son derece saygı gören biri. Hoş ve etkileyici olabilir, ama diğer Naziler'den çok daha azgın bir yanı olduğu söyleniyor. İdeolojik konumu post-romantik Alman nihilizmiyle güçlendirilmiş ortaçağ Cizvit bakış açısı gibi görünüyor. Parteîm tek gerçek entelektüeli sayılıyor. Gençliğinde oyun yazarı olmak istemiş. Çok az dostu var. Astları tarafından sevilmiyor, ama yine de Avrupa kültürünün en iyi özelliklerinden pek çoğunun iyice cilalanmış bir ürünü. Hırsının altında kendini yüceltme isteği değil, gücü yalnızca onu kullanmak için arzulama itkisi yatıyor. Klasik Prusya Devleti tarzında örgütlendirici bir yaklaşımı var.

"Herr R. Heydrich."

Dışişleri Bakanlığı görevlisi sustu, başını kaldırdı ve gözlerini onların üstünde gezdirdi. Sonra konuşmayı sürdürdü.

"Yukarıda adı geçenlerden çok daha genç biri; 1932'deki ilk devrime katkıda bulundu. Elit S.S.'ler arasında bir kariyer adamı. H. Himmler'in astı, Himmler'in 1948'deki henüz tam olarak açıklığa kavuşturulmamış ölümünde rol oynamış olabilir, A. Eichmann, W. Schellenberg gibi polis

örgütünün içindeki diğer rakiplerini resmi yollardan bertaraf etti. Bu adamın pek çok Parteilıyı korkuttuğu söyleniyor. Polis ve ordu arasındaki, hükümet teşkilatının yeniden yapılandırılmasına yol açan ve N.D.A.P.'nin galip gelen taraf olduğu meşhur çatışmada düşmanlıkların sona erdirilmesinden sonra Wehrmacht unsurlarının kontrol edilmesinden sorumlu. Bu dönem boyunca M. Bormann'ı destekledi. Elit eğitiminin bir ürünü olmasına karşın, sözde S.S. Şato sisteminin önde gelenlerinden. Geleneksel anlamda duygusal zihniyetten yoksun olduğu söyleniyor. İtkileri muammalı. İnsan mücadelelerini humanizmi oyun olarak ele alan toplumsal görüşü benimsemiş olduğu söylenebilir; bazı teknolojik gruplarda tuhaf bir yarı bitişe! tarafsızlık da sergiledi. İdeolojik tartışmalarda taraf tutmuyor- Özet: Zihniyet olarak son derece modern olduğu söylenebilir. Tanrı inancı vs. gibi sözde gerekli illüzyonları bir kenara atan aydınlanma sonrası tipi. Bu sözde gerçekçi men-ta];tenin anlamı Tokyo'daki sosyal bilimciler tarafından çözülemiyor, bu yüzden bu adam bir soru işareti olarak ele alınmalı- Ancak patolojik şizofrenideki duygu yitimine olan benzerliğe dikkat edilmeli."

Bay Tagomi dinlerken midesinin bulandığını hissetti.

"Baldur von Schirach. Hitler Gençliği'nin eski başkanı, idealist olarak görülüyor. Görünüşü kişisel olarak çekici, ama pek deneyimli ya da becerikli olmadığı düşünülüyor. Parteıin emellerine içtenlikle inanıyor. Akdeniz'in kurutulmasının ve geniş tarım sahalarına dönüştürülmesinin sorumluluğunu üstüne aldı. Ayrıca ellilerin başında Slav ülkelerinde zalimce sürdürülen soykırım politikasını yumuşattı. Slav halklarından geriye kalanların kıtanın orta bölgesinin onlara ayrılacak kapalı alanlarında varlıklarını sürdürmeleri meselesini doğrudan Alman halkının oylamasına sundu. Bazı ötenazi ve tıbbi deney türlerini sona erdirmek için çağrıda bulundu, ama burada başarısızlığa uğradı.

"Doktor Seyss-Inquart. Eskinin Avusturyalı Nazisi, şimdiyse Reich sömürge sahalarının denetimini elinde bulunduruyor; sömürge politikasından sorumlu. Büyük olasılıkla Reich bölgesinin en nefret edilen adamı. Fethedilmiş halkları kışkırtmak için baskıcı yöntemlerin tümünü değilse bile çoğunu uyguladığı söyleniyor. Savaş halinin sona ermesinden sonra sağ kalan Rus halkının tümünü kısırlaştırma girişiminde bulunmak gibi gösterişli tipteki, son derece endişe verici ideolojik zaferleri kazanmak

için Rosenberg'le birlikte çalıştı. Bu konuya ilişkin kesin bir kanıt yok, ama Afrika kıtasının yakılması ve böylece zenci nüfus için soykırım koşullarının oluşturulması kararını veren pek çok kişiden biri olarak Kabul ediliyor. Mizaç olarak asıl Führer'e, A. Hitler'e en yakın ki büyük olasılıkla."

Dışişleri Bakanlığı sözcüsü kuru, ağır, ezber okumasını sona erdirdi.

Bay Tagomi, sanırım deliriyorum, diye düşündü.

Buradan çıkmalıyım; kriz geçiriyorum. Bedenim bir şeyler kusuyor ya da dışarı püskürtüyor - ölüyorum. Sendeleyerek ayağa kalktı, diğer sandalyelerin ve insanların arasındaki yolda yürüdü. Pek bir şey göremiyordu. Tuvalete git. Koşmaya başladı.

Pek çok baş döndü. Onu gördü. Aşağılanma. Önemli buluşmada hasta oldu. Yerini kaybetti. Koşmayı sürdürerek elçilik görevlisi tarafından açık tutulan kapıdan geçti.

Panik bir anda kesildi. Görüşündeki bulanıklık kayboldu; nesneleri yeniden görmeye başladı. Sabit döşeme, duvarlar.

Baş dönmesi krizi. Ortakulak rahatsızlığı, hiç şüphesiz.

Diencephalon, eski beyin kökü yaramazlık ediyor, diye düşündü.

Anlık bir organik arıza.

Rahatlatıcı doğrultularda düşün. Dünyanın düzenini anımsa. Neye tutunmah? Dine mi? Şimdi yatıştırıcı bir gavot müziği çalıyor. Fevkalade, fevkalade, ikiniz de çok iyi yakaladınız. Bu isin tarzı budur kesinlikle, diye düşündü. Ufak tanınabilir dünya formu, Gondolcular. G & S. Gözlerini kapadı, D'Oyle Carte kumpanyasını savaştan sonraki turnelerinde gördüğü haliyle gözünde canlandırdı. Bitimli, bitimli dünya-

Bir elçilik görevlisi, yanı başında, "Efendim, size yardımcı olabilir miyim?" diyordu.

Bay Tagomi başını eğdi: "Kendimi toparladım."

Diğerinin yüzü sakin, saygılı. Alay yok. Hepsi bana gülüyor herhalde, diye düşündü Bay Tagomi. İçten içe...

Kötülük var! Gerçek, çimento gibi somut.

Buna inanamam. Buna dayanamam. Kötülük bir bakış açısı değil. Lobide bir aşağı bir yukarı yürüdü, Sutter Sokağı'ndan gelen trafik seslerini, toplantıdakilere hitap eden Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün sesini işiterek. Dinimiz tamamen yanlış- Ne yapacağım, diye sordu kendi kendine. Elçiliğin ön kapısına gitti; bir görevli kapıyı açtı ve Bay Tagomi merdivenlerden yola indi. Park edilmiş arabalar. Kendisininim Ayakta duran şoförler.

O içimizin bir parçası. Dünyanın içinin. Üstümüze dökülmüş bedenlerimizin, zihinlerimizin, kalplerimizin, hatta kaldırımın içine sızmış.

Neden?

Bizler kör köstebekleriz. Toprağın içinde sürünüyor, yolumuzu burnumuzla buluyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz. Bunu kavradım... Şimdi nereye gideceğimi bilmiyorum. Korkuyla acı acı haykırıyorum sadece. Kaçıyorum.

Acınası.

Gülüyorlar bana, diye düşündü arabasına yürürken şoförlerin kendisini incelediğini görünce. Çantamı unuttum. Orada, sandalyemde bıraktım. Şoförüne başıyla işaret ederken tüm gözler üstündeydi. Kapı açık tutuluyordu; arabasının içine süründü.

Beni hastaneye götür, diye düşündü. Hayır, beni ofise geri götür. "Nippon Times Binası," dedi yüksek sesle. "Yavaş kullan." Şehri, arabaları, dükkânları izledi, şimdi yüksek bina, çok modern. İnsanlar. Tüm erkekler ve kadınlar, kendi işlerine gidiyorlar.

Ofise varınca Bay Ramsey'ye diğer Ticari Temsilciliklerden biriyle, Demir-Dışı Cevherler Temsilciliği'yle bağlantıya geçmesi ve temsilcilerinin Dışişleri Bakanlığı'nın toplantısından dönünce kendisini aramasını rica etmesi için talimat verdi.

Öğleden biraz önce beklediği telefon geldi.

"Toplantı sırasında rahatsızlandığımı fark etmiş olmalısınız," dedi Bay Tagomi telefona. "Herkes fark etmiştir kuşkusuz, özellikle de telaşlı kaçışımı."

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi Demir-Dışı Cevherler yetkilisi. "Ama toplantıdan sonra sizi göremeyince nerede olduğunuzu merak ettim."

"İncelik gösteriyorsunuz," dedi Bay Tagomi soğuklukla.

"Kesinlikle hayır. Herkesin dikkatinin Dışişleri Bakanlığının konferansının üstünde, olup biten diğer şeyleri fark edemeyecek kadar yoğunlaşmış olduğundan eminim. Siz gittik ten sonra olanlara gelince - güç mücadelesinin isteklilerini,, analizine kadar kaldınız mı? Önce bu vardı."

"Doktor Seyss-Inquart'ın anlatıldığı kısma dek kaldım."

"Konuşmacı bundan sonra oradaki ekonomik durumu uzun uzadıya anlattı. Yurt Adaları Almanya'nın Avrupa ve Kuzey Asya halklarını köle statüsüne indirgeme planlarının -ayrıca tüm entelektüelleri, burjuva öğelerini, vatanperver gençleri vb. katletmelerinin— ekonomik bir felakete yol açtım görüşünü benimsiyorlar. Onları yalnızca Alman biliminin ve endüstrisinin güçlü teknolojik başarılan kurtardı. Mucize silahları yani."

"Evet," dedi Bay Tagomi. Masasında oturuyordu; bir eliyle telefonu tutarken kendisine bir fincan sıcak çay koydu. "Tıpkı savaşta kendilerini mucize silahlarının, V-bir ve V-ikilerin ve jet avcı uçaklarının kurtarmış olduğu gibi."

"Bu el çabukluğu meselesi," dedi Demir-Dışı Cevherler yetkilisi. "Temelde, atomik enerji kullanmaları işlerin yolunda gitmesini sağladı. Bir de Mars'la Venüs'e yaptıkları o sirki andıran yolculuklarla dikkat dağıtmaları. Sözcü bunların taşıdıkları heyecan verici öneme karşın ekonomik açıdan hiçbir kazanç getirmediklerine dikkat çekti."

"Ama dramatik," dedi Bay Tagomi.

"Geleceğe ilişkin yorumu karamsardı. Yüksek konumlardaki Naziler'in çoğunun gerçeklerle ekonomik açıdan yüzleşmeyi reddettiklerini hissediyor. Böyle yapmakla genelde daha büyük gövde gösterilerine, daha az tahmin edilebilirliğe, daha az tutarlılığa yönelik olan eğilimi hızlandırdıklarını hissediyor. Şiddetli şevk, ardından korku, ardından umutsuz tipteki Partei çözümleri çemberi — neyse, söylemek istediği bütün bunların en sorumsuz ve pervasız isteklileri tepeye çıkarma eğilimini ortaya çıkardıklarıydı."

Bay Tagomi başıyla onayladı.

"Bu yüzden en iyi değil, en kötü seçimin yapılmasını beklememiz gerekiyor. Aklı başında ve sorumluluk sahibi öğeler şu anki çatışmada yenilgiye uğrayacaklar."

"En kötüsünün kim olduğunu söyledi?" dedi Bay Tagomi.

"R. Heydrich. Doktor Seyss-Inquart. H. Göring. İmparatorluk Hükümeti'nin kanısına göre."

"Ya en iyisi?"

"Muhtemelen B. von Schirach ve Doktor Goebbels. Ama bu konuda o kadar kesin konuşmadı."

"Başka bir şey var mı?"

"İmparator'a ve Bakanlar Kurulu'na şimdi her zamankinden çok inanç beslememiz gerektiğini söyledi bize. Saray'a gönül rahatlığıyla bakabileceğimizi."

"Saygılı bir sessizlik anı oldu mu?"

"Evet."

Bay Tagomi Demir-Dışı Cevherler yetkilisine teşekkür edip telefonu kapadı.

Oturmuş çayını içerken dahili telefon çaldı. Bayan Ephreikian'ın sesi geldi: "Efendim, Alman konsolosuna bir mesaj göndermek istemiştiniz." Bir

duraksama. "Bana onu şimdi mi dikte ettirmeyi arzu etmiştiniz?"

Bu doğru, diye fark etti Bay Tagomi. Unutmuşum. "Ofise gelin," dedi.

Hemen girdi, ona umutla gülümseyerek: "Daha iyisiniz ya efendim?"

"Evet. Bir vitamin iğnesi faydalı oldu." Düşündü. "Bana anımsatın. Alman konsolosunun ismi ne?"

"İsmini biliyorum efendim. Freiherr Hugo Reiss."

"Mein Herr," diye başladı Bay Tagomi. "Liderinizin, Herr Martin Bormann'ın vefat ettiğini öğrenmek bizi sarstı. Bu sözcükleri yazarken gözlerime yaşlar doluyor. Herr Bormann'ın Alman halkını hem iç, hem de dış düşmanlarından kurtarırken yaptığı cesurca işleri, aynı zamanda şimdi sarı saçlı, mavi gözlü Nordik ırklarının asırlardan sonra içine atıldığı, tüm insanlığın düşü olan kozmosun vizyonuna ihanet etmek isteyen ihmalkârlara ve hainlere karşı aldığı çarpıcı tedbirleri anımsadığımda..." Sustu. Bitirmesi olanaksızdı. Bayan Ephreikian kayıt cihazını durdurarak bekledi.

"Büyük bir çağda yaşıyoruz," dedi.

"Bunu da kaydedeyim mi efendim? Mesaj bu mu?" Kararsızca teybi çalıştırdı.

"Sizinle konuşuyordum," dedi BayTagomi.

Bayan Ephreikian gülümsedi.

"Söylediklerimi dinletin," dedi BayTagomi.

Teyp kaseti geri sardı. Sonra kendi sesini beş santimlik hoparlörden keskin ve metalik olarak duydu. "... Alman halkını hem iç hem de dış..." Böceksi viyaklamanın saçmalıklarını dinledi. Korteksten gelen kanat çırpmaları ve gıcırtılar, diye düşündü.

"Bitiş şöyle olacak," dedi, teybin dönüşü durduğunda "O ırklar ki, kendilerini yüceltmekte ve kurban etmekte, böylece tarih içinde hiçbir

yaşam biçiminin ne olursa olsun ellerinden alamayacağı, kendilerine çok uygun bir konumu ele geçirmekte kararlıydılar." Duraksadı. "Biz hepimiz böceğiz," dedi Bayan Ephreikian'a. "Korkunç ya da tanrısal bir şeye doğru körlemesine ilerliyoruz. Bana katılmıyor musunuz?" Başını eğdi. Bayan Ephreikian da başını hafifçe eğerek karşılık verdi.

"Bunu gönderin," dedi ona. "İmzalayın, vs. İsterseniz cümlelerin üstünde çalışın ki bir anlam ifade etsinler." Bayan Ephreikian ofisten çıkarken ekledi: "Ya da hiçbir şey ifade etmesinler. Hangisini tercih ederseniz."

Bayan Ephreikian ofisin kapısını açarken ona merakla baktı.

O gittikten sonra günün rutin meseleleriyle ilgilenmeye başladı. Ama neredeyse hemen Bay Ramsey dahili hattan konuştu. "Efendim, Bay Baynes arıyor."

Güzel, diye düşündü Bay Tagomi. Şimdi önemli konuşmaya başlayabiliriz. "Bağlayın," dedi, telefonun ahizesini kaldırarak.

"BayTagomi," dedi Bay Baynes'ın sesi.

"İyi günler. Başbakan Bormann'ın öldüğü haberinin gelmesinden dolayı bu sabah ofisimden beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldım. Ancak..."

"Bay Yatabe sizinle bağlantıya geçti mi?"

"Henüz değil," dedi Bay Tagomi.

"Personelinize onu beklemelerini söylediniz mi?" dedi Baynes. Sesi sinirli geliyordu.

"Evet," dedi Bay Tagomi. "Gelir gelmez onu hemen içeri almalılar." Bunu Bay Ramsey'ye söylemek için zihinsel bir tat aldı; henüz buna vakit bulamamıştı. Yani yaşlı beyefendi çıkagelene dek konuşamayacak mıyız? Cesaretinin kırıldığını hissetti- "Bayım," dedi, "Başlamak için sabırsızlanıyorum. Koleksiyon kalıplarınızı bize sunacak mısınız? Her ne kadar bugün bir kargaşa içinde olsak da..."

"Bir değişiklik oldu," dedi Bay Baynes. "Bay Yatabe'yi bekleyeceğiz. Gelmediğinden emin misiniz? Sizi arar aramaz beni haberdar edeceğinize söz vermenizi istiyorum. Lütfen çaba gösterin Bay Tagomi." Bay Baynes'ın kesik kesik çıkan sesi sinirli geliyordu.

"Size söz veriyorum." Şimdi o da kendisini huzursuz hissediyordu. Bormann'ın ölümü; değişime bu yol açmıştı. "Bu arada," dedi ansızın, "sizinle görüşme zevkini yaşamak isterim, belki bugün öğle yemeğinde. Henüz öğle yemeğimi yeme fırsatını bulamadım." Konuşmayı doğaçlayarak sürdürdü: "Her ne kadar durumun kesinlik kazanmasını beklesek de, belki genel dünya koşullan üzerine düşünebiliriz, özellikle de..."

"Hayır," dedi Bay Baynes.

Hayır mı, diye düşündü Bay Tagomi. "Bayım," dedi, "bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Üzücü bir olay yaşadım; bunu sizinle paylaşmayı ummuştum."

"Üzüldüm," dedi Bay Baynes. "Sizi sonra ararım." Telefon takırdadı. Birden kapatmıştı.

Onu gücendirdim, diye düşündü Bay Tagomi. Personelimi yaşlı beyefendi hususunda bilgilendirmeyi ihmal ettiğim, bu konuda geciktiğim gerçeğini tahmin etmiş olmalı. Ama bu önemsiz bir ayrıntı; dahili telefonun düğmesine bastı, Bay Ramsey, lütfen ofisime gelin." Bunu hemen düzeltebilirim. Daha önemli şeyler var, diye karar verdi. Bormann'ın ölümü kendisini sarsmıştı.

Önemsiz bir ayrıntı — yine de budalaca ve kayıtsız tavrımın göstergesi. Bay Tagomi kendini suçlu hissetti. Bu iyi bir gün değil. Kâhine danışmalı, hangi An'ı yaşadığımı öğrenmeliydim. Tao'dan çok uzaklaştım; bu açık.

Altmış dört altıgenden hangisinin altında çalışıyor mu acaba, diye merak etti. Masasının çekmecesini açarak I Ching’i çıkardı ve iki cildi masanın üstüne koydu. Bilgelere soracak öyle çok şey var ki. İçimde güçlükle dile getirebildiğim öyle çok soru var ki...

Bay Ramsey ofise girdiğinde altıgeni elde etmişti bile "Bakın, Bay Ramsey." Ona kitabı gösterdi.

Altıgen Kırk Yedi'ydi. Sıkıntı - Tükeniş.

"Kötü bir kehanet, genel olarak," dedi Bay Ramsey. "Sorunuz neydi efendim? Sormakla sizi gücendirmiyorsam."

"An'ı sordum," dedi Bay Tagomi. "Hepimizin An'ını. Hareket eden çizgiler yoktu. Statik bir altıgen." Kitabı kapadı.

O günün öğle sonrasında, saat üçte hâlâ iş ortağıyla birlikte Wyndam-Matson'ın para konusundaki kararını öğrenmeyi beklemekte olan Frank Frink kâhine başvurmaya karar verdi, işler nasıl sonuçlanacak, diye sordu ve bozuk paraları fırlattı. Altıgen Kırk Yedi'ydi. Tek bir hareketli çizgi elde etti, beşinci hanede Dokuz.

Burnu ve ayaklan kesildi.

Mor diz bantlı adamın yol açtığı sıkıntı.

Neste usulca gelir.

Kişiyi adaklar ve şarap sunmaya iter.

Uzun süre boyunca -en az yarım saat- çizgiyi ve ona ilişkin bilgiyi inceledi, ne anlama geldiğini bulmaya çalıştı. Altıgen, özellikle de hareketli çizgi onu rahatsız etmişti. En sonunda gönülsüzce paranın gelmeyeceği sonucuna vardı.

"Bu şeye fazla güveniyorsun," dedi Ed McCarthy.

Saat dörtte W.-M. Şirketi'nden bir haberci geldi ve Frink'le McCarthy'ye ambalaj kâğıdından yapılma bir zarf uzattı. Zarfı açtıklarında içinde iki bin dolarlık tasdikli bir çek buldular.

"Bak, yanıldın," dedi McCarthy.

O halde kâhin bunun gelecekteki bir sonucuna gönderde bulunuyor olmalı, diye düşündü Frink. Sorun bu işte; daha sonra, işler olup bittiğinde, geçmişe bakıp tam olarak ne anlama geldiğini görebilirsin. Ama şimdi... "Dükkânı hazırlamaya başlayabiliriz," dedi McCarthy. "Bugün mü? Şimdi mi?" Kendisini bezgin hissediyordu. "Niye olmasın? Siparişlerimizi listeledik; tek yapacağımız onları postaya vermek. Ne kadar çabuk gönderirsek o kadar iyi. Ve civardan bulabileceğimiz malları da kendimiz alırız." Ve ceketini giyerek Frink'in odasının kapısına yöneldi.

Frink'in evsahibini binanın bodrum katını kendilerine kiraya vermeye ikna etmişlerdi. Şimdi orayı depo olarak kullanıyorlardı. Karton kutuları dışarı çıkardıktan sonra masalarını yerleştirebilir, elektrik tesisatını kurabilir, ampulleri takabilir, motorlarını ve kayış takımlarını kurmaya başlayabilirlerdi. Taslaklar çizmişler, tarifnameler ve parça listeleri çıkarmışlardı. Yani aslında işe koyulmuşlardı bile.

Artık bir işimiz var, diye fark etti Frank Frink. Bir isimde bile karar kılmışlardı.

EDFRANK KUYUMCUSU

"Bugün en fazla yapabileceğimiz," dedi, "masa için kereste almak bence, bir de belki elektrikli parçaları. Ama takı malzemesi alamayız."

Sonra San Francisco'nun güneyindeki bir kereste satış sahasına gittiler. Bir saat sonra kerestelerini satın almışlardı.

"Sorun ne?" diye sordu Ed McCarthy, toptan satış yapan bir hırdavatçı dükkânına girerlerken.

"Para. Kendimi kötü hissettiriyor. Giderleri bu şekilde karşılamak."

"Yaşlı W.-M. bizi anlar," dedi McCarthy.

Biliyorum, diye düşündü Frink. Bu yüzden kendimi kötü hissettiriyor ya zaten. Onun dünyasına girdik. Onun gibiyiz. Bu hoş bir düşünce mi?

"Geriye bakma," dedi McCarthy. "İleriye bak. İşe bak."

İleriye bakıyorum, diye düşündü Frink. Altıgeni düşündü. Hangi adakları ve şarapları sunabilirim? Ve - kime?

7

Robert Childan'ın dükkânını ziyaret etmiş olan genç ve neşeli görünüşlü Japon çifti, Kasouralar ona hafta sonuna doğru telefon ettiler ve akşam yemeği için oturdukları daireye gelmesini rica ettiler. Kendisiyle tekrar bağlantıya geçmelerini bekliyordu, bu yüzden bu işe bayıldı.

Amerikan El Sanatları'nı biraz erken kapattı ve Kasouralar'ın oturduğu semte gitmek için bir çekçek kiraladı. O semti biliyordu, orada beyazların yaşamamasına karşın. Childan, çekçek onu bahçeli ve söğütlü, yılankavi yollardan geçirirken, başını kaldırıp modern apartmanlara baktı ve tasarımlarının zarafeti karşısında hayrete düştü, işlenmiş demirden balkonlar, devasa ama modern sütunlar, pastel renkler, çeşitli yüzeylerin kullanımları... Hepsi birer sanat eseri teşkil ediyordu. Bunların savaştan artakalan bir moloz yığınından başka bir şey olmadıkları zamanı anımsayabiliyordu.

Dışarıda oyun oynayan Japon çocukları onu hiçbir yorumda bulunmadan izledikten sonra futbola ya da beyzbola geri dönüyorlardı. Ama, diye düşündü, yetişkinler aynı şeyi yapmıyorlar; apartman binalarına girmek üzere arabalarını park eden genç ve şık Japonlar onu daha büyük bir ilgiyle fark ediyorlardı. Burada mı yaşıyor, diye merak ediyorlardı belki de. Ofislerinden dönen genç Japon işadamları... Ticari Temsilciliklerin başındakiler bile burada yaşıyordu. Park edilmiş Cadillaclar'ı fark etti. Çekçek onu hedefine yaklaştırırken giderek daha huzursuzlanmaya başlamıştı.

Çok kısa bir süre sonra, Kasouralar'ın apartmanının merdivenlerinden çıkarken, işte buradayım, bir iş ilişkisi bağlamında değil, bir akşam yemeği konuğu olarak davet edildim, diye düşündü. Giyimine özel bir dikkat göstermişti elbette; en azından görünüşü konusunda- kendisine güvenebilirdi. Görünüşüm, diye düşündü. Evet, işte mesele bu. Nasıl görünüyorum? Kimseyi kandıramam; buraya ait değilim. Beyaz adamların

temizleyip en güzel şehirlerinden birini kurdukları topraklara. Kendi memleketimde bir yabancıyım ben.

Halı kaplı koridorda yürüyüp hedefi olan kapıya ulaştı, zili çaldı. Az sonra kapı açıldı. Genç Bayan Kasoura üstünde örnek bir kimono ve obiyle,* uzun siyah saçları parıltılarla boynundan dökülerek, yüzünde bir hoş geldin gülümsemesiyle orada duruyordu. Arkasında, oturma odasında elinde bir içki bardağı tutan kocası başıyla selam veriyordu.

"Bay Childan. Girin."

Eğilip selam vererek girdi.

Daire son derece zevkli döşenmişti. Ve - fazlasıyla sadeydi. Birkaç parça. Şurada bir lamba, masa, kitaplık, duvarda emprime- Japonlar'ın inanılmaz wabi duygusu. İngiliz diliyle düşünülemezdi. Basit nesnelerde titizlikle hazırlanmış ve iyice süslenmiş olmanın ötesinde bir güzellik bulma yeteneği. Düzenlemeyle ilgili bir şey.

"Bir içki?" diye sordu Bay Kasoura. "Skoç ve soda?"

"Bay Kasoura..." diye söze başladı.

"Paul," dedi genç Japon. Karısını işaret etti. "Betty. Ve sende..."

Bay Childan mırıldandı, "Robert."

Ellerinde içkileriyle yumuşak halının üstüne oturup bir koto, on üç telli Japon harpı albümü dinlediler. Yeni çıkmıştı ve epey popülerdi. Childan fonografın her parçasının, hatta hoparlörlerin bile gizlenmiş olduğunu fark etti. Sesin nereden geldiğini belirleyemiyordu.

"Yemek konusundaki zevkini bilmediğimizden," dedi Betty, "işi sağlama aldık. Mutfaktaki elektrikli fırının ızgarasında kemikli biftek kızartıyoruz. Yanında ekşi krema ve sarımsak soslu haşlanmış patates var. Atasözü der ki: Yeni bir konuğa biftek servisi yapan yanılmaz."

"Çok hoşuma gitti," dedi Childan. "Bifteği çok severim." Ve bu kesinlikle doğruydu. Biftek yiyebildiği enderdi. Orta Batı'daki büyük hayvan

çiftlikleri artık Batı Yakası'na pek et göndermiyorlardı. En son ne zaman güzel bir biftek yediğini anımsayamıyordu.

Evsahiplerine armağanını verme zamanı gelmişti.

Ceketinin cebinden ince kâğıda sarılı küçük bir nesne çıkardı. Onu ihtiyatla alçak masanın üstüne koydu. İkisi de hemen fark ettiler ve bu konuşmasını gerektirdi: "Değersiz bir şey, sizin için. Buradayken hissettiğim rahatlığı ve hazzı biraz olsun sergileyebilmek için."

Eli ince kâğıdı açarak armağanı onlara gösterdi. New Englandlı balina avcıları tarafından yüzyıl önce oyulmuş bit fildişi parçası. Genellikle uzun deniz yolculukları sırasında yapılan, ince, süslenmiş bir sanat nesnesi. Yüzleri yaşlı denizcilerin bunları boş zamanlarında yaptıklarının bilgisiyle aydınlandı. Hiçbir şey eski B.D. kültürünü daha iyi özetleyemezdi. Sessizlik.

"Teşekkürler," dedi Paul.

Robert Childan eğilip selam verdi.

O zaman, bir an için yüreği huzurla doldu. Bu sunu, - I Ching'in deyimiyle — bu adak. Yapılması gereken şeyi yapmıştı. Son günlerde hissettiği endişe ve huzursuzluk biraz kalktı üstünden.

Ray Calvin'den Colt .44 için tazminat almıştı, ayrıca bunun yinelenmeyeceğine ilişkin pek çok yazılı teminat da. Ama yine de bu yüreğini hafifletmemişti. Yalnızca şimdi, bu ilgisiz durumda bir an için kurtulabilmişti işlerin sürekli ters gitme sürecinde oldukları hissinden. Etrafındaki obi, uyum yayılımları... İşte bu, diye karar verdi. Orantı. Denge. Tao'ya öyle yakınlar ki, bu iki genç Japon. Onlara daha önce bu yüzden tepki verdim. Onların aracılığıyla Tao'yu sezdim. Bir an için ben de gördüm.

Tao'yu gerçekten bilmek nasıl olurdu acaba? Tao önce ışığın, sonra da karanlığın girmesine izin verendir. İki temel gücün karşılıklı etkileşimine izin verir, böylece hep yenilenme gerçekleşir. Her şeyin yıpranmasını engelleyen budur. Evren asla tükenmeyecektir, çünkü tam karanlık her şeyi

örtmüş gibi göründüğünde, gerçekten üstünmüş gibi göründüğünü derinliklerin içinde yeni ışık tohumları yeniden doğacakları Bu Yol'dur. Tohum düştüğünde yeryüzüne, toprağa düşer.

Ve altta, bakışlardan uzakta, yaşamaya başlar.

"Bir aperitif," dedi Betty. Diz çöküp üstünde ince dilimlenmiş peynir vs-bulunan bir tabak uzattı. Childan minnettarlıkla iki tane aldı.

"Bu günlerde uluslararası haberler büyük yankı yapıyor," dedi Paul içkisini yudumlarken. "Bu gece eve dönerken Münih'teki o büyük, şatafatlı Cenaze Merasimi'nin naklen yayınını dinledim; elli bin kişi, bayraklar... Defalarca söylenen 'lch hatte einen Kamerad'* Ceset şimdi merasimde, tüm inananların görebileceği şekilde uzanıyor."

"Evet, çok rahatsız ediciydi," dedi Robert Childan. "Bu haftanın başında gelen ani haber."

"Nippon Times bu gece güvenilir kaynakların, B. von Schirach'ın evinden dışarı çıkmasının yasaklandığını bildirdiğini söyledi," dedi Betty. "Hükümetin talimatıyla."

"Kötü," dedi Paul, başını sallayarak.

"Otoriteler düzeni korumayı arzuluyor şüphesiz," dedi Childan. "Von Schirach acelecilik ve dik kafalılıkla, hatta doğru dürüst plan yapmadan harekete geçmesiyle tanınıyor. Geçmişteki R. Hess'e çok benziyor. İngiltere'ye yaptığı çılgınca uçuşu anımsayın."

"Nippon Times başka neler bildirdi?" diye sordu Paul karısına.

"Bir sürü karmaşa ve entrika. Ordu birimleri bir oraya, bir buraya hareket ediyor, izinler iptal edildi. Sınır karakolları kapatıldı. Reichstag toplantıda. Herkes konuşma yapıyor."

"Bu, Doktor Goebbels'in yaptığı o hoş konuşmayı anımsattı bana," dedi Robert Childan. "Radyodan dinlemiştim, bir yıl kadar önce. Son derece zekice küfrediyordu. Dinleyiciyi avucunun içine almıştı, her zamanki gibi.

Konuşma boyunca bir duygusallık gamında gezinip durdu. Şüphe yok; Adolf Hitler'in sahneden çekilmesinden sonra Doktor Goebbels birinci sınıf bir Nazi hatibi oldu."

"Doğru," diye onayladı hem Paul, hem de Betty, kafa sallayarak.

"Doktor Goebbels'in aynı zamanda hoş çocukları ve karısı da var," diye konuşmayı sürdürdü Childan. "Son dere elit insanlar."

"Doğru," diye onayladı Paul ve Betty. "Oradaki diğer büyük, nüfuzlu kişilerin tersine bir aile adamı," dedi Paul. "Diğerlerininse cinsel tercihleri belirsiz."

"Ben olsam söylentilere kulak asmam," dedi Childan. "P Roehm gibilerden mi bahsediyorsun? Onlar geçmişte kaldı Uzun süre önce yok oldular."

"Daha çok H. Göring'i düşünüyordum," dedi Paul, içki-sini yavaşça yudumlayıp inceleyerek. "Roma'da yapılanları andıran, şaşırtıcı çeşitlilikler içeren sefahat âlemlerine ilişkin söylentiler. Anlatılanları duymak bile insanın tüylerini diken diken ediyor."

"Yalanlar," dedi Childan.

"Şey, bu konu üstünde tartışmaya değmez," dedi Betty incelikle, ikisine de bakarak.

İçkilerini bitirmişlerdi ve bardaklarını doldurmak için ayağa kalktı.

"Politik tartışmalarda insanlar sık sık öfkeleniyor," dedi Paul. "Gittiğin her yerde. Kendine hâkim olmak şart."

"Evet," diye ona katıldı Childan. "Sükûnet ve düzen. Böylece işler mutat istikrarlarına geri dönebilir."

"Totaliter toplumda Lider'in ölümünden sonraki dönem kritiktir," dedi Paul. "Geleneğin olmayışı ve orta sınıf kurumları birleşip..." Sözünü yarıda kesti. "Belki politika üzerine konuşmayı kesmek en iyisi." Gülümsedi. "Eski öğrencilik günleri gibi tıpkı."

Robert Childan yüzünün kızardığını hissetti ve kendisini evsahibinin gözlerinden gizlemek için yeni içkisinin üstüne eğildi. Ne berbat bir başlangıç yapmıştı. Aptalca ve gürültücü bir tavırla politik bir tartışma başlatmıştı; karşı çıkmakla kabalık etmişti ve akşamı yalnızca evsahibinin ustalıklı inceliği kurtarabilmişti. Öğrenmem gereken ne çok şey var, diye düşündü Childan. Öyle zarif ve kibarlar ki. Bense - beyaz bir barbarım. Bu gerçek.

Bir süre içkisini yudumlamakla ve yüzündeki yapay hoşnut ifadesini korumakla yetindi. Yalnızca onların açtığı konular üzerine konuşmalıyım, dedi kendi kendine. Görüşlerine her zaman katılmalıyım.

Yine de panik içinde şöyle düşündü: içki kafamı bulandırdı. Bitkinlik ve sinir. Bunu yapabilir miyim? Nasılsa tekrar davet edilmeyeceğim; artık çok geç. Umutsuzluk hissetti.

Mutfaktan dönmüş olan Betty bir kez daha halının üstüne oturmuştu. Ne çekici, diye düşündü Robert Childan bir daha. İnce beden. Yapıları öyle üstün ki; şişman değiller, tombul değiller. Sutyene ya da kemere ihtiyaçları yok. Arzumu gizlemeliyim; ne pahasına olursa olsun. Yine de arada sırada ona kaçamak bir bakış fırlatmaktan geri durmuyordu. Teninin, saçlarının, gözlerinin koyuluğu çok hoş. Onlara kıyasla hepimiz yarı pişmiş sayılırız. Fırından vaktinden önce çıkmamıza izin verilmiş. O eski yerli miti; gerçek, orada.

Başka şeyler düşünmeliyim. Sosyal bir konu bulmalıyım, herhangi bir şey. Bir konu ararken gözleri çevrede gezindi. İyice ağırlaşan sessizlik geriliminin cızırdamasına yol açtı. Dayanılmaz. Lanet olsun, ne söylesem? Risksiz bir şey. Gözleri alçak, siyah, hintmeşesinden yapılma camlı bir dolaptaki bir kitabı seçti.

"Çekirge Serilmiş Yatıyor u okuduğunuzu görüyorum," dedi. "Pek çok kişinin bu kitaptan bahsettiğini işitiyorum, ama iş hayatının baskısı ona dikkatimi yöneltmemi engelliyor." Ayağa kalkıp onu almaya giderken yüz ifadelerini dikkatle inceledi; bu sosyal davranışı onaylamış görünüyorlardı, bu yüzden devam etti: "Detektif romanı mı? Derin cehaletimi bağışlayın." Sayfaları çevirdi.

"Detektif romanı değil," dedi Paul. "Tam tersine, bilimkurgu türünün sınırları dahilinde yapılması mümkün olan ilginç bir kurgu biçimi."

"Yo hayır," diye karşı çıktı Betty. "İçinde bilim yok. Bilimkurgu gelecekle ilgilenir, bilimin şimdikinden daha ileri olduğu bir gelecekle. Kitap her iki öncüle de uymuyor."

"Ama," dedi Paul, "alternatif şimdiki zamanla ilgileniyor. Bu türden pek çok tanınmış bilimkurgu romanı var." Robert'a açıkladı: "Bu konudaki ısrarımı bağışla, ama eşimin de bildiği gibi ben uzun süre boyunca bir bilimkurgu düşkünüydüm. Bu hobiye gençlik yıllarımda başladım; daha on iki yaşındayken. Savaşın ilk günleriydi."

"Anlıyorum," dedi Childan nazikçe.

"Çekirgeyi ödünç almak ister miydin?" diye sordu Paul, "Kısa süre sonra bitireceğiz, şüphesiz bir iki gün içinde. Ofisim iş bölgesinde, saygın dükkânının yakınında olduğundan bir öğle tatilinde uğramaktan mutluluk duyarım." Sustu ve-Childan'ın kanısınca Betty'den gelen bir işaretle-konuşmasını sürdürdü, "Sen ve ben, Robert, dükkânına uğradığımda birlikte öğle yemeği yiyebiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi Robert. Tek söyleyebildiği buydu. Öğle yemeği, şehrin iş bölgesinde, işadamlarının gittiği lüks restoranlardan birinde. O ve bu şık, modern, yüksek mevki sahibi genç Japon. Bu çok fazlaydı; görüşünün bulandığını hissetti. Ama kitabı incelemeyi ve başını sallamayı sürdürdü. "Evet," dedi, "bu gerçekten ilginç görünüyor. Okumayı çok isterim. Üzerinde tartışılan şeyleri takip etmeye çalışıyorum." Bunu söylemesi uygun muydu? Duyduğu ilginin kitabın moda olmasına dayandığını itiraf etmişti. Belki bu düzeysizceydi. Bilmiyordu, ama yine de öyle olduğunu hissetti. "İnsan kitaplar hakkında çok satıp satmamalarına göre yargıda bulunamaz," dedi. "Bunu hepimiz biliyoruz. Çoksatan kitapların pek çoğu berbattır. Ama bu..." Duraksadı.

Betty, "Çok doğru. Ortalama zevkler gerçekten çok kötü," dedi.

"Tıpkı müzikte olduğu gibi," dedi Paul. "Kimse otantik Amerikan folk cazıyla ilgilenmiyor mesela. Robert, Bunk Johnson'dan ve Kid Ory'den ve

benzerlerinden hoşlanır mısın? Eski Dixieland cazından? Böyle eski müziklerden oluşma bir plak koleksiyonum var, orijinal Genet kayıtları."

Robert, "Korkarım zenci müziği hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. Bu açıklama pek hoşlarına gitmiş gibi görünmüyordu. "Klasik müziği tercih ederim. Bach'ı ve Beethoven'i." Bu elbette ki kabul edilir bir şeydi. Şimdi biraz içerlediğini hissediyordu. Kenar mahalle zencilerinin yaptığı korna sesli New Orleans meyhane cazını Avrupa müziğinin büyük ustalarına, ölümsüz klasiklere yeğlemesi mi gerekiyordu yani?

"Belki de New Orleans Rhythm Kings'den bir derleme alsam," diye söze başladı Paul, ama Betty ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Duraksadı, omuz silkti.

"Yemek neredeyse hazır," dedi Betty.

Geri dönen Paul tekrar oturdu. Robert'ın biraz küskün olduğunu düşündüğü bir sesle, "New Orleans cazı en otantik Amerikan folk müziğidir," dedi. "Bu kıtada doğmuştur. Diğer hepsi Avrupa'dan geldi; o İngiliz tarzı basmakalıp lavta baladları mesela."

"Bunu aramızda sürekli tartışırız," dedi Betty, Robert'a gülümseyerek. "Onun orijinal caza olan sevgisini paylaşmıyorum.'

Hâlâ Çekirge Serilmiş Yatıyor u elinde tutmakta olan Robert, "Bu kitap nasıl bir alternatif şimdiki zamanı tasvir ediyor?" dedi.

Betty bir an duraksadıktan sonra, "Almanya'nın ve Japonya'nın savaşı kaybettiği bir şimdiki zamanı," dedi.

Hepsi sustular.

"Yemek zamanı," dedi Betty, ayağa kalkarak. "İki aç işadamı beyefendi, lütfen gelin." Robert'ı ve Paul'ü tatlı sözlerle, şimdiden beyaz örtüyle, gümüş takımlarla, porselenlerle, Robert'ın eski Amerikan tarzı olarak tanıdığı halka şeklindeki büyük, sert peçetelerle kaplanmış olan masaya götürdü. Gümüş takımlar da hakiki Amerikan malıydı. Fincanlar ve fincan tabakları Royal Albert markaydı, koyu mavi ve sarıydı. Son derece sıra dışıydı; onlara profesyonel bir hayranlıkla bakmadan edemedi.

Tabaklar Amerikan malı değildi. Japon yapımı gibi görünüyorlardı; bu onun sahasının dışında olduğundan karar veremiyordu.

"Bu îmari porseleni," dedi Paul, ilgisini algılayarak "Arita dan geldi. Birinci sınıf bir Japon ürünü olarak kabul ediliyor."

Oturdular.

"Kahve?" diye sordu Betty Robert'a.

"Evet," dedi. "Teşekkürler."

"Yemeğin sonuna doğru," dedi Betty, servis arabasını almak için içeri giderken.

Az sonra hepsi yemek yemeye başladılar. Robert yemeği enfes buldu. Betty oldukça sıra dışı bir aşçıydı. Özellikle salata hoşuna gitti. Avokadolar, enginar, bir tür mavi peynir rendesi... Tanrı'ya şükür ki ona savaştan sonra sürekli yemek zorunda kaldığı sebze ve et karışımı Japon yemeklerinden birini sunmamışlardı.

Ve o bitimsiz deniz mahsullerini. Öyle bir noktaya gelmişti ki artık karidese ya da diğer kabuklu deniz hayvanlarına tahammül edemiyordu.

"Yazarın Almanya'nın ve Japonya'nın savaşı kaybettiği bir dünyanın nasıl olacağını düşündüğünü bilmek isterdim," dedi Robert.

Bir süre ne Paul, ne de Betty yanıt verdi. Sonunda Paul, "Oldukça karmaşık farklılıklar var," dedi. "Kitabı okusan daha iyi. Duymak, kitaptan alacağın zevki engeller büyük olasılıkla."

"Bu konuda güçlü kanaatlerim var," dedi Robert. "Bunu sık sık düşündüm. Dünya çok daha kötü olurdu." Sesinin katı, belirgin bir sertlikte olduğunu işitti. "Çok daha kötü."

Şaşırmış göründüler. Belki de ses tonu yüzündendi.

"Her yeri komünizm yönetirdi," diye sürdürdü Robert.

Paul başıyla onayladı. "Yazar, Bay H. Abendsen, bu noktayı Sovyet Rusya'sının kontrolsüz yayılımıyla irdeliyor. Ama tıpkı Birinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi, ikinci plandaki, nüfusunun çoğunluğunu köylülerin teşkil ettiği Rusya, kazanan tarafta olduğu halde doğal olarak avucunu yalıyor. Koca maskara, Japon Savaşı anımsandığında..."

"Acı çekmek zorunda kaldık, bedeli ödemek için," dedi Robert. "Ama bu iyi bir emel uğrunaydı. Slav dünyasının istilasını durdurmak için."

Betty alçak sesle konuştu: "Ben şahsen herhangi bir halkın 'dünyayı istila etmesinden' bahseden histerik laflara inanmıyorum. Slavlar'ın, Çinliler'in ya da Japonlar'ın." Robert'ı dinginlikle süzdü. Kendisine tamamen hâkimdi, kontrolünü yitirmemişti; ama hislerini ifade etmeye niyetliydi. Yanaklarında koyu kırmızı birer nokta belirmişti.

Bir süre konuşmadan yemek yediler.

Yine aynı şeyi yaptım, diye kendi kendisine bildirdi Robert Childan. Bu konudan uzak durmak imkânsız. Çünkü o her yerde, elime aldığım bir kitapta ya da bir plak koleksiyonunda, şu halka şeklindeki peçetelerde — fatihlerin istif ettiği ganimetlerde. Halkımdan yağmalanan.

Gerçeklerle yüzleş. Bu Japonlar'la ben birbirimize benziyormuşuz gibi davranmaya çalışıyorum. Ama gözle: Savaşı onların kazanmasından, benim ulusumun kaybetmesinden duyduğum şükranı ateşli bir şekilde dile getirdiğimde bile — yine de ortak bir payda bulamıyoruz. Sözcüklerin benim için taşıdığı anlam, yüzleştiğimizde onlarınkiyle taban tabana zıt. Beyinleri farklı. Ruhları da öyle. İngiliz porselen fincanlarından içmelerine, Amerikan gümüş takımlarıyla yemelerine, zenci müziğini dinlemelerine bak. Hepsi yüzeysel. Zenginliğin ve gücün avantajı bunları yapabilmelerini sağlıyor, ama temelde yapaylar.

Bize zorla benimsettikleri Ching bile Çinliler'in. Çok eskiden ödünç almışlar. Kimi kandırıyorlar? Kendilerini mi? Sağdan soldan gelenekleri aşır, giy, ye, konuş, yürü; ekşi krema ve sarmısak soslu haşlanmış patatesi yemek gibi mesela, kazanımlarına eklenmiş eski tarz Amerikan yemeği. Ama size kimsenin kanmadığını söyleyeyim; hele ben hiç.

Yaratıcılık yalnızca beyaz ırklara bağışlanmış, diye düşündü. Ve yine de ben, beyaz ırkın bir mensubu, bu ikisinin karşısında yerlere kadar eğilmek zorundayım. Biz kazansak nasıl olurdu bir düşün! Onları ezip yok ederdik. Bugün Japonya olmazdı ve A.B.D. koca dünyanın tek büyük gücü olarak ışıl ışıl parlardı.

Düşündü: Şu Çekirge kitabını okumalıyım. Vatanseverlik görevi, anladığım kadarıyla.

Betty ona usulca, "Robert, yemek yemiyorsun. Yemek kötü mü olmuş?" dedi.

Hemen çatalını salataya daldırdı. "Hayır," dedi. "Yıllardır yediğim en leziz yemek kesinlikle."

"Teşekkür ederim," dedi Betty, açıkça memnun olarak "Otantik olmak için elimden geleni yapıyorum... Örneğin Mission Sokağı'ndaki küçük Amerikan marketlerinden titizlikle alışveriş yapıyorum. Yediğin şeyin gerçek olduğundan emin olabilirsin."

Yerel yemekleri kusursuzca pişiriyorsunuz, diye düşündü Robert Childan. Söyledikleri doğru: Taklit gücünüz çok büyük. Elma turtası, Coca-Cola, filmden sonraki gezinti, Glenn Miller... Tenekeden ve ince kâğıttan eksiksiz bir yapay Amerika yaratabilirsiniz. Mutfakta ince kâğıttan yapılma bir anne gazeteyi okuyan ince kâğıttan yapılma bir baba. Ayaklarının dibinde ince kâğıttan yapılma bir köpek yavrusu. Her şey.

Paul onu sessizce izliyordu. Adamın dikkatini ansızın fark eden Robert Childan düşünce akışını kesti ve kendisini yemeğe verdi. Zihnimi okuyabiliyor mu, diye merak etti. Gerçek düşüncelerimi görebiliyor mu? Göstermediğimi biliyorum. Uygun yüz ifadesini korudum; anlaması mümkün değil.

"Robert," dedi Paul, "burada doğup büyümüş olduğuna, B.D. lehçesiyle konuştuğuna göre, belki bana sorun çıkarmış olan bir kitap konusunda senden yardım alabilirim. Bir B.D. yazarı tarafından 1930'larda yazılmış bir roman."

Robert hafifçe başını salladı.

"Son derece nadide olan," dedi Paul, "ve yine de elimde bir kopyası bulunan bu kitabın yazarı Nathaniel West. Adı Bayan Yalnızkalpler. Kitabı zevkle okudum, ama N. West'in söylemek istediklerini tam olarak kavrayamıyorum." Robert' a umutla baktı.

Robert Childan itiraf etti: "Korkarım - o kitabı okumadım." Hatta, diye düşündü, adını bile duymamıştım.

Paul'ün yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. "Çok kötü, ince bir kitap. Günlük bir gazetede köşe yazarlığı yapan bir adamı anlatıyor; kalbi sürekli sorun çıkarıyor ve adam sonunda acıdan açıkça delirip kendisini Isa sanmaya başlıyor. Anımsıyor musun? Belki çok eskiden okumuşsundur?"

"Hayır," dedi Robert.

"Acıya ilişkin tuhaf bir bakış açısı sunuyor," dedi Paul. "Tüm dinlerin yorum getirdiği bir sorun olan nedensiz acı- anlamı meselesini son derece orijinal bir yaklaşımla ele alır. Hıristiyanlık gibi dinler genellikle acının sebebinin gizli olması gerektiğini bildirirler. N. West eski kanaatlerin ısına daha dayatıcı bir bakış açısı çıkarıyor gibi görünüyor. West'in nedensiz acının var olabileceğini görmesinin sebebi bir Yahudi olmasıydı herhalde."

Robert, "Eğer Almanya ve Japonya savaşı kaybetselerdi, bugün dünyayı Yahudiler yönetiyor olurdu," dedi. "Moskova'dan ve Wall Street'ten."

İki Japon, karı koca, sanki ufaldılar. Sanki silindiler, soluklaştılar, kendi içlerine indiler. Oda bile soğudu. Robert Childan kendisini yalnız hissetti. Kendi başına yiyordu, artık onların yanında değildi. Bu sefer ne yapmıştı? Neyi yanlış anlamışlardı? Yabancı bir dili, Batı düşüncesini kavrayamamaları kendi budalaca yeteneksizliklerinden kaynaklanıyordu. Onlardan ustaca kaçmıştı ve bu yüzden küsmüşlerdi. Ne trajedi, diye düşündü yemek yemeyi sürdürürken. Ama yine de - ne yapılabilirdi?

İlk netlik -bir an önceki- yeniden kazanılmalıydı. Tüm boyutlar şimdiye dek kavranamamıştı. Robert Childan kendisini önceki kadar kötü hissetmedi, çünkü o mantıksız düş zihninin üstünden kalkmaya başlamıştı. Buraya ne

büyük bir beklentiyle gelmiştim, diye anımsadı. Merdivenleri çıkarken romantik ergenlik çağı pusu sarhoş etmişti beni. Ama gerçeklik göz ardı edilemez; büyümeliyiz.

Ve tam burada o güçlü afyon var. Bunlar tam olarak insan değiller. Giysileri giyiyorlar ama süslenip püslenmiş sirk maymunlarına benziyorlar. Akıllılar ve öğrenebiliyorlar, ama hepsi bu.

Niye onları eğlendirmeye çabalıyorum öyleyse? Yalnızca savaşı kazandıkları için mi?

Bu karşılaşma karakterimdeki büyük bir kusuru sergiledi. Ama işler böyle yürür. İçimdeki acınası eğilim... Şey, diyelim ki mutlaka iki kötülükten daha kolay olanını seçmeme yol açıyor. Yalağı gören bir inek gibi; düşünmeden doludizgin koşuyorum.

Dışsal hareketleri yapıp duruyorum, çünkü bu daha güvenli; ne de olsa, karşımdakiler galip gelenler... Hükmediyorlar. Ve sanırım bunu sürdüreceğim. Çünkü niye kendim-mutsuzlaşmayım ki? Bir Amerikan kitabı okuyorlar ve onu kendilerine açıklamamı istiyorlar; benim, bir beyaz adam olarak, onlara istedikleri yanıtı verebileceğimi umuyorlar. Ve deniyorum! Ama bu kitap konusunda bir şey yapamam; oku muş olsaydım bile yapamazdım şüphesiz.

"Belki bir gün o Bayan Yalnızkalpler kitabınıza bir göz atarım," dedi Paul'e. "O zaman sana onun anlamını açıklayabilirim. "

Paul hafifçe başını salladı.

"Ancak şu sıralar işimle fazlasıyla meşgulüm," dedi Robert. "Belki daha sonra... Çok zamanımı almayacağından eminim."

"Hayır," diye mırıldandı Paul. "Çok kısa kitap." Robert Childan hem onun, hem de Betty'nin üzgün göründüklerini düşündü. Onların da aralarındaki aşılmaz uçurumu sezip sezmemiş olduklarını merak etti. Umarım sezmişlerdir, diye düşündü. Bunu hak ediyorlar. Ne yazık- kitabın mesajını kendi başlarına bulup çıkarmak zorunda kalacaklar.

Yemekten daha büyük bir keyif almaya başladı.

Geceyi başka bir gerginlik lekelemedi. Kasouraların dairesinden saat onda ayrıldığında Robert Childan hâlâ yemek sırasında kendisini ele geçirmiş olan güven duygusunu hissediyordu.

Yılankavi merdivenlerden, ortak banyolarına giderken onu görüp gözlerini dikebilecek Japon apartman sakinlerine aldırmadan indi. Akşam karanlığının çöktüğü kaldırıma çıktı ve geçmekte olan bir çekçeki durdurdu. Sonra evine doğru yola çıktı.

Bazı müşterilerimi sosyal açıdan tanımanın nasıl bir şey olacağını hep merak ederdim. O kadar da kötü değilmiş. Hem, diye düşündü, bu deneyim işimde yardımcı olabilir.

Seni taklit eden bu insanlarla tanışmak terapi gibi. Aslında nasıl olduklarını keşfetmek. O zaman korku kayboluyor.

Bu gibi şeyler düşünerek kendi mahallesine ve en sonuncu kapısının önüne vardı. Çinli çekçekçiye para verdikte sonra merdivenlerden çıktı.

Orada, ön odasında, tanımadığı bir adam oturuyordu.

Yaşlı beyaz bir adam kanepede oturmuş gazete okuyordu. Robert Childan kapının önünde hayret içinde dururken gazetesini bıraktı, yavaşça ayağa kalktı ve elini göğüs cebine uzattı. Bir cüzdan çıkarıp ona gösterdi.

"Kempeitai."

Bir pinok'tu. Sacramento'nun ve Japon işgal otoritelerinin kurduğu Eyalet Polisi'nin bir görevlisi. Korkutucu!

"R. Childan siz misiniz?"

"Evet efendim," dedi. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Geçtiğimiz günlerde," dedi polis, kanepenin üstündeki bir evrak çantasından çıkardığı altlıklı kâğıtlara bakarak, "bir adam, bir beyaz, kendisini İmparatorluk Donanması'nın bir subayının temsilcisi olarak

tanımlayan biri tarafından ziyaret edildiniz. Daha sonraki araştırmalar bunun doğru olmadığını ortaya çıkardı. Böyle bir subay yok. Böyle bir gemi yok."

"Doğru," dedi Childan.

"Elimizde," diye konuşmayı sürdürdü polis, "Körfez Bölgesi'nde gerçekleştirilen bir dolandırıcılığa ilişkin bir rapor var. Bu adamın da işe karıştığı anlaşılıyor. Onu tasvir edebilir misiniz?"

"Ufak tefek, oldukça esmer tenli," diye söze başladı Childan.

"Yahudi mi?"

"Evet!" dedi Childan. "Şimdi düşününce fark ettim. O sırada gözümden kaçmıştı."

"İşte bir fotoğraf." Kempeitai görevlisi fotoğrafı ona verdi.

"Bu o," dedi Childan, fotoğraftaki kişiyi tanıdığını şüpheye yer bırakmayacak biçimde ifade ederek. Kempeitai'ın saptama güçleri karşısında biraz afallamıştı. "Onu nasıl buldunuz? Size bildirmedim, ama komisyoncumu, Ray Calvin'i aradım ve ona..."

Polis elini sallayarak onu susturdu: "Size bir kâğıt imzalatacağım, hepsi bu kadar. Mahkemeye gelmeniz gerekmeyecek; bu yasal formalite sizin bu işle olan ilintinizi sona eriyor." Childan'a kâğıdı ve bir kalem uzattı. "Burada bu adamın size yaklaştığı ve kendisini bir başkası olarak tanıtarak sizi dolandırmaya çalıştığı yazıyor. Okuyun." Robert Childa kâğıdı okurken polis yenini sıyırıp saatini inceledi. "Temel doğru mu?"

Doğruydu - temelde. Robert Childan'ın kâğıdı iyice inceleyecek zamanı yoktu, üstelik o gün olanlar konusunda kafası biraz karışıktı. Ama adamın kendisini bir başkası olarak tanıttığını ve işin içinde bir dolandırıcılığın olduğunu biliyordu; hem, Kempeitai görevlisinin de söylediği gibi, adam Yahudi'ydi. Robert Childan adamın fotoğrafının altındaki isme baktı. Frank Frink. Frank Fink olarak doğmuş. Evet, kesinlikle bir Yahudi'ydi. Bunu herkes anlayabilirdi, Fink gibi bir ismi duyunca. Adını değiştirmişti.

Childan kâğıdı imzaladı.

"Teşekkürler," dedi polis. Toparlandı, şapkasını hafifçe eğdi, Childan'a iyi geceler diledi ve gitti. Her şey bir anda olup bitmişti.

Sanırım onu yakaladılar, diye düşündü Childan. Her ne halt çeviriyorduysa.

Çok rahatlatıcı. Hızlı çalıştıkları kesin.

Yahudiler'in ince numaralarıyla masumları kandıramayacakları bir kanun ve nizam toplumunda yaşıyoruz. Korunuyoruz.

Onu gördüğümde neden ırksal özelliklerini tanımadım bilmiyorum. Kolayca kandırılabildiğim açık.

Kandırmayı beceremiyorum işte, diye düşündü. Kanun olmasa, onların insafına kalırdım. Beni her şeye ikna edebilirdi. Bu bir tür hipnotizma. Tüm bir toplumu kontrol edebilirler.

Yarın gidip o Çekirge kitabını almalıyım, dedi kendi kendine. Yazarın Yahudiler ve Komünistler tarafından yönetilen, Reich'ın yıkıldığı, Japonya'nın hiç şüphesiz Rusya'nın bir eyaleti olduğu bir dünyayı nasıl tasvir ettiğini görmek ilginç olur; hatta Rusya Atlantik'ten Pasifik'e dek uzanıyordur herhalde. Acaba yazar -adı her neyse- Rusya ila A.B.D. arasında-savaşı tasvir ediyor mu? İlginç bir kitap, diye düşündü. Daha önce kimsenin bunu yazmayı düşünmemiş olması tuhaftı.

Bize ne kadar şanslı olduğumuzun gösterilmesi iyi olur, diye düşündü. Belirgin dezavantajlara rağmen... Çok daha kötü durumda olabilirdik. Bu kitap büyük bir ahlaki ders veriyor. Evet, burada Japonlar güçlü ve biz yenilmiş bir ulusuz. Ama ileriye bakmamız gerek; inşa etmemiz gerek. Bundan büyük şeyler çıkacak, gezegenlerin kolonizasyonu gibi.

Bir haber yayınının olması gerek, diye fark etti. Oturarak radyoyu açtı. Belki de yeni Reich Başbakanı seçilmiştir. Heyecan ve beklenti hissetti. Bence en dinamik görüneni Seyss-Inquart. Gözü pek planları uygulaması en muhtemel kişi.

Keşke orada olsaydım, diye düşündü. Belki günün birinde Avrupa'ya seyahat edecek ve yapılan her şeyi görecek kadar zengin olurum. Kaçırmak yazık. Buraya, hiçbir şeyin olup bitmediği Batı Yakası'na saplanıp kaldım. Tarih yanımızdan geçip gidiyor.

8

Sabah sekizde San Francisco'daki Reich Konsolosu Freiherr Hugo Reiss, Mercedes-Benz 220-E'sinden indi ve konsolosluğun merdivenlerini canlı adımlarla yürüyerek çıktı. Onu Dışişleri Bakanhğı'nın iki genç erkek görevlisi takip ediyordu. Kapı Reiss'ın personeli tarafından açıldı ve Reiss içeri girdi, elini kaldırarak iki kontrol paneli görevlisi kızı, Viskonsül Herr Frank'i ve sonra, iç ofiste, sekreteri Herr Pferdehuf u selamladı.

"Freiherr," dedi Pferdehuf, "Berlin'den şimdi gelmekte olan şifreli bir radyogram var. Giriş Bir."

Bu mesajın acil olduğu anlamına geliyordu. "Teşekkürler," dedi Reiss, pardösüsünü çıkarıp, asması için Pferdehuf a vererek.

"On dakika önce Herr Kreuz vom Meere aradı. Kendisini aramanızı istiyor."

"Teşekkürler," dedi Reiss. Ofisinin penceresinin yanında ki küçük masaya oturdu, kahvaltısının üstündeki örtüyü kal dırdı, tabaktaki kızarmış ekmeği, omleti ve sosisi gördü, gümüş testiden kendisine sıcak, siyah kahve koydu, sonra sabah gazetesini açtı.

Arayan Kreuz vom Meere A.P.D. bölgesindeki Sicherheitsdienst'in başıydı; karargâhı, sahte bir isim altında, havaalanında bulunuyordu. Reiss ve Kreuz vom Meere arasındaki ilişkiler oldukça gergindi. Yetki sahaları sayısız meselede çalışıyordu; bu Berlin'deki yüksek mevkili kişilerin bilerek güttüğü bir politikaydı hiç şüphesiz. Reiss S.S.'te onursal bir mevkie, binbaşı rütbesine sahipti ve bu onu teknik açıdan Kreuz vom Meere'in astı yapıyordu. Bu mevki ona yıllar önce bağışlanmıştı ve Reiss o sırada maksadı sezememişti. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yine de sinirleniyordu.

Lufthansa uçağıyla gelen ve sabah altıda ulaşan gazete Frankfurter Zeitunğdu. Reiss ön sayfayı dikkatle okudu. Von Schirach ev hapsindeydi,

muhtemelen ölmüştü. Çok kötü. Göring hepsi de Şişko'ya sadık olan deneyimli, kıdemli savaş askerleriyle çevrili olan bir Luftvvaffe eğitim merkezinde kalıyordu. Kimse gizlice yanına sokulamazdı. Hiçbir S.D. katili. Ya Doktor Goebbels?

Berlin'in kalbindeydi büyük olasılıkla. Her zamanki gibi kıvrak zekâsına, her konumdan diliyle kurtulabilme yeteneğine güveniyordu. Eğer Heydrich işini bitirmek için bir müfreze gönderirse, diye düşündü Reiss, küçük Doktor onları yalnızca bundan vazgeçirmekle kalmaz, muhtemelen kendi tarafına geçmeye de ikna eder. Onları Propaganda Bakanlığı'nın ve Kamusal Aydınlanma'nın hizmetlilerine dönüştürür.

O anda Doktor Goebbels'i kafasında canlandırabiliyor-du; büyüleyici bir sinema oyuncusunun evinde, aşağıdaki sokaklarda koşturan Wehrmacht birliklerine dudak büküyordu. O arkadaşı hiçbir şey korkutamazdı. Goebbels o alaycı gülümsemesiyle gülümserdi... Sol eliyle tatlı bayanın göğsünü okşamayı sürdürürken sağ eliyle o günün Angriff * için makalesini yazar.

Reiss'in düşünceleri sekreterinin kapıya vurmasıyla bölündü, "Affedersiniz. Kreuz vom Meere yine hatta."

Reiss ayağa kalkarak yazı masasının başına geçti ve ahizeyi kaldırdı, "Ben Reiss."

Yerel S.D. şefinin ağır Bavyera şivesi: "Şu Abwehr görevlisinden haber var mı?"

Şaşıran Reiss Kreuz vom Meere'in kimi kastettiğini anlamaya çalıştı. "Hmmm," diye mırıldandı. "Bildiğim kadarıyla u anda Pasifik Yakası'nda üç dört Abwehr 'görevlisi' var."

"Geçtiğimiz hafta içinde Lufthansa'yla yolculuk edenden bahsediyorum."

"Ha," dedi Reiss. Ahizeyi kulağıyla omzunun arasına sıktırarak sigara kutusunu çıkardı. "Buraya hiç gelmedi."

"Ne yapıyor?"

"Tanrım, bilmiyorum. Canaris'e sor."

"Dışişleri Bakanlığı'nı arayıp onlardan Adalet Bakanlığı'nı aramalarını ve adamlarını Amirallik Dairesi'ne gönderip Abwehr'in ya adamlarını buradan çıkarmasını ya da niye burada olduklarını açıklamasını talep etmelerini sağlamalarını istemeni istiyorum."

"Bunu sen yapamaz mısın?"

"Her şey karmakarışık."

Abwehr görevlisini tamamen kaybettiler, diye karar verdi Reiss. Heydrich'in adamlarından biri onlara -yerel S.D.'ye-onu gözlemelerini emretmişti ve bir bağlantıyı kaçırmışlardı. Şimdi onları dışarı çıkartmamı istiyorlar.

"Eğer buraya gelirse," dedi Reiss, "birinin başında durmasını sağlayacağım. Bundan emin olabilirsin." Adamın gelme olasılığı yok denecek kadar azdı elbette. Ve bunu ikisi de biliyorlardı.

Şüphesiz sahte bir isim kullanıyor," diye ısrar etti Kreuz vom Meere. "Bu ismi bilmiyoruz, doğal olarak. Aristokrat görünüşlü biri. Kırk yaşlarında. Bir kaptan. Gerçek ismi Rudolf Megener. Doğu Prusya'nın eski monarşist ailelerinden biri. tystemzeit sırasında muhtemelen von Papen'i desteklediler." Kteuz vom Meere monoton sesiyle konuşmayı sürdürürken Reiss koltuğuna iyice yayıldı. "Bu monarşisi çanak yalayıcılara karşı görebildiğim tek çözüm, Donanma'nın bütçesini kısmak, ki böylece..."

Reiss en sonunda telefondan kurtulmayı başardı. Kahvaltısına geri döndüğünde kızarmış ekmeğin soğumuş olduğunu fark etti. Ama kahve hâlâ sıcaktı; onu içti ve tekrar gazetesini okumaya koyuldu.

Bu işin sonu yok, diye düşündü. Bu S.D. liler geceleri vardiyalı olarak çalışıyorlar. Seni sabahın üçünde arayabilirler.

Sekreteri Pferdehuf ofisin içine başını uzattı, telefon konuşmasını bitirmiş olduğun gördü ve "Sacramento şimdi büyük bir endişeyle aradı," dedi. "San

Francisco sokaklarında bir Yahudi'nin koşturduğunu iddia ediyorlar." İkisi de kahkahayı bastılar.

"Tamam," dedi Reiss. "Onlara sakinleşip bize gereken kâğıtları göndermelerini söyle. Başka bir şey?"

"Başsağlığı mesajlarını okudunuz."

"Daha var mı?"

"Biraz. Belki istersiniz diye onları masamda tutacağım. Yanıtları gönderdim bile."

"Bugün şu toplantıya gitmem lazım," dedi Reiss. "Öğleden sonra birde. O işadamlarıyla."

"Unutmamanızı sağlayacağım," dedi Pferdehuf.

Reiss koltuğuna yaslandı. "Bahse var mısın?"

"Partei çekişmeleri üzerineyse hayır. Eğer bunu kastediyorsanız."

"Cellat kazanacak."

Duraksayan Pferdehuf, "Heydrich elinden geldiğince ileri gitti," dedi. "Bu insanlar asla Partei kontrolünü ellerine geçiremezler çünkü herkes onlardan korkar. Partei kodamanları bu fikri duyunca bile kriz geçirirler. Yirmi beş dakika sonra, ilk S.S. arabası Prinzalbrechtstrasse'den kalkar kalkmaz bir koalisyon oluşturulur. Krupp ve Thyssen gibi bütün o ekonomi kodamanlarıyla birlikte..." Sustu. Şifrecilerden biri elinde bir zarfla yanına gelmişti.

Reiss elini uzattı. Sekreteri zarfı ona getirdi.

Bu acil şifreli, şifresi çözülmüş bir radyogramdı.

Okumayı bitirdiğinde Pferdehuf un yazılanları öğrenmek için beklemekte olduğunu gördü. Reiss mesajı buruşturup masasındaki büyük seramik kül tablasına koydu ve çakmağıyla tutuşturdu. "Buraya takma adla gelen bir

Japon generali varmış. Tedeki. Halk kütüphanesine gidip o resmi Japon askeri dergilerinden fotoğrafını bulsan iyi olur. Bunu gizlice yap elbette. Burada elimizde ona karşı bir şey olacağını sanmıyorum." Kalkıp kilitli dosya dolabına doğru yürümeye başladı, sonra fikrini değiştirdi. "Elinden geldiğince bilgi topla, istatistikleri. Kütüphanede olmaları gerek." Ekledi: "Bu General Tedeki birkaç yıl önce Genelkurmay Başkanı'ydı. Hakkında herhangi bir şey anımsıyor musun?"

"Çok az," dedi Pferdehuf. "Yiğit biri. Şimdi aşağı yukarı seksen yaşında olmalı. Sanırım Japonya'yı uzaya çıkaracak bir tür uçuş programının savunuculuğunu yaptı."

"Bunda başarısız oldu," dedi Reiss.

"Buraya tıbbi amaçlar için geliyor olabilir," dedi Pferdehuf. "Buradaki büyük U.G. Hastanesi'ni kullanan bir sürü yaşlı Japon askeri var. Böylece vatanlarında bulunmayan Alman cerrahi tekniklerinden faydalanabiliyorlar. Bunu gizli tutuyorlar doğal olarak. Vatanseverlik meseleleri, anlarsınız. Bu yüzden belki U.C. Hastanesi'nde birinin gözlem yapmasını sağlamalıyız, eğer Berlin onu gözden kaçırmak istemiyorsa."

Reiss başıyla onayladı. Ya da belki de yaşlı general büyük bölümü San Francisco'da olup biten ticari spekülasyonlara karışmış olabilirdi. Orduda geçirdiği yıllar sırasında kurduğu bağlantılar şimdi, emekliliğinde işine yarayabilirdi. Ama gerçekten emekli olmuş muydu? Mesajda ondan general olarak bahsediliyordu, emekli general olarak değil.

"Eline bir fotoğraf geçer geçmez," dedi Reiss, "hemen kopyalarını çıkarıp havaalanındaki ve limandaki adamlarımıza gönder. Gelmiş bile olabilir. Bize bu tür şeyleri bildirmelerinin ne kadar zaman aldığını biliyorsun." Ve elbette eğer General çoktan San Francisco'ya ulaşmışsa Berlin A.P.D. elçisine kızacaktı. Elçi onu engellemeliydi - emrin Berlin'den gönderilmesinden bile önce.

Pferdehuf, "Berlin'den gelen şifreli radyograma tarih damgası vuracağım," dedi. "Böylece eğer daha sonra bu konuda sorun çıkarsa elimize tam olarak ne zaman geçtiğini gösterebiliriz. Saatine dek."

"Teşekkürler," dedi Reiss. Berlin'deki insanlar sorumluluk aktarımının büyük ustalarıydılar ve kapana kısılmakta bıkmıştı. Bu başına o kadar çok gelmişti ki. "İşi garantiye almak için," dedi, "sanırım o mesajı yanıtlasan iyi olur. Şöyle de: 'Talimatlarınız çok geç ulaştı. Şahıs rapor edilen bölgeye varmış. Bu aşamada başarılı engelleme olasılığı düşük.' Bunu daha düzgün cümlelere dök ve gönder. İyi ve belirsiz olmasını sağla. Anlarsın işte."

Pferdehuf başıyla onayladı. "Hemen göndereceğim. Ve gönderildiği tarihi saniyesine dek kaydedeceğim." Kapıyı arkasından kapadı.

Gözünü dört açmalısın, dedi Reiss, yoksa göz açıp kapayıncaya dek kendini Güney Afrika adalarından birinde, bir avuç zenciye konsolosluk yaparken bulabilirsin. Ve sen daha ne olduğunu anlayamadan çevrende zenci bir dadı sevgili ve sana baba diyen on-on bir tane zenci velet olur.

Yeniden kahvaltı masasının başına oturup bir Simon Artz No. 70 Mısır sigarası yaktı ve metal kutunun kapağını kapadı.

Kısa süre sonra rahatsız edileceğinden habersizdi, bu yüzden evrak çantasından okumakta olduğu kitabı çıkardı, kaldığı yeri açtı, koltuğuna yayıldı ve bırakmak zorunda kaldığı yerden okumayı sürdürdü.

...Gerçekten sessiz arabalarla dolu sokaklarda yürümüş müydü, Tiergarten'in pazar sabahı dinginliğinde? Şimdi öylesine uzaktaydı ki. Bir başka yaşam. Dondurma, o zaman asla var olamayacak bir tat. Şimdi bitkileri kaynatıyorlardı ve onları elde etmekten mutluydular. Tanrım, diye haykırdı. Niye durmuyorlar? Dev İngiliz tankları ilerliyordu. Bir başka bina, bir apartman ya da bir dükkân olabilirdi, bir okul ya da bir ofis; hangisi olduğunu anlayamıyordu -harabeler sarsılıyor, parça parça oluyordu. Aşağıda, bir avuç sağ kalan yıkıntıların altına gömüldü, ölümün sesi bile olmadan. Ölüm her yere eşit dağılmıştı, yaşayanların, yaralıların, üst üste yığılmış ve şimdiden çürümeye başlayan ölülerin üstüne. Berlin'in pis kokan, titreyen cesedi, bunun gibi, insanoğlunun bir zamanlar gururla yükselttiği bu büyük, isimsiz bina gibi itirazsız yok olmamış, ikiz, küçük kuleler hâlâ yükseliyordu. Oğlan kollarının hâlâ gri bir tabakayla, külle, yaşamın kısmen organik, kısmen yanmış, elekten geçirilmiş son ürünüyle

kaplı olduğunu fark etti. Şimdi hepsinin karıştığını biliyordu; kollarını temizledi. Bunun üzerinde daha fazla düşünmedi; çığlıkların ve abaların gürlemelerinin arasında bir şey düşünülecekse bu zihni yeni meşgul etmeye başlayan düşünce olmalıydı. Açlık. Altı gündür ısırgan otlarının dışında hiçbir şey yemiyordu ve şimdi onlar da yok olmuştu. Çalılarla kaplı çayırın yerini topraktaki tek bir geniş krater almıştı. Kraterin kenarında, oğlan gibi başka zayıf ve çökük yanaklı, silik şekiller belirmişler, sessizce durduktan sonra uzaklaşmışlardı. Gri başı örtülü, kolunun altında bir sepet -boş- bulunan bir anne. Gözleri sepet kadar boş, tek kollu bir adam. Bir kız. Oğlanın, Eric'in saklandığı kesik ağaç yığınlarının arasına geri dönüp gözden kaybolmuşlardı şimdi. Ve yılan hâlâ geliyordu.

Hiç sona erecek mi, diye merak etti oğlan, sorusunu kimseye yöneltmeden. Ve erecekse, o zaman ne olacaktı? Karınlarını doyuracaklar mıydı, bu...

"Freiherr," Pferdehuf'un sesi geldi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Tek bir sözcük."

Reiss sıçradı, kitabını kapadı. "Elbette."

Adam ne güzel yazıyor, diye düşündü. Beni tamamen sürükledi. Gerçek. Berlin'in İngilizler'in eline geçmesi, sanki gerçekten yaşanmış gibi canlı. Bırrr. Titredi.

Şaşırtıcı, kurgunun canlandırma gücü, ucuz popüler kurgunun bile. Reich bölgesi içinde yasaklanmış olmasına şaşmamalı; ben de olsam yasaklardım. Okumaya başladığıma pişmanım. Ama çok geç; bitirmeliyim, şimdi.

Sekreteri, "Bir Alman gemisinden denizciler," dedi. "Size rapor vermeleri gerekiyor."

'Evet," dedi Reiss. Sekerek kapıya ve ön ofise gitti. Orada kalın, gri kazaklı, hepsi de gür sarı saçlı, güçlü yüzlü, biraz sinirli üç denizci vardı. Reiss sağ elini kaldırdı. "Heil Hitler." Onlara kısa ve dostça bir gülümseme sergiledi.

"Heil Hitler," diye mırıldandılar. Ona kâğıtlarını göstermeye başladılar.

Konsolosluğa yaptıkları ziyareti onaylar onaylamaz hemen özel ofisine geri döndü.

Bir kez daha tek başınaydı; Çekirge Serilmiş Yatıyor u yeniden açtı.

Gözleri - Hitler'in yer aldığı bir sahneyle karşılaştı. Artık durması mümkün değildi; sahneleri düzensizce, ensesi alev alev yanarak okumaya başladı.

Hitler'in duruşması, diye fark etti. Savaşın bitiminden sonra. Hitler, müttefiklerin elinde, Ulu Tanrım. Goebbels Göring ve geri kalanlar da öyle. Münih'te. Hitler'in Amerikan savcısının sorularını yanıtladığı anlaşılıyordu.

... eskinin kara, alevli ruhu bir an için yeniden canlanmış gibi göründü. Titreyen, ayaklarını sürüyen beden gerilip kaskatı oldu; baş kalktı. Kenarlarından durmaksızın tükürükler sızan dudaklardan yarı haykırışlı, yarı fısıltılı çatlak bir ses çıktı. "Deutsche, hier steh' leh.*" İzleyenler ve dinleyenler arasında titreyenler oldu, kulaklıklar sıkıca bastırıldı, Ruslar'ın, Amerikalıların, İngilizler'in ve Almanların yüzleri birbirine benziyordu. Evet, diye düşündü Kari. Bir kez daha burada duruyor... Bizi yendiler -ve daha fazlasını da yaptılar. Bu süperadam'ı soydular, aslında ne olduğunu gösterdiler. Yalnızca bir...

"Freiherr."

Reiss sekreterinin ofise girmiş olduğunu fark etti. "Meşgulüm," dedi öfkeyle. Kitabı sertçe kapadı. "Bu kitabı okumaya çalışıyorum, Tanrı aşkına!"

Durumu umutsuzdu. Bunu biliyordu.

"Berlin'den yeni bir şifreli radyogram geliyor," dedi Pferdehuf. "Şifresini çözerlerken birazına baktım. Siyasi durumla ilgili'"

"Ne yazıyor?" diye mırıldandı Reiss, alnını parmaklarıyla ovuşturarak.

"Doktor Goebbels beklenmedik bir şekilde radyoya çıktı. Önemli bir konuşma." Sekreter çok heyecanlıydı. "Metni almam ifresiz gönderiyorlar-ve buradaki basın tarafından yayınlanacağından emin olmamız gerekiyormuş."

"..Evet, evet," dedi Reiss. .

Sekreteri yeniden çıkar çıkmaz Reiss kitabı tekrar açtı. Bir daha bakmalıyım, verdiğim karara karşın... Daha sonraki bölümlerden birini açtı.

Karl sessizce bayrakla sarılı tabuta bakıp düşüncelere daldı. Burada yatıyordu ve şimdi gitmişti, gerçekten gitmişti. Şeytani leri bile geri getiremezdi onu. Karl'ın körlemesine izlediği, taptığı adam -yoksa aslında Uebermensch* miydi? - mezarın eşiğine elene dek. Adolf Hitler öbür dünyaya göçmüştü, ama Kari yaşama tutunuyordu. Onun peşinden gitmeyeceğim, diye fısıldadı Karl'ın zihni. Yaşamayı sürdüreceğim. Ve yeniden inşa edeceğim. Ve hepimiz yeniden inşa edeceğiz. Etmeliyiz.

Lider'in büyüsü ne kadar uzağa, ne korkunç bir uzaklığa götürmüştü onu. Peki şimdi neydi, o inanılmaz tarihe, Avusturya'nın izole edilmiş kırsal bir kentinde başlayıp Viyana'nn çürümüş sefaletinden, siperlerin kâbussu çetin tecrübelerinden yükselip politik entrikaların arasından Parti'nin kuruluşuna, Başbakanlığa, bir an için dünya egemenliği gibi görünmüş olan şeye konulan son noktadan sonra?

Karl biliyordu. Blöf. Adolf Hitler onlara yalan söylemişti. Onları boş laflarla peşinden sürüklemişti.

Çok geç değil. Blöfünü görüyoruz, Adolf Hitler. Ve en sonunda senin ne olduğunu biliyoruz. Ve Nazi Partisi'nin, o korkunç cinayet ve megalomanca fanteziler döneminin ne olduğunu da. Ne olmuş olduğunu.

Karl dönüp sessiz tabuttan uzaklaştı...

Reiss kitabı kapadı ve bir süre öylece oturdu. Altüst olmuştu ve bunu engelleyemiyordu. Bu lanet olası kitabı yasaklamaları için, diye düşündü, Japonlar'a daha çok baskı yapılmalı. Aslında bu kitaba bilinçli olarak göz

yumdukları çok açık. Bu adamı -adı her neyse- tutuklayabilirlerdi. Abendsen'i. Orta Batıda oldukça güçlüler.

Kendisini altüst etmiş olan buydu. Abendsen'in kitabında tasvir edildiği şekliyle Adolf Hider'in ölümü, Hitler'in Parteim ve hatta Almanya'nın yenilgisi ve yok edilişi... bütün bunlar her nasılsa eski ruha daha yakındı, gerçek dünyada olup bitenlerden daha yüceydi. Alman hegemonyasından.

Bu nasıl olabilir, diye kendi kendisine sordu Reiss. Bu yalnızca bu adamın yazma kabiliyeti yüzünden mi?

Bir milyon numara biliyorlar, bu romancılar. Mesela Doktor Goebbels; işe böyle başladı, kurgu yazarak. Yüzeyde ne kadar saygın olsa da herkesin içinde gizlenen temel arzulara hitap ediyor. Evet, romancı insanlığı iyi tanıyor, insanların ne kadar değersiz olduklarını, testisleri tarafından yönetildiklerini, korkaklığın hâkimiyeti altında bulunduklarını, her davayı hırsları yüzünden sattıklarını biliyor — tek yapması gereken davula vurmak, yanıtını hemen alıyor. Ve elde ettiği etki karşısında eliyle yüzünü gizleyip gülüyor elbette.

Bak nasıl duygularımla oynadı, diye düşündü Herr Reiss, zekâmla değil; doğal olarak da bunun karşılığını alacak - para orada. Birinin Hundsfott'u bunu yapmaya yöneltti̇ği, ona ne yazacağını söylediği belli. Para kazanacaklarını bilirlerse her şeyi yazarlar. Hangi yalanları söylersen söyle, halk servis yapıldıktan sonra o pis kokulu birayı ciddiye almaya başlar. Nerede basılmıştı bu? Herr Reiss kitabı inceledi. Omaha, Nebraska. Bir zamanlar New York'un iş bölgesinde bulunan ve Yahudiler'le komünistlerin altınları tarafından desteklenen eski plutokratik B.D. basın endüstrisinin son ileri karakolu...

Belki bu Abendsen Yahudi'dir.

Hâlâ bizi zehirlemeye çabalıyorlar. Bu jüdisches Buch** -Çekirgeyi sertçe kapadı. Gerçek ismi muhtemelen Abendstein. S.D. bunu çoktan araştırmıştır hiç şüphesiz.

Birilerini Herr Abendstein'ı ziyaret etmesi için Atlantik'in öte yakasına, R.D.D.'ye göndermeliyiz mutlaka. Kreuz vom Meere bu konuya ilişkin

talimatlar aldı mı acaba? Berlin'deki karmaşa yüzünden almamıştır herhalde. Herkes iç sorunlarla fazla meşgul.

Ama bu kitap, diye düşündü Reiss, tehlikeli.

Eğer Abendstein hoş bir sabah vakti tavanından sallanır halde bulunursa, bu kitaptan etkilenebilecek kimseler silkinip kendilerine gelebilirler. Son sözü biz söylemiş oluruz. Etkilemiş oluruz.

Bu iş için beyaz bir adam gerekiyor elbette. Skorzeny bugünlerde ne yapıyor acaba?

Reiss düşüncelere daldı, kitabın arka kapağını okudu. Yahudi barikatların arkasında saklanıyor. Bu Yüksek Şato denen yerde. Aptal değil, içeri girip onu haklayan kişi dışarı çıkamaz.

Belki de aptalca bir şey. Ne de olsa kitap basıldı bile. Artık çok geç. Ve orası Japon egemenliğindeki bölge... Küçük sarı yeşil adamlar korkunç bir patırtı koparırlar.

Yine de, eğer ustaca yapılırsa... Eğer bu mesele gerektiği şekilde ele alınabilirse...

Freiherr Hugo Reiss zımbalı not defterine not aldı. Konuyu S.S. Generali Otto Skorzeny'ye aç veya daha da iyisi Reichssicherheitshauptamt'ın Amt IH'ündeki Otto Ohlendorf a. Ohlendorf Einsatzgruppe D'nin başı değil miydi?

Ve sonra bir anda, beklenmedik bir şekilde, korkunç bir öfkeye kapıldığını hissetti. Bu işin bitmiş olduğunu sanıyordum, diye düşündü. Sonsuza dek mi sürmesi gerekiyor? Savaş yıllar önce sona erdi. O zaman bitmiş olduğunu düşündük. Ama o Afrika fiyaskosu, Rosenberg'in planlarını uygulayan o kaçık Seyss-Inquart.

Şu Herr Hope haklı, diye düşündü. Mars'ta kurduğumuz iletişimlerle ilgili yaptığı şakada. Mars Yahudiler'le dolu. Onları orada da görürdük. Otuz santim boyunda ve iki kafalı olsalar da.

Rutin görevlerim var, diye kararını verdi. Einsatzkom-mandoları Abendsen'in peşine takmak gibi çılgınca planlarla uğraşacak vaktim yok. Alman denizcileri karşılamak ve şifreli radyogramları yanıtlamak tüm zamanımı alıyor; bırakayım böyle bir projeyi daha yukarılardaki biri başlatsın - bu onların meselesi.

Hem, diye karar verdi, bunu başlatırsam ve geri teperse Nereye düşeceğimi hayal etmek güç değil: Doğu Hükümeti beni Koruyucu Gözaltı'na alır, Zyklon B hidrojen siyan gazının püskürtüldüğü bir hücreye atılmazsam tabii.

Uzanıp zımbalı not defterindeki notu özenle karaladı, sonra da kâğıdı seramik kül tablasında yaktı.

Ofisinin kapısı çalındıktan sonra açıldı. Sekreteri bir kağıt yığınını taşıyarak girdi. "Doktor Goebbels'in konuşma Tam metin." Pferdehuf kâğıtları yazı masasının üstüne bırak ti. "Okumalısınız. Oldukça iyi; en iyi konuşmalarından biri"

Reiss bir Simon Artz No. 70 sigarası daha yaktıktan sonra Doktor Goebbels'in konuşmasını okumaya başladı.

9

Bir hafta süren neredeyse aralıksız çalışmalardan sonra Ed-Frank Kuyumcusu ilk hazır partisini üretmişti. Parçalar Japon yapımı ve dört köşe bir hasır sepetin içine konulmak üzere, siyah kadife bir örtüyle kaplı iki tahtanın üstünde duruyorlardı. Ve Ed McCarthy'yle Frank Frink kartvizitler yapmışlardı. Reçineden yapılma bir lastiği kesip isimlerini yazmışlardı; bundan kırmızı baskı almışlar ve sonra kartvizitleri oyuncak bir rotatif matbaa takımının yardımıyla tamamlamışlardı. Kartvizitlerin yarattığı etki -yılbaşı kartlarının renklerinde iyi kalite, kalın kâğıt kullanmışlardı-çarpıcıydı.

İşlerini her açıdan profesyonelce yapmışlardı. Takılarını, kartvizitlerini ve sergilerini incelediklerinde hiçbir amatörlük belirtisi göremiyorlardı. Niye görelim ki, diye düşündü Frank Frink. ikimiz de profesyoneliz; yalnızca takı imalatında değil, genel atölye işlerinde de.

Sergi tahtalarının üstünde oldukça çeşitli ürünler bulunuyordu. Pirinçten, kurşundan, bronzdan ve hatta su katılmış siyah demirden yapılma bilezikler. Çoğu pirinçten yapılma, üzerlerinde küçük gümüş süslemeler bulunan kolyeler. Gümüş küpeler. Gümüş ya da pirinç iğneler. Gümüş onlara epey pahalıya patlamıştı; gümüş lehim bile epey tutmuştu, iğnelerin tepesine koymak için birkaç yarı-değerli taş da satın almışlardı, barok inciler, spineller, yeşim taşları, kırmızı opal kıymetli taşları. Ve, eğer işler yolunda giderse, altın ve muhtemelen beş ya da altı köşeli elmas kullanmayı deneyeceklerdi.

Onlara asıl kazanç getirecek olan altındı. Sanatsal değeri olmayan antikaların eritilmesinden elde edilen hurda altın kaynaklarını şimdiden araştırmaya başlamışlardı - yeni altından çok daha ucuzdu. Ama yine de büyük bir harcama yapmak gerekiyordu. Buna karşın, satılan tek bir altın iğne kırk pirinç iğneden daha fazla para getirecekti, iyi tasarımlanma ve şekillendirilmiş altın bir iğneyi perakende pazarında neredeyse istedikleri

fiyata satabilirlerdi. Frink'in dikkat çektiği gibi, mallarını piyasaya sürebilirlerse tabii.

Bu aşamada henüz satış yapmayı denememişlerdi. Temel teknik problemleri gibi görünen sorunları çözmüşlerdi; kayışlı makineli, motorlu, öğütücü akslı ve cilalayıcı tekerli bir tezgâhlan vardı. Aslında sert kıllı fırçalardan pirinç fırçalara ve Cratex tekerlerine; zımpara ve ponza taşından en hoş kırmızı toz boyalara dek çeşitli bileşkelerle kaplanabilen, pamuktan, keten bezinden, deriden, şamuadan yapılma daha ince cilalama meşinlerine dek farklılık gösteren eksiksiz bir perdah takımları vardı. Tabii oksijen asetilenli kaynak takımları, su depoları, ölçme aletleri, hortumları, başlıkları, maskeleri de vardı.

Ve mükemmel kuyumculuk aletleri. Alman ve Fransız malı kerpetenler, mikrometreler, elmas delgileri, makineli testereler, kıskaçlar, cımbızlar, üçüncü el lehim aletleri, mengeneler, cila bezleri, makaslar, el yapımı küçük çekiçler... Dizi dizi hassas teçhizat. Ve çeşitli boylarda pirinç lehimleme çubukları, metal saçlar, iğne başları, zincir halkaları, küpe kıskaçları. İki bin doların yarısından fazlasını harcamışlardı; Edfrank banka hesaplarında şimdi yalnızca iki yüz elli dolar kalmıştı. Ama müesseseleri yasal olarak kurulmuştu; A.P.D. izin belgeleri bile vardı. Şimdi geriye kalan tek şey mallarını satmaktı.

Hiçbir perakendeci, diye düşündü Frink mallarını gözden geçirirken, bunları bizden daha sıkı bir incelemeye tabi tutamaz. Kesinlikle iyi görünüyorlardı, her biri kötü kaynakların, sert ya da sivri kenarların, ateş lekelerinin bulunması için sabırla defalarca gözden geçirilmiş bu birkaç seçkin parça... Kalite kontrolleri kusursuzdu. En hafif bir donukluk ya da fırça çiziği bir parçayı dükkâna geri getirmek için yeterli sebep teşkil etmişti. Kaba ya da bitmemiş bir malı göstermeyi göze alamayız; gümüş bir kolyedeki tek bir gözden kaçmış siyah nokta -işimizi bitirir.

Listelerinde Robert Childan'ın dükkânı ilk sıradaydı. Ama oraya sadece Ed gidebilirdi; Childan, Frank Frink'i kesinlikle anımsardı.

"Satışların çoğunu sen yapmalısın," dedi Ed, ama Childan'a kendisi yaklaşmaya razı oldu; uygun izlenimi uyandırmak için güzel bir takım elbise, yeni bir kravat, beyaz bir gömlek satın almıştı. Yine de huzursuz

görünüyordu, "iyiyiz, biliyorum," dedi milyonuncu kez. "Ama - lanet olsun!"

Parçaların çoğu sadeydi; kıvrılmış teller, çemberler, erimiş metallerin bir dereceye dek kendi kendilerine oluşturdukları desenler. Bazıları bir örümcek ağının zarafetine, bir hafifliğe sahipti; diğerlerininse güçlü, neredeyse barbarca bir ağırlıkları vardı. Kadife kaplı tahtaların üstünde ne kadar az parçanın yer aldığı düşünülürse farklı biçimlerin sayısı şaşırtıcıydı; yine de, diye düşündü Frink, tek bir dükkân burada duran her şeyi satın alabilir. Her dükkânı tek bir kez göreceğiz - eğer başaramazsak. Ama başarırsak, eğer onları mallarımızı satın almaya ikna edersek, o dükkânlara yaşamlarımızın sonuna dek mal taşıyıp duracağız.

İkisi birlikte tahtaların üstündekileri hasır sepete boşalttılar. En kötü ihtimalle, dedi Frink kendi kendine, metalleri satıp paramızın bir kısmını kurtarabiliriz. Ve aletlerle teçhizat; onları ancak zararına satabiliriz, ama en azından elimize bir şeyler geçer.

Bu kâhine başvurmak için uygun an. Ed'in bu ilk satış yolculuğu nasıl geçecek, diye sor. Ama bunu yapamayacak kadar huzursuzdu. Kâhin kötü bir kehanette bulunabilirdi ve Frink bununla yüzleşemeyeceğini hissediyordu. Sonuçta zar atılmıştı; parçalar yapılmış, dükkân açılmıştı – I Chingh bu noktada neler zırvalarsa zırvalasın. Takılarımızı bizim yerimize satamaz... Bize şans veremez.

"Önce Childan'ın dükkânını deneyeceğim," dedi Ed. "Bu işten bir an önce kurtulmamız daha iyi. Sonra sen birkaç düküm deneyebilirsin. Geliyorsun, değil mi? Kamyonla. Köşeye park edeceğim."

Kapaklı hasır sepetle küçük yük kamyonlarına binerlerken Frink, Ed'in ya da benim ne kadar iyi satıcılar olduğumuzu Tanrı bilir, diye düşündü, ama söyledikleri gibi, bir sunuşa ihtiyaçları vardı.

Juliana burada olsaydı, diye düşündü, oraya girip kılı bile kıpırdamadan bu işi halledebilirdi; hoş bir insan, dünya üzerindeki herkesle konuşabilir, üstelik kadın. Ne de olsa bunlar kadın takıları. Onları dükkânda takabilir. Gözlerini kapayıp Juliana'nın takılarından biriyle nasıl görüneceğini hayalinde canlandırmaya-çalıştı. Ya da büyük gümüş kolyelerinden biriyle.

Siyah saçlarıyla ve soluk teniyle, kederli, araştırıcı gözleriyle... Üstünde gri bir kazak, biraz fazla sıkı, gümüş çıplak teninin üstünde duruyor, soluk alıp verirken metal inip kalkıyor...

Tanrım, şimdi zihninde öyle canlıydı ki. Yaptıkları her parça güçlü, ince parmaklar tarafından inceleniyordu; başını arkaya atıyor, parçayı yukarı kaldırıyordu. Juliana seçip ayırıyordu, her zaman onun yaptıklarının tanığıydı.

Ona, diye karar verdi, en iyi küpeler gider. Parlak ve uzun, özellikle de pirinçten yapılma küpeler. Saçlarını geriye atıp bir tokayla tutturmak ya da kısa kestirmeli ki boynu ve kulakları görünsün. Ayrıca reklam ve sergi amaçlı fotoğraflarını da çekebiliriz. O ve Ed bir katalog üzerinde konuşmuşlardı, böylece dünyanın diğer tarafındaki dükkânlara postayla satış yapabileceklerdi. Juliana muhteşem görünürdü... Teni güzel, son derece sağlıklı, sarkma ya da kırışıklık yok. Nerede olduğunu bulabilsem bu işi yapar mıydı? Hakkımda düşündükleri önemli değil; bunun kişisel yaşamımızla ilgisi yok. Bu yalnızca iş ilişkisi olurdu.

Lanet olsun, fotoğrafları bile ben çekmezdim. Profesyonel bir fotoğrafçı bulurduk. Bu hoşuna giderdi. Her zamanki kadar kibirlidir herhalde. İnsanların ona bakmasından, hayran olmasından hep hoşlandı; herhangi birinin. Sanırım K-tün kadınlar böyle. Sürekli ilgi görmeyi arzuluyorlar. Bu a dan oldukça çocuksular.

Juliana asla tek başına kalmaya katlanamadı, diye düşündü; ona sürekli iltifat etmek için hep yanında olmalıydım Küçük çocuklar da böyledir; ebeveynleri ne yaptıklarını izleniyorlarsa yaptıkları şeyin gerçek olmadığını düşünürler. F{; şüphesiz şimdi yanında onun farkında olan bir adam vardır Ona ne kadar hoş olduğunu söyleyen. Bacaklarının. Düz, pürüzsüz karnının...

"Sorun ne?" diye sordu Ed, ona bakarak. "Sinirlerin mi bozuldu?"

"Hayır," dedi Frink.

"Orada öylece durmayacağım," dedi Ed. "Bazı fikirlerim var. Ve sana bir şey daha söyleyeyim; korkmuyorum. Yalnızca orası süslü bir yer diye ve

ben de bu süslü takımı giymek zorundayım diye korkmuş değilim. Böyle giyinmekten hoşlanmadığımı itiraf ediyorum. Rahat olmadığımı itiraf ediyorum. Ama bu hiç önemli değil. Yine de oraya girip o geri zekâlının canına okuyacağım."

Aferin sana, diye düşündü Frink.

"Lanet olsun, eğer sen oraya gidip," dedi Ed, "ona bir Japon amiralinin adamı olduğun masalını yutturabildiysen, benim ona gerçeği söyleyebilmem gerek; bunların gerçekten iyi, yaratıcı, orijinal elişi takılar olduklarını, bunların..."

"El yapımı," dedi Frink.

"Evet. El yapımı. Demek istediğim, oraya gireceğim ve onu sıkboğaz edene dek çıkmayacağım. Bunları satın alması gerek. Satın almıyorsa kaçığın teki demektir. Sağa sola baktım; hiçbir yerde bizim mallarımız gibisi satılmıyor. Tanrım, belki de onlara yalnızca bakıp satın almayacağını düşündüğümde - öyle öfkeleniyorum ki yumruklarımı konuşturmaya başlayabilirim."

"Onlara kaplama olmadıklarını söylemeyi unutma," dedi Frink. "Bakırın som bakır ve pirincin som pirinç olduğunu söyle mutlaka."

"Bırak da istediğim şekilde yaklaşayım," dedi Ed. "Gerçekten çok iyi fikirlerim var."

Yapabileceğim şey şu, diye düşündü Frink. Birkaç parçayı alabilirim -Ed aldırmaz- ve onları bir kutuya koyup Juliana'ya postalayabilirim. Böylece ne yaptığımı görür. Postane yetkilileri onu bulurlar; kutuyu son adresine gönderirim. Kutuyu açınca ne diyecek acaba? Bunları benim yaptığımı açıklayan bir not bulacak içinde; küçük bir yeni yaratıcı takı işletmesinin ortağı olduğumu. Hayal gücünü harekete geçireceğim, öyle şeyler yazacağım ki daha fazlasını öğrenmek isteyecek, ilgilenecek. Mücevherlerden ve metallerden bahsedeceğim- Satış yaptığımız yerlerden, süslü dükkânlardan...

"Buralarda bir yerde değil mi?" dedi Ed, kamyonu yavaşlatarak. Ağır iş bölgesi trafiğinin içindeydiler; binalar göğü kapıyordu. "Park etsem iyi

olacak."

"Beş blok daha var," dedi Frink.

"Şu marihuana sigaralarından var mı?" dedi Ed. "Bir tanesi beni sakinleştirebilir şimdi."

Frink ona T'ienlais paketini, W.-M. Şirketi'nde içmeyi öğrendiği "İlahi Müzik" markasını uzattı.

Bir adamla yaşadığını biliyorum, dedi Frink kendi kendine. Onunla yatıyor. Sanki onun karısıymış gibi. Juliana'yı tanırım. Başka türlü ayakta kalamaz; gece çökünce nasıl olduğunu biliyorum. Hava soğuyunca ve kararınca ve herkes salonlarında oturunca. Asla yalnız yaşamak için yaratılmamış. Ben de öyle, diye fark etti.

Belki de adam gerçekten hoş biridir. Tavladığı utangaç bir öğrencidir. Daha önce hiçbir kadına yaklaşacak cesareti bulamamış bir delikanlı için iyi bir kadın olur. Sert ya da alaycı değil. Delikanlıya çok iyi gelir. Umarım daha yaşlı bir adamla birlikte değildir. Buna dayanamam işte. Ağzının kenarından bir kürdan çıkan, onu itip kakan, deneyimli bir adam.

Soluklarının hızlandığını hissetti. Juliana'yı ezen, yaşamını zorlaştıran, iriyarı, kıllı bir herifin görüntüsü... Sonunda kendini öldürürdü, biliyorum, diye düşündü. Bu alın yazısı, doğru adamı bulamazsa- ve bu da sahip olduğu tüm düşünceleri takdir edebilecek, gerçekten nazik, duyarlı, şefkatli bir öğrenci tipi anlamına geliyor.

Onun için fazla serttim, diye düşündü. Üstelik o kadar kötü biri değilim; benden çok daha kötü herifler var. Ne düşündüğünü, ne istediğini, kendini ne zaman yalnız, kötü ya da depresif hissettiğini anlayabiliyordum. Onun için endişelenerek ve ince eleyip sık dokuyarak bir sürü zaman harcadım. Ama yeterli değildi. Daha fazlasını hak ediyordu. Daha fazlasını hak ediyor, diye düşündü.

"Park ediyorum," dedi Ed. Bir yer bulmuştu ve omzunun arkasına bakarak kamyonu geri geri sürüyordu.

"Dinle," dedi Frink. "Birkaç parçayı karıma gönderebilir miyim?"

"Evli olduğunu bilmiyordum." Park etmekte kararlı olan Ed ona refleksif bir karşılık vermişti. "Elbette, gümüş olmadıkları sürece."

Ed motoru durdurdu.

"İşte geldik," dedi. Ciğerine marihuana dumanı çekti, sonra sigarayı kaportaya bastırdı, izmariti de kamyonun döşemesine attı. "Bana şans dile."

"Şans," dedi Frank Frink.

"Hey, bak. Bu sigara paketinin arkasında o Japon waka şiirlerinden biri var." Ed trafik gürültüsünün arasında şiiri yüksek sesle okudu.

"Guguk kuşlarının sesini işitince,

Başımı kaldırıp baktım

Sesin geldiği yöne:

Ne gördüm?

Yalnızca soluk ayı, şafağın söktüğü gökte. "

T'ien-lais paketini Frink'e geri verdi. "Taanrııım!" dedi, sonra Frink'ın sırtına bir şaplak indirdi, sırıttı, kamyonun kapısını açtı, kapaklı hasır sepeti aldı ve kamyondan indi. "Parkmetreye on senti sen at bakalım," dedi kaldırımda yürümeye başlarken. Bir an sonra diğer yayaların arasında gözden kaybolmuştu.

Juliana diye düşündü Frink. Sen de benim kadar yalnız mısın? Kamyondan indi ve parkmetreye on sent attı.

Korku, diye düşündü. Bütün bu takı macerası. Ya çuvallarsak? Ya çuvallarsak? Kâhin böyle ifade etmişti. İniltiler, gözyaşları, iflas.

İnsan yaşamının kararan gölgeleriyle yüzleşir. Mezara götüren yoluyla. Juliana burada olsaydı bu kadar kötü olmazdı. Hiç kötü olmazdı.

Korkuyorum, diye fark etti. Ya Ed hiçbir şey satamazsa? Ya bize gülerlerse?

O zaman ne olacak?

Dairesinin döşemesindeki bir kilimin üstünde, Juliana, Joe Cinnadella'ya sarılmış yatıyordu. Öğle güneşi odayı ısıtıp boğuculaştırmıştı. Kendi bedeni ve kollarının arasındaki adamın bedeni ter içindeydi. Joe'nun alnından süzülen bir damlacık bir an için yanağında asılı kaldıktan sonra Juliana'nın boğazına düştü.

"Hâlâ terliyorsun," diye mırıldandı Juliana.

Joe hiçbir şey söylemedi. Soluklan uzun, yavaş, düzenli... Okyanus gibi, diye düşündü Juliana. İçimiz sudan ibaret.

"Nasıldı?" diye sordu.

Joe mırıldanarak fena olmadığını söyledi.

Ben de öyle düşünmüştüm, diye düşündü Juliana. Anlayabiliyorum. Şimdi ikimizin de kalkıp toparlanması gerek. Yoksa bu kötü mü? Bilinçaltındaki tasvip etmeyişin göstergesi mi?

Joe kımıldandı.

"Kalkıyor musun?" Onu iki koluyla sıkıca kavradı. "Kalkma. Henüz değil."

"Spor salonuna gitmen gerekmiyor mu?"

Spor salonuna gitmeyeceğim, diye düşündü Juliana kendi kendine. Bunu bilmiyor musun? Bir yerlere gideceğiz; burada gereğinden fazla

kalmayacağız. Ama gideceğimiz yer görmediğimiz bir yer olacak. Zamanı geldi.

Joe'nun geri çekilip dizlerinin üstünde doğrulmaya başladığını, ellerinin onun nemli, kaygan sırtından kayıp düştüğümü hissetti. Sonra onun yere çıplak ayaklarıyla basarak yürüdüğünü işitti. Banyoya gidiyordu şüphesiz. Duşunu almak için.

Bitti, diye düşündü. Eh, ne yapalım, iç geçirdi.

"Seni duyuyorum," dedi Joe banyodan. "Homurdanıyorsun. Hep keyifsizsin, değil mi? Bana ve dünyadaki diğer h şeye karşı endişe, korku ve şüphe besliyorsun..." Kısa bir sür için banyodan çıktı, üstünden sular akarak, ışıl ışıl yüzüyle. "Bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?"

Juliana'nın nabzı hızlandı. "Nereye?"

"Büyük bir şehre. Kuzeye, Denver'e ne dersin? Seni gezdiririm; bir gösteri için bilet alırım, iyi bir restorana götürür taksiye bindiririm, bir gece elbisesi ya da neye ihtiyacın varsa onu alırım. Tamam mı?"

Ona pek inanmıyordu, ama inanmak istiyordu; inanmaya çalışıyordu.

"Senin şu Stude bizi götürebilir mi dersin?" diye seslendi Joe.

"Elbette," dedi Juliana.

"İkimiz de güzel giysiler alırız," dedi Joe. "Eğleniriz, belki de yaşamlarımızda ilk kez. Bu delirmeni engeller."

"Parayı nereden bulacağız?"

Joe, "Param var," dedi. "Valizime bak." Banyo kapısını kapadı; suyun sesi diğer sözleri boğdu.

Dolabı açan Juliana Joe'nun çentikli, lekeli küçük valizini çıkardı. Bir köşesinde gerçekten de bir zarf buldu; içinde değerli ve her yerde geçen Reichsbank banknotları vardı. O halde gidebiliriz, diye fark etti. Belki beni

sahiden de kandırmıyor. Keşke içine girip orada neler olduğunu görebilseydim, diye düşündü parayı sayarken...

Zarfın altında silindir şeklinde, kocaman bir dolmakalem buldu, ya da en azından dolmakalem gibi görünüyordu; ne de olsa bir kıskacı vardı. Ama çok ağırdı. Onu ihtiyatla eline alıp kapağını açtı. Evet, altın bir ucu vardı. Ama...

"Bu ne?" diye sordu Joe'ya, tekrar duştan çıktığında.

Joe kalemi alıp valizine geri koydu. Ne kadar dikkatle tutuyordu... Juliana bunu fark etti ve kafası karışmış bir halde üzerinde düşündü.

"Tuhaflıklarını sürdürüyor musun?" dedi Joe. Neşeli görünüyordu, tanıştığından beri onu gördüğü diğer tüm zamanlardakinden daha neşeli; bir şevk çığlığıyla Juliana'yı be-r den kavradı, sonra onu kaldırdı, iki yana, öne arkaya salla-

ak aşağıya, yüzüne bakarak, sıcak nefesini üstünde gezdirerek, inletene dek sıkarak.

"Zayıf" dedi Juliana. "Yalnızca - değişmem zaman alır" Hâlâ senden biraz korkuyorum, diye düşündü. Öyle korkuyorum ki anlatamam sana, bundan bahsedemem bile.

"Dışarı atacağım seni," diye haykırdı Joe, onu kollarında taşıyarak pencereye doğru giderken. "Haydi bakalım."

"Lütfen," dedi Juliana.

"Şaka yapıyorum. Dinle -yürüyeceğiz, tıpkı Roma'ya Yapılan Yürüyüş gibi. Bunu hatırla. Lider onlara önderlik etti, Carlo Amca'ya mesela. Şimdi küçük bir yürüyüş yapacağız, daha az önemli, tarih kitaplarına geçmeyecek bir yürüyüş. Değil mi?" Başını eğdi, onu ağzından öptü, öyle sert bir şekilde ki dişleri birbirine çarptı. "Ne güzel görüneceğiz, yeni giysilerimizle. Ve bana tam olarak nasıl konuşmam, nasıl davranmam gerektiğini anlatacaksın, değil mi? Bana görgü kurallarını öğreteceksin, değil mi?"

"Düzgün konuşuyorsun," dedi Juliana. "Aslında benden daha iyisin."

"Hayır." Bir anda ciddileşti. "Berbat konuşuyorum. Gerçek bir İtalyan şivem var. Kafede benimle tanıştığında fark etmedin mi?"

"Galiba," dedi Juliana; ona önemli gelmemişti.

"Sosyal âdetleri yalnızca kadınlar bilir," dedi Joe, onu gerisingeri taşıyarak yatağa fırlatıp korkutucu bir şekilde zıplatarak. "Kadınlar olmasa yarış arabaları ve atlar üzerine tartışır, açık saçık şakalar yapardık; medeniyet olmazdı."

Tuhaf bir ruh hali içindesin, diye düşündü Juliana. Huzursuz ve düşüncelisin, gitmeye karar verene dek; sonra yerinde duramıyorsun. Beni gerçekten istiyor musun? Beni başından atabilir, burada bırakabilirsin; daha önce de oldu bu. Ben gitmeye karar versem, diye düşündü, seni başımdan atardım.

"Bu maaşın mı?" diye sordu giyinen Joe'ya. "Biriktirdin mi?" Öyle çoktu ki. Doğu'da iyi para vardı elbette. "Konuştuğum diğer kamyon şoförleri asla bu kadar çok para..."

"Benim bir kamyon şoförü olduğumu mu söylüyorsun?» diye sözünü kesti Joe. "Dinle; o kamyona sürmek için bazı otostopçuları uzak tutmak için bindim. Uyuklayan bir kamyon şoförü gibi görünmek için." Odanın köşesindeki bir sandalyeye ansızın çöktü ve uyuyormuş gibi yaparak ağzını açıp bedenini gevşetti. "Gördün mü?"

Önce görmedi. Ve sonra elinde bir patates şişi kadar ince bir bıçak olduğunu fark etti. Tanrım, diye düşündü. Nereden çıkmıştı bu? Yeninin içinden; havadan.

"Volkswagen görevlileri beni bunun için kiraladılar. Askeri sicil. Kendimizi Haselden'e, o komandolara karşı koruduk; onların başıydı." Siyah gözler parıldadı; Juliana'ya yan yan bakıp sırıttı. "En sonunda Albay'ı kim hakladı bil bakalım. Onları Nil'de yakaladık - onu ve Uzun Menzil Çöl Grubu'ndan dört kişiyi, Kahire seferinden aylar sonra. Bir gece üstümüze benzinle saldırdılar. Ben nöbetteydim. Haselden sinsice sokuldu, suratı ve bedeni,

hatta elleri bile simsiyahtı; o aşamada boğma telleri yoktu, yalnızca el bombaları ve makineli tüfekleri vardı. Fazla gürültülüydü. Boynumu kırmaya çalıştı. Onu hakladım." Joe sandalyeden fırlayıp Juliana'nın üstüne atıldı, gülerek. "Toparlanalım. Spor salonundakilere birkaç gün tatil yapacağını söyle; onlara telefon et."

Anlattıkları onu ikna etmemişti. Belki de hiçbir zaman Kuzey Afrika'da bulunmamıştı, Mihver'in tarafında bile savaşmamıştı, hatta hiç savaşmamıştı. Hangi otostopçular, diye merak etti. Bildiği hiçbir kamyon Doğu Yakası'ndan silahlı, profesyonel bir eski askerin muhafızlığında gelip Canon Şehri'nden geçmemişti. Belki A.B.D.'de bile yaşamamıştı, en başından beri her şeyi uydurmuştu; onu tuzağa düşürmek, ilgi' sini çekmek, romantik görünmek için.

Belki de kaçığın teki, diye düşündü. İronik... Pek çok kez yaparmış gibi yaptığım şeyi şimdi gerçekten yapabilirim; kendimi korumak için kullanabilirim. Neyi korumak için - bekâretimi mi? Yaşamımı, diye düşündü. Ama yalnıza şan yanılsamalarıyla yaşayan, fakir bir altsınıf İtalyan göçmeni serserisi olması daha muhtemel; büyük bir âlem yapmak, tüm parasını harcamak, hayatını yaşamak istiyor -ve sonra monoton varoluşuna geri dönmek. Ve bunu yapabilmek için bir kıza ihtiyacı var.

"Tamam," dedi. "Spor salonunu arayacağım." Koridora doğru yürürken, bana pahalı giysiler alacak ve sonra da beni lüks bir otele götürecek, diye düşündü. Her erkek ölmeden önce gerçekten iyi giyimli bir kadına sahip olmanın özlemini çeker, giysilerini kendisinin alması gerekse bile. Bu âlem büyük olasılıkla Joe Cinnadella'nın yaşamı boyunca özlemini çektiği bir şey. Ve kurnaz biri; bahse girerim hakkımdaki analizi doğru -erkeklere karşı nörotik bir korku besliyorum. Bunu Frank de biliyordu. Bu yüzden ayrıldık; bu yüzden şimdi bu huzursuzluğu, bu güvensizliği hissediyorum.

Telefon kulübesinden döndüğünde Joe'nun bir kez daha Çekirgeye, gömüldüğünü, diğer her şeyin varlığını unutmuş bir halde okurken kaşlarını çattığını gördü.

"Onu okumama izin vermeyecek miydin?" diye sordu.

"Belki ben arabayı kullanırken," dedi Joe, başını kaldırmadan.

"Arabayı sen mi kullanacaksın? Ama o benim arabam!"

Joe hiçbir şey söylemedi; okumayı sürdürdü yalnızca.

Para kasasının önünde duran Robert Childan başını kaldırdığında dükkâna zayıf, uzun boylu, koyu renk saçlı bir adamın girdiğini gördü. Adam biraz eski moda bir takım giymişti ve iri bir kapaklı hasır sepet taşıyordu. Satıcı. Yine de neşeli bir gülüşü yoktu; lastiksi suratında kasvetli, somurtkan bir ifade vardı. Bir lehimciye ya da elektrikçiye benziyor daha çok, diye düşündü Robert Childan.

Müşterisiyle işini hallettikten sonra adama seslendi: "Kimi temsil ediyorsunuz?"

"Edfrank Kuyumcusu'nu," diye mırıldandı adam. Hasır sepetini tezgâhlardan birinin üstüne koymuştu.

"İlk kez duyuyorum," diyerek sallana sallana yürüdü Childan, adam hasır sepetin kapağını bir sürü gereksiz hareketle açarken.

"El yapımı. Her biri eşsiz. Her biri orijinal. Pirinç, bal gümüş. Hatta su katılmış siyah demir."

Childan hasır sepetin içine baktı. Siyah kadifenin üste de metal, tuhaf. "Hayır, teşekkürler. Bana göre değil."

"Bu Amerikan sanatını temsil ediyor. Çağdaş."

Childan başını hayır anlamında sallayarak para kasasın, önüne geri göndü.

Adam bir süre kadife kaplı tahtaları ve sepeti kurcalayarak oyalandı. Tahtaları ne dışarı çıkarıyor, ne de içeri bırakıy0r du; ne yaptığını bilmez gibi bir hali vardı. Kollarını kavuşturarak izlemekte olan Childan günün çeşitli meselelerini düşünüyordu. Saat ikide antika fincanlarını göstermek üzere bir randevusu vardı. Sonra üçte Cal laboratuvarlarında otantiklik testinden geçmiş olan bir parti mal daha gelecekti. Son haftalarda giderek

daha fazla parçayı inceletmeye başlamıştı. O berbat Colt .44 meselesinden sonra.

"Bunlar kaplama değil," dedi kapaklı hasır sepetli adam, bir bileziği kaldırarak. "Som bakırdan."

Childan yanıt vermeden başıyla onayladı. Adam biraz daha oyalanacak, numunelerini karıştıracak, ama sonunda çekip gidecekti.

Telefon çaldı. Childan açtı. Childan'ın onartmakta olduğu çok değerli eski bir sallanan koltuk hakkında sorular soran bir müşteri. Onarımı tamamlanmamıştı ve Childan inandırıcı bir bahane anlatmak zorunda kaldı. Dükkânın camekânın-dan öğle vakti trafiğine bakarken adamı yatıştırdı ve ona güvence verdi. Sonunda müşteri biraz rahatlayarak telefonu kapadı.

Hiç şüphe yok, diye düşündü Childan telefonu kaparken. Colt AA meselesi onu epey sarsmıştı. Artık mallarına eskisi kadar saygıyla bakmıyordu. Böyle bir bilgi epey uzaklara yayılır, ilkel çocukluk uyanışına benzer; hayatın gerçekleri. Lise yıllarımızla, diye düşündü, aramızdaki bağlantıyı gösterir: Yalnızca B.D. tarihi değil, kendi kişisel geçmişimizdir söz konusu olan. Sanki, diye düşündü, doğum belgemizin otantikliği konusunda şüpheler doğabilirmişçesine. Ya da babamıza ilişkin izlenimlerimiz konusunda.

Belki de örneğin F.D.R.'yi aslında anımsamıyorum. Çelik konuşmalıdan damıtılan sentetik imge. Beyin dokusuna aralıkla yerleştirilmiş olan mit. Hepplevvhite, diye düşündü, Chippendale miti. Ya da daha çok Abraham Lincoln burada yemek yedi gibi bir şey. Şu eski gümüş bıçağı, çatal kaşığı kullandı. Göremezsiniz, ama gerçek değişmez.

Diğer tezgâhta hâlâ mallarını ve kapaklı hasır sepetini karıştırmakta olan satıcı, "Siparişle üretim yapabiliriz," dedi.

"Ismarlama. Eğer müşterilerinizden herhangi birinin kendi fikirleri varsa." Sesi boğuktu; boğazını temizledi, Childan'a

ve sonra da elindeki takıya baktı. Nasıl çekip gideceğini bilmiyordu besbelli.

Childan gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

Benim sorumluluğum değil. Onun sorumluluğu, buradan çıkıp gitmek.' Görünüşü kurtarsa da, kurtarmasa da.

Zor, böyle bir rahatsızlık. Ama satıcı olmak zorunda değil. Bu yaşamda hepimiz acı çekiyoruz. Halime bak. Her gün Bay Tagomi gibi Japonlar'a katlanıyorum. En küçük fırsatta burnumu sürtüyor, hayatı bana zindan ediyorlar.

Ve sonra aklına bir fikir geldi. Herifin deneyimli olmadığı belli. Şuna bak. Belki biraz konsinye mal alabilirim. Denemeye değer.

"Hey," dedi Childan.

Adam hızla başını kaldırdı ve gözlerini dikti.

Hâlâ kavuşturduğu kollarıyla ona yaklaşan Childan, "Orada sessiz sakin bir yarım saat geçirmişe benziyorsun," dedi. "Hiçbir söz vermiyorum, ama şunların bir kısmını çıkarabilirsin. Şu kravatları geriye it." işaret etti.

Başıyla onaylayan adam, tezgâhın üstünde kendisine yer açmaya girişti. Hasır sepetini açtı, bir kez daha kadife kaplı tahtaları evirip çevirmeye başladı.

Childan her şeyi dışarı çıkaracağını biliyordu. Bir saat boyunca onları sabırla dizecek. Hepsini istediği gibi dizene dek uğraşacak ve düzeltecek. Umut ederek. Dua ederek. Beni her saniye gözucuyla izleyerek. İlgilenip ilgilenmediğimi görmek için. Biraz olsun.

"Çıkardığında," dedi Childan, "Çok meşgul değilsem bir göz atarım."

Adam deli gibi çalışıyordu, sanki arı sokmuşçasına.

O sırada dükkâna birkaç müşteri girdi ve Childan onlar karşıladı. Dikkatini onlara ve isteklerine yöneltti ve sergisi için emek harcayan satıcıyı unuttu. Durumun farkına varan satıcının hareketleri sinsileşti; kendisini fark edilmez kıldı. Childan bir tıraş hokkası sattı, bir el yapımı kilimi neredeyse

satıyordu, bir Afgan halısı için depozit aldı. Zaman geçti. En sonunda müşteriler gitti. Dükkân bir kez daha boştu, kendisi ve satıcı sayılmazsa.

Satıcı işini bitirmişti. Tüm takıları tezgâhtaki siyah kadifenin üstünde düzgünce diziliydi.

Yavaşça oraya giden Robert Childan bir Land-O-Smiles yaktı ve bir şarkı mırıldanarak topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. Satıcı sessizce durdu, ikisi de konuşmadılar.

En sonunda Childan uzanıp bir iğneyi işaret etti. "Bunu sevdim."

Satıcı hızlı hızlı konuştu: "Bu iyi bir mal. Üstünde tel fırça çiziği bulamazsınız. Temiz iş. Ve donuklaşmaz. Üzerine püskürttüğümüz vernik yıllarca kalacak. Piyasadaki en iyi endüstriyel verniği kullandık."

Childan başıyla hafifçe onayladı.

"Bizim burada yaptığımız şey," dedi satıcı, "denenmiş ve onaylanmış endüstriyel teknikleri takı yapımına uyarlamak. Bildiğim kadarıyla bunu daha önce kimse yapmadı. Kalıp yok. Hepsi metal. Kaynak ve lehim." Duraksadı. "Arkaları iyi lehimlendi."

Childan eline iki bilezik aldı. Sonra bir iğne. Sonra bit başka iğne. Onları bir an tuttu, sonra bir kenara ayırdı.

Satıcının yüzü seğirdi. Umut.

Bir kolyenin üstündeki fiyat etiketini inceleyen Childan sordu: "Bu..."

"Perakende. Siz yüzde ellisini alacaksınız. Ve eğer diyelim ki yüz dolar civarında alışveriş yaparsanız size ayrıca yüzde iki veririz."

Childan pek çok parçayı daha kenara ayırdı. Her biri satıcının daha da huzursuzlanmasına yol açtı; giderek daha hızlı konuşuyordu ve en sonunda söylediklerini yinelemeye, hatta alakasız, budalaca şeyler söylemeye başladı, pes bir sesle ve telaşlı bir şekilde. Gerçekten satış yapacağını düşündüğünü biliyordu Childan. Kendisi yüz ifadesiyle hiçbir şey belli etmedi; parçaları eline alma oyununu sürdürdü.

"Bu özellikle iyi bir parçadır," diye gevelemeyi sürdürdü Childan eline büyük bir kolye aldıktan sonra durunca.

"Sanırını en iyi mallarımızı aldınız. Hepsini." Adam güldü.

"Gerçekten iyi bir zevkiniz var." Gözleri yana kaydı. Zihninde Childan'ın seçtiklerini hesaplıyordu. Satışın toplam tutarını.

"Denenmemiş mallar söz konusu olduğunda," dedi Childan, "konsinye çalışmak durumundayız."

Satıcı birkaç saniye boyunca anlamadı. Konuşmayı kesti, ama anlamadan baktı.

Childan ona gülümsedi.

"Konsinye," diye yankıladı satıcı en sonunda.

"Bırakmamayı mı tercih edersin?" dedi Childan.

Adam sonunda kekeleyerek konuştu: "Yani demek istiyorsunuz ki malı size bırakacağım ve siz bana daha sonra..."

"Kârın üçte ikisini alacaksın. Parçalar satılınca. Böylece çok daha fazla kazanırsın. Beklemen gerekiyor elbette... Ama..." Childan omuz silkti. "Sana kalmış. Camekânda biraz sergileyebilirim muhtemelen. Ve eğer satılırsa, muhtemelen daha sonra, bir iki ay kadar sonra, bir sonraki siparişle birlikte -şey, birazını doğrudan satın alabilirim."

Childan adamın mallarını göstermek için bir saatten fazla zaman harcamış olduğunu fark etti. Ve hepsini dışarı çıkarmıştı. Tüm malları karmakarışık bir halde duruyordu. Onları başka bir yere göstermek için sepete tekrar yerleştirmek de bir saatini daha alırdı. Bir sessizlik oldu. ikisi de konuşmadılar.

"Şu ayırdığınız parçalar..." dedi satıcı alçak sesle. "Onları mı istiyorsunuz?"

"Evet. Hepsini bırakmana izin vereceğim." Childan dükkânın arkasındaki ofisine doğru ağır ağır yürüdü. "Bir liste çıkaracağım. Böylece elinde bana

ne bıraktığını gösteren bir belge olur." Elinde etiket defteriyle dönerken ekledi: "Dükkânın konsinye olarak bırakılan malların çalınması ya da hasar görmesi durumunda sorumluluk kabul etmeyeceğini anlıyorsundur." Sancıya imzalatacağı küçük bir belge konusu vardı. Dükkân bırakılan mallardan hiçbir zaman sorumlu tutulamayacaktı. Satılmayanlar iade edilirken, bazıları bulunmazsa -çalınmışlar demektir, dedi Childan kendi kendisin Dükkânlarda hırsızlık hep olur. Özellikle de takı gibi küçük mallar satan dükkânlarda.

Robert Childan'ın kaybetmesi olanaksızdı. Bu adamın takıları için para ödemek zorunda değildi; bu türden mallara yatırımı yoktu. Eğer bir kısmı satılırsa kâra geçecekti ve satılmazsa hepsini -ya da bulabildiği kadarını-satıcıya daha sonraki belirsiz bir tarihte iade edecekti.

Childan malların listesini çıkardı. Kâğıdı imzaladı ve bir kopyasını satıcıya verdi. "Bir ay kadar sonra," dedi, "beni arayabilirsin. Satılıp satılmadıklarını öğrenmek için."

İstediği takıları alarak dükkânın arkasına gitti, satıcıyı kalan mallarını toplaması için yalnız bırakarak.

Bunu kabul edeceğini sanmamıştım, diye düşündü. Hiç belli olmuyor. Bu yüzden hep denemeye değer.

Daha sonra başını kaldırıp baktığında satıcının gitmeye hazır olduğunu gördü. Kapaklı hasır sepetini kolunun altına almıştı ve tezgâh boştu. Satıcı ona doğru geliyordu, elindeki bir şeyi uzatarak.

"Evet?" dedi Childan. Bir yazışmayla ilgilenmekteydi.

"Kartvizitimizi bırakmak istiyorum." Satıcı küçük, tuhaf görünüşlü, dört köşe, gri ve kırmızı renkli bir kâğıdı Childan'ın masasına bıraktı. "Edfrank Kuyumcusu. Üstünde adresimiz ve telefon numaramız var. Bizimle bağlantıya geçmek isterseniz işinize yarar."

Childan başıyla onayladı, sessizce gülümsedi ve işine geri döndü.

Daha sonra durup başını kaldırdığında dükkân boştu. Satıcı gitmişti.

Duvardaki makineye bozuk para atıp bir bardak sıcak hazır çay alan Childan, çayı düşünceli düşünceli yudumladı.

Satılacak mı acaba, diye düşündü. Düşük bir ihtimal. Ama iyi yapılmış. Ve insan böyle şeyleri hiçbir yerde görmüyordu. İğnelerden birini inceledi. Oldukça çarpıcı bir desen. Amatör olmadıkları kesin.

Etiketleri değiştireceğim. Fiyatlarını çok daha yükselteceğim. Bu el yapımı malları satışa çıkaracağım. Benzersizler. Ismarlama orijinaller. Küçük heykeller. Bir sanat eserini üstünüzde taşıyın. Yakanızdaki ya da bileğinizdeki çok özel yaratım.

Ve Robert Childan'ın zihninin gerisinde bir başka fikir dönüp duruyor ve büyüyordu. Bunlar söz konusu olduğunla otantiklik sorunu yok. Ve bu sorun, günün birinde tarihi Amerikan sanat eserleri endüstrisinin sonunu getirebilir. Burun ya da yarın değil -ama daha sonra, kim bilir.

Tüm yumurtaları tek sepete koymamak daha iyi. Şu Yahudi dolandırıcının gelişi; bu haberci olabilir. Eğer usulca tarihi olmayan nesnelerden, gerçek ya da hayali bir tarihsellik taşımayan çağdaş eserlerden bir stok oluşturursam, rekabette öne geçebilirim. Ve bana bir maliyeti olmadığı sürece...

Sandalyesine, duvara dayandıracak şekilde yaslanarak çayını yudumladı ve düşündü.

An değişir, insan onunla birlikte değişmeye hazır olmalı. Yoksa yüzüstü kalakalır. Adapte ol.

Sağ kalmanın kuralı, diye düşündü. Gözlerini çevrendeki konuma açık tut. Senden neler talep ettiğini öğren. Ve -bu talepleri karşıla. Doğru zamanda doğru şeyi yap.

Yinle dol. Doğulular biliyor. Yinle dolu o kurnaz siyah gözler...

Birden iyi bir fikir geldi aklına; ansızın dimdik oturmasına yol açtı. İki kuş, bir taş. Ah! Heyecanla ayağa fırladı. Takıların en iyisini özenle sar (etiketini çıkardıktan sonra elbette), iğne, kolye ya da bilezik. Güzel bir şey olsun.

Sonra -çıkmak zorunda olduğundan dükkânı ikide kapatıp- Kasouralar'ın apartmanına git. Bay Kasoura, Paul, çalışıyor olacak. Ama Bayan Kasoura'yi büyük olasılıkla evde bulacaksın.

Armağanını ver, bu yeni orijinal B.D. sanat eserini. Yüksek yerlerin ilgilenmesini sağlamak için kişisel olarak kendini öv. Yeni bir çizgi böyle tanıtılır. Bu hoş değil mi? Dükkânımda bunlardan bir sürü var; uğra, vs. Bu sana, Betty.

Titredi. Yalnızca o ve ben, öğle vakti o dairede. Kocası işteyken. Ama uygunsuz bir durum yok; dâhice bir bahane

Harika!

Robert Childan küçük bir kutu, paket kâğıdı ve kurdele bulup Bayan Kasoura için bir armağan hazırlamaya başladı. Esmer, çekici kadın, oryantal giysisinin, yüksek topuklu ayakkabılarının vs. içinde zayıf ve diri. Ya da belki bugün üstünde gündelik, ırgat tarzı, mavi, pamuk pijamalar vardır çok hafif ve rahat ve resmiyetsiz. Ah, diye düşündü.

Yoksa bu çok mu küstahça olur? Kocası Paul rahatsız olabilir. İşin kokusunu alıp ters bir tepki verebilir. Belki daha yavaş ilerlemeliyim; armağanı Paul'e vermeliyim, ofisine gidip? Aşağı yukarı aynı masalı anlatmalıyım, ama ona. Sonra armağanı karısına o versin; şüpheli bir durum olmasın. Ve, diye düşündü Robert Childan, sonra yarın ya da öbür gün Betty' ye telefon edip tepkisini ölçerim.

Daha da harika!

Frank Frink iş ortağının kaldırımda yürüyerek yaklaştığını gördüğünde işlerin iyi gitmemiş olduğunu anladı.

"Ne oldu?" diye sordu, kapaklı hasır sepeti Ed'den alıp kamyonun içine koyarken. "Tanrım, orada bir buçuk saat kaldın. Hayır demesi bu kadar uzun mu sürdü?"

Ed, "Hayır demedi," dedi. Yorgun görünüyordu. Kamyona girip oturdu.

"Ne söyledi öyleyse?" Hasır sepeti açan Frink parçaların çoğunun gitmiş olduğunu gördü. En iyilerin çoğunun. "Bayağı fazla almış. Sorun ne öyleyse?"

"Konsinye," dedi Ed.

"Ona izin mi verdin?" Buna inanamıyordu. "Bunu konuşmuştuk..."

"Nasıl oldu bilmiyorum."

"Tanrım," dedi Frink.

"Üzgünüm. Satın alacakmış gibi davrandı. Bir sürü parçayı ayırdı. Satın alıyor sandım."

Kamyonda birlikte sessizce uzun süre oturdular.

10

Baynes'in son iki haftası berbat geçmişti. Her öğle vakti tel odasından Ticari Temsilciliği arayarak yaşlı adamın gelip işediğini sormuştu. Yanıt her seferinde hayırdı. Bay Tagori'nin sesi her geçen gün biraz daha soğuklaşmış ve resmileşmişti. Bay Baynes on altıncı telefonunu etmeye hazırlanırken er ya da geç bana Bay Tagomi'nin dışarıda olduğunu söyleyecekler, diye düşündü. Artık benimle telefon görüşmesi yapmayı kabul etmediğini. Ve bu iş burada bitecek.

Ne oldu? Bay Yatabe nerede?

Bu konuda oldukça iyi bir tahmini vardı. Martin Bormann'ın ölümü Tokyo'da hemen derin bir şaşkınlığa yol açmıştı. Bay Yatabe San Francisco'ya gitmekteyken, karadan ayrılalı bir iki gün olmuşken yeni talimatlar almıştı hiç şüphesiz. Görüşmeleri sürdürmek için Yurt Adaları'na dönün.

Kötü şans, diye fark etti Bay Baynes. Büyük olasılıkla ölümcül.

Ama bulunduğu yerde, San Francisco'da kalmak zorundaydı. Hâlâ yapmak için geldiği görüşmeyi ayarlamaya çalışarak. Berlin'den bindiği Lufthansa roketinde kırk beş dakika geçirdikten sonra şimdi de bu. Tuhaf bir zamanda yaşıyoruz, istediğimiz her yere gidebiliyoruz, başka gezegenlere bile. Ama ne için? Günlerce oturup moral çöküntüsünü ve umutsuzluğu yaşamak için. Sonsuz bir can sıkıntısını yaşamak için. Ve bu arada, diğerleri faaliyet içindeler. Oturup çaresizce beklemiyorlar.

Bay Baynes Nippon Times m öğle baskısını açtı ve manşeti bir kez daha okudu.

BAY GOEBBELS REICH BAŞBAKANI SEÇİLDİ

Partei Komitesi'nden başkanlık sorununa sürpriz çözüm. Radyo konuşmasının belirleyici olduğu kabul ediliyor. Berlin'de halk kutlama yapıyor. Resmi açıklama bekleniyor. Göring Polis Örgütü'nün başına geçirilip Heydrich'in yerini alabilir.

Makalenin tümünü tekrar okudu. Ve sonra gazeteyi bir kez daha bir kenara attı, telefonu açtı ve Ticari Temsilcisine numarasını verdi.

"Ben Bay Baynes. Bay Tagomi'yle görüşebilir miyim?"

"Bir saniye efendim."

Çok uzun bir saniye.

"Ben Bay Tagomi."

Bay Baynes derin bir nefes alıp konuştu: "ikimize de sıkıntı veren bu durumu bağışlayın efendim..."

"Ah! Bay Baynes."

"Bana gösterdiğiniz konukseverlik, efendim, aşılamazdı Yaşlı beyefendi gelene dek görüşmemizi ertelemek zorunda olmamın sebeplerini bir gün anlayacağınızı biliyor ve..."

"Ne yazık ki henüz gelmedi."

Bay Baynes gözlerini kapadı. "Düşünmüştüm ki belki dünden beri..."

"Korkarım hayır efendim." Minimum nezaket. "İzninizle, Bay Baynes. Acil işler."

"İyi günler efendim."

Telefon kapandı. Bay Tagomi bugün hoşça kal bile demeden kapamıştı. Bay Baynes ahizeyi yavaşça yerine koydu.

Harekete geçmeliyim. Daha fazla bekleyemem.

Üstleri ona Abwehr'le ne olursa olsun temasa geçmemesi gerektiğini son derece açık bir şekilde belirtmişlerdi. Japon askeri temsilcisiyle temasa geçmeyi başarmadan önce yalnızca beklemesi gerekiyordu; Japon'la görüşecek ve sonra da Berlin'e dönecekti. Ama kimse Bormann'ın tam bu anda öleceğini kestirememişti. Bu yüzden...

Emirlerin değiştirilmesi gerekiyordu. Yerlerini daha pratik tavsiyeler almalıydı. Bu durumda kendisininkiler; çünkü danışabileceği başka kimse yoktu.

A.P.D. 'de en azından on Abwehr görevlisi çalışıyordu, ama bazıları -muhtemelen tümü- yerel S.D. ve onun başarılı şefi Bruno Kreuz vom Meere tarafından tanınıyorlardı. Yıllar önce Bruno'yu bir Partei toplantısında kısa bir süre görmüştü. Adamın Polis çevrelerinde kötü bir prestiji vardı; ne de olsa 1943'te İngilizler'le Çekler'in Reinhart Heydrich'i öldürmek için yaptıkları planı ortaya çıkarmıştı ve bu yüzden de Cellat'ı öldürmekten kurtardığı söylenebilirdi. Her halükârda Bruno Kreuz vom Meere o zamanlar bile S.D. içindeki otoritesini arttırmaya başlamıştı. Basit bir polis-bürokrat değildi.

Aslında oldukça tehlikeli bir adamdı.

Hatta S.D.'nin hem Berlin'deki Abwehr'in, hem de Tokyo’daki Tokkoka'nın aldığı tüm önlemlere karşın San Francisco'da, ana Ticari Temsilciliği'nin ofislerinde gerçekleştirilmeye çalışılan bu buluşmayı öğrenmiş olma olasılığı bile vardı. Ancak ne de olsa bu bölge Japonlar'ın hâkimiyeti altındaydı- S.D.'nin resmi müdahale yetkisi yoktu. Alman örgüt başının bu durumda kendisinin- Reich bölgesine adım atar atmaz tutuklanmasını sağlayabilirlerdi; ama Japon örgüt başına ya da görüşmenin kendisine yönelik bir eylemde bulunamazlardı.

En azından o bulunamayacaklarını umuyordu.

S.D.'nin yaşlı Japon beyefendiyi yolda bir yerlerde alıkoymuş olma olasılığı var mıydı? Tokyo'yla San Francisco arasındaki mesafe çok uzundu, özellikle de' havayoluyla seyahat edemeyecek kadar yaşlı ve narin biri için.

Bay Baynes, yapması gerekenin üstlerinden Bay Yatabe'nin gelip gelmeyeceğini öğrenmek olduğunu biliyordu. Onlar bilirler. Eğer S.D. yolunu kesmişse ya da Tokyo Hükümeti onu geri çağırmışsa -bunu bilirler.

Ve eğer yaşlı beyefendiye ulaşmayı başarmışlarsa, diye fark etti, bana da ulaşacakları kesin.

Yine de, bu koşullar altında bile durumu ümitsiz değildi. Abhirati Oteli'nde günler boyu tek başına beklerken Bay Baynes'ın aklına bir fikir gelmişti.

Berlin'e eli boş dönmektense bilgiyi Bay Tagomi'ye vermem daha iyi olur. Bunu yaparsa en azından gerekli kişilerin eninde sonunda bilgilendirilecekleri şansı, küçük de olsa, olacaktı. Ama Bay Tagomi yalnızca dinleyebilirdi; fikrindeki hatalı kısım buydu. En iyi olasılıkla dinler, hafızasına kaydeder ve ilk fırsatta bir iş gezisine çıkıp Yurt Adaları'na geri dönerdi. Oysa Bay Yatabe siyaset düzeyinde bulunuyordu. Hem dinleyebilir - hem de konuşabilirdi.

Yine de hiç yoktan iyiydi. Zaman çok azalmıştı. Her şey baştan başlamak, Almanya'daki klikle Japonya'daki klik arasındaki o hassas bağı aylar süren büyük uğraşlarla, ihtiyati bir kez daha kurmak...

Bunun Bay Tagomi'yi şaşırtacağı kesin, diye düşündü acı acı. Böyle bir bilginin ansızın omuzlarına yüklenmesinin. Enjeksiyon kalıplarıyla ilgili gerçeklerden çok farklı...

Büyük olasılıkla bir sinir krizi geçirecek. Ya bilgiyi çevresindeki birine verecek ya da kabuğuna çekilecek; anlattıklarımı duymamış gibi yapacak, kendi kendisine karşı bile. Bana inanmayı reddedecek. Ayağa kalkacak, başıyla selam verecek sonra da izin isteyip odadan çıkacak, ben söze başlar başlamaz.

Patavatsızlık. Bu gözle bakabilirdi. Böyle şeyleri duymaması gerekiyordu.

Ne kolay, diye düşündü Bay Baynes. Onun için çıkış yolu öyle yakın, öyle ulaşılır ki. Keşke benim için de durum böyle olsaydı, diye düşündü.

Yine de son değerlendirmede Bay Tagomi için bile mümkün değil. Farklı değiliz. Benden geldiği için, sözcükler halinde geldiği için kulaklarını tıkayabilir habere. Ama sonra. Sözcüklerden ibaret bir şey olmaktan çıktığında... Keşke onun şimdi bunu açıkça görmesini sağlayabilsem. Ya da sonunda konuşacağım kişi her kimse onun...

Otel odasından ayrılan Bay Baynes asansörle lobiye indi. Dışarıda, kaldırımda kapıcının kendisine bir çekçek çağırmasını sağladı ve kısa süre sonra enerjik bir şekilde pedal çeviren bir Çinli'yle birlikte Market Sokağı'nda ilerliyordu.

"Şurası," dedi Çinli'ye, aramakta olduğu tabelayı gördüğünde. "Kaldırım kenarına çek."

Çekçek bir yangın musluğunun yanında durdu. Bay Baynes Çinli'ye parasını verip gönderdi. Kimse takip etmemiş gibi görünüyordu. Bay Baynes kaldırımda yürümeye başladı. Bir an sonra, alışverişe çıkmış pek çok kişiyle birlikte, iş merkezindeki Fuga Alışveriş Merkezi'ne girdi.

Her yerde alışveriş yapan insanlar vardı. Sıra sıra tezgâhların önünde. Çoğu beyaz olan, biraz Japon kanı taşıyan mağaza müdürü kızlar. Gürültü korkunçtu.

Bir süre ne yapacağını bilemeyen Bay Baynes erkek giysilerinin satıldığı mağazayı gördü. Erkek pantolonlarının bulunduğu askıların önünde durup pantolonları incelemeye başladı. Az sonra yanına genç bir beyaz tezgâhtar gelip ona selam verdi.

Bay Baynes, "Dün baktığım koyu kahverengi yün pantolonu almak için geldim," dedi. Tezgâhtarın gözlerine bakarak, "Konuştuğum kişi siz değilsiniz," dedi. "O daha uzun boyluydu. Kızıl sakallı. Oldukça zayıf. Ceketinde Larry yazıyordu.

Tezgâhtar, "Öğle yemeğine çıktı," dedi. "Ama dönecek."

"Kabinlerden birine girip bunu deneyeceğim," dedi Bay Baynes, pantolonlardan birini eline alarak.

"Elbette efendim." Tezgâhtar boş bir soyunma kabinini işaret etti ve sonra bir başka kişinin başında beklemek üzere uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra kabinin kapısına vuruldu. Kapı açıldı ve kısa boylu, orta yaşlı Japon içeri girdi. "Yurtdışından mı geliyorsunuz bayım?" dedi Bay Baynes'a. "Güvenilirliğinizi onaylamam mı gerekiyor? Kimliğinizi göreyim." Kapıyı arkasından kapadı.

Bay Baynes cüzdanını çıkardı. Japon cüzdanı alarak oturdu ve içini gözden geçirmeye başladı. Bir kızın fotoğrafını görünce durdu. "Çok hoş."

"Kızım. Martha."

"Benim de Martha adında bir kızım var," dedi Japon. "Şu anda Chicago'da piyano öğreniyor."

"Benim kızım," dedi Bay Baynes, "evlenmek üzere."

Japon cüzdanı geri verdi ve beklemeye başladı.

Bay Baynes, "iki haftadır buradayım ve Bay Yatabe gelmedi," dedi. "Şimdiden sonra gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyorum. Ve eğer gelmeyecekse, ne yapmam gerektiğini."

"Yarın öğleden sonra gelin," dedi Japon. Ayağa kalktı; Bay Baynes da ayağa kalktı, "iyi günler."

"İyi günler," dedi Bay Baynes. Soyunma kabininden çıktı, pantolonu astı ve Fuga Alışveriş Merkezi'nden ayrıldı.

Fazla uzun sürmedi, diye düşündü diğer yayalarla birlikte işlek iş bölgesi kaldırımında yürürken. Yarına kadar bilgi al bilir mi gerçekten? Berlin'le temas kuracak, sorumu iletecek bütün o şifreleme ve deşifreleme işlerini yapacak...

Alabilir herhalde.

Keşke ajanla daha önce temas kursaydım. Kendimi bir sürü endişe ve sıkıntıdan kurtarırdım. Ve büyük bir risk de tası-madiği anlaşılıyor; her şey

son derece sorunsuzdu. Aslında yalnızca beş altı dakika sürdü.

Bay Baynes camekânlara bakarak gezindi. Kendisini gürültülü kabarelerin önündeki fotoğraflara bakar halde buldu-göğüsleri yanı sönük voleybol toplan gibi sarkık, tamamen beyaz, haşin, benli çıplak kadınlar. Bu görüntü tahrik olmasına yol açtı ve oyalandı, insanlar çeşitli işlerini halletmek üzere Market Sokağı'nın her iki ucuna doğru yanından geçip giderlerken.

En azından bir şey yapmıştı, sonunda.

Üstünden ne büyük bir yük kalkmıştı!

Arabanın kapısına rahatça yaslanmış olan Juliana okuyordu. Yanında oturan ve dirseğini camdan çıkarmış olan Joe arabayı alt dudağına yapışmış bir sigarayla, bir elini hafifçe direksiyonun üstünde tutarak kullanıyordu; iyi bir sürücüydü ve şimdiden Canon Şehri'nden epey uzaklaşmışlardı.

Arabanın radyosunda zayıf bir bira-bahçesi folk şarkısı çalıyor, bir akordeon grubu sayısız polkalardan ya da İskoç dans müziklerinden birini yorumluyordu; Juliana ikisini birbirinden ayırt etmeyi hiçbir zaman becerememişti.

"Kiç," dedi Joe, müzik sona erdiğinde. "Bak, müzik hakkında pek çok şey biliyorum; sana kimin büyük bir besteci olduğunu söyleyeyim. Herhalde hatırlamazsın. Arturo Toscanini."

"Hayır," dedi Juliana, okumayı sürdürerek.

"İtalyandı. Ama Naziler savaştan sonra beste yapmasına izin vermediler, siyasi görüşleri yüzünden. Şimdi ölü. Şu von Karajan'ı, New York Filarmoni Orkestrası'nın daimi şefini sevmiyorum. Konserlerine gitmek zorundaydık; çalışmamızın bir parçasıydı. Ben İtalyan göçmeni olmayı seviyorum -tahmin etmişsindir." Ona baktı. "Kitabı sevdin mi?" dedi.

"Sürükleyici."

"Verdi'yi ve Puccini'yi severim. New York'ta yalnızca Wagner'in ve Orff'un ağır, gösterişli Alman müziğini dinleyebiliyoruz ve her hafta B.D. Nazi Partisi'nin Madison Square Garden'daki şu berbat dramatik gösterilerine gitmek zorunda biliyoruz; bayraklar, davullar, trompetler ve titrek alevler. Gotik kabilelerin tarihi ya da diğer eğitici saçmalıklardan biri; konuşulmak yerine şarkı şeklinde söyleniyor, 'sanat' olarak adlandırılabilsin diye. New York'u savaştan önce gördün mü?"

"Evet," dedi; okumaya çalışarak.

"O günlerde tiyatroları harika değil miydi? Duyduğuma göre öyleymiş. Şimdi tıpkı film endüstrisi gibi; hepsi Berlin' deki bir kartel. New York'ta geçirdiğim on üç yıl boyunca tek bir iyi, yeni müzikal ya da oyun gösterime girmedi, yalnızca şu... "

"Bırak da okuyayım," dedi Juliana.

"Kitap piyasasında da durum aynı," dedi Joe aldırmadan. "Hepsi Münih'in dışında faaliyette bulunan bir kartel. New York'ta tek yaptıkları şey basım; yalnızca büyük bir basım endüstrisi - ama savaştan önce New York dünya yayın endüstrisinin merkeziydi; öyle diyorlar."

Parmaklarıyla kulaklarını tıkayan Juliana kucağındaki açık sayfaya konsantre oldu, böylece onun sesini duymuyordu. Çekirgenin hayret verici televizyonu tasvir ettiği bölüme gelmişti ve büyülenmişti; özellikle de Afrika ve Asya'daki geri kalmış halklar için imal edilen ucuz, küçük setlerden bahsedildiği kısımdan.

... Bu işi yalnızca Yanki becerikliliği ve seri üretim sistemi -Detroit, Chicago, Cleveland, büyülü isimler!- becerebilir, o bitimsiz ve neredeyse budalaca soyluluktaki bir dolarlık (Çin Doları, ticaret doları) ucuz televizyon setleri selini Doğu'nun her köyüne ve medeniyetten uzak bölgesine yöneltebilirdi. Ve set cömert Amerikalılar'ın kendisine sunduğu şansın özlemiyle yanıp tutuşan lax ateşli bir köy delikanlısı tarafından kurulduğunda, büyüklüğü k' bilyeyi bile aşmayan güç kaynağıyla bu küçük teneke alet yayın, ı maya başlıyordu. Peki aldığı neydi? Ekranın önünde

çömelmiş olan köy gençleri -ve çoğu zaman yaşlıları da- sözcükler görünüyorlardı. Talimatlar. Önce okumayı öğreten. Sonra da gerisini. Derin derin kuyular kazmayı. Daha derin oluklar açmayı. Sularını arıtmayı, hastalarını iyileştirmeyi. Tepede, yapay Amerikan ayı dönün duruyor, sinyali yayıyor, her yere gönderiyordu... Doğu'nun beklemekte olan tüm açgözlü kitlelerine.

"Hepsini mi okuyorsun?" diye sordu Joe. "Yoksa atlıyor musun?"

Juliana, "Bu muhteşem," dedi. "Tüm Asyalılara, milyonlarcasına yiyecek ve eğitim sağladığımızı yazmış."

"Dünya çapında bir sosyal yardım çalışması," dedi Joe.

"Evet. Tugwell dönemindeki Yeni Anlaşma; kitlelerin seviyesini yükseltiyorlar - dinle." Joe'ya yüksek sesle okudu:

... Çin neye dönüşmüştü? Çin halkını savaş yılları boyunca yönettiği gibi şimdi de barış yıllarında, Yeniden inşa Dönemi'nde yöneten tek büyük demokratik Başkan Çang Kay-Şek'in liderliğindeki arzulu, yoksul, Batı'ya bakan kolektif bir varlığa. Ama Çin için yeniden inşa değildi söz konusu olan, çünkü hâlâ uyuklayıp eski rüyayı görmekte olan bu neredeyse doğaüstü bir enginliğe sahip düz topraklarda hiçbir zaman hiçbir şey inşa edilmemişti. Uyanıyordu; evet, bu varlık, bu dev en sonunda mutlak bilince katılmak, uyanıp jet uçaklı ve atomik güçlü, otobanlı ve fabrikalı ve ilaçlı modern dünyaya iştirak etmek zorundaydı. Devi ayaklandıracak olan o gök gürültüsü nereden gelecekti peki? Çang bunu bilmişti, Japonya'yı yenmek için verilen mücadele esnasında bile. Birleşik Devletler'den gelecekti. Ve, 1950'ye gelindiğinde, Amerikan teknisyenleri ve mühendisleri, öğretmenleri, doktorları, tarım uzmanları yeni bir yaşam biçimi gibi her eyalete doluşuyor, her biri...

Okumasını bölen Joe, "Bu adamın ne yaptığını görüyorsun, değil mi?" dedi. "Nazizm'in en iyi kısmını, sosyalist kısmını, Todt Organizasyonu'nu ve Speer sayesinde elde ettiğimiz ekonomik gelişmeleri alıyor ve bu payeyi kime veriyor. Yeni Anlaşma'ya. Kötü kısmını, S.S. kısmını, soykırımı ve segregasyonu ise eliyor. Bu bir ütopya! Müttefikler kazanmış olsa Yeni Anlaşma'nın onun söylediği gibi ekonomiyi canlandırmayı ve bu sosyalist sosyal yardım ıslahlarını gerçekleştirdiğini başaracağını mı sanıyorsun? Tabii ki hayır; bir tür devlet sendikalaşmasından, tüzel devletten bahsediyor, bizim Lider'in başkanlığında geliştirmiş olduğumuz türden. Diyor ki, hep iyi şeylere sahip olurdunuz ve..."

"Bırak da okuyayım," dedi Juliana sertçe.

Joe omuz silkti. Ama gevelenmeyi kesti. Juliana hemen okumayı sürdürdü, ama bu kez içinden.

... Ve bu pazarlar, Çin'in sayısız milyonları, Detroit ve Chicago'daki fabrikaları çalıştırdı; o engin ağız asla doldurulamazdı, o insanlara yüz yılda bile yeterince kamyon, tuğla, çelik kalas, giysi, daktilo, konserve bezelye, saat, radyo ya da burun damlası verilemezdi. 1960'lara gelindiğinde Amerikan işçisi dünyadaki en yüksek yaşam standartına sahipti ve bütün bunlar Doğu'yla yaptıkları her ticari işlemde kibarca kullandıkları "en gözde ulus" tanımı sayesindeydi. B.D. artık Japonya'yı işgal etmiyordu ve Japonya da Çin'i hiçbir zaman işgal etmemişti; ama yine de şu gerçek tartışılamazdı: Canton, Tokyo ve Shanghai İngilizler'den mal satın almıyorlardı; Amerikalılar'dan satın alıyorlardı. Ve her satışla birlikte Baltimore'daki, Los Angeles'taki, Atlanta'daki işçi biraz daha zenginleşiyordu.

Plancılara, Beyaz Saray'daki vizyon sahibi kişilere hedeflerine neredeyse ulaşmışlar gibi geliyordu. Kâşif roket gemileri kısa süre' sonra en sonunda asırlık kederlerinin, açlığın, salgın hastalıkların, savaşın, cehaletin sona erdiğini gören bir gezegenden ihtiyatla ayrılıp boşluğa atılacaklardı. İngiliz İmpratorluğu'nun eşit nitelikteki sosyal ve ekonomik gelişim tedbirleri Hindistan, Burma, Afrika ve Ortadoğu'daki halkları benzer şekilde rahatlatmıştı. Ruhr, Manchester, Saar'daki fabrikalar, Baku petrolü, hepsi

karmaşık ama etkili bir uyumla akıyot ve karşılıklı etkileşimde bulunuyorlardı; Avrupa halklarının keyif çatması görünüşe göre...

"Bence onlar yönetmeliydi," dedi Juliana, ara vererek. En iyi olan hep onlardı. İngilizler."

Joe buna cevap vermedi, Juliana'nın beklemesine karşın. Juliana sonunda okumayı sürdürdü.

... Napolyon'un vizyonu gerçekleştirilmişti: Avrupa'yı Roma'nın çöküşünden beri dalaşmalara ve Balkanlaşmaya sürükleyen muhtelif etnik nitelikler rasyonel bir şekilde homojenleştirilmişti. Şarlman'ın vizyonu da gerçekleştirilmişti: Hıristiyan dünyası kökleşmişti ve yalnızca kendi kendisiyle değil, dünyanın dengesiyle de uyum içindeydi. Ama yine de -rahatsız edici tek bir yara kaimi geride.

Singapur.

Malay Devletleri çoğunluğu girişimci işadamı sınıfından oL şan büyük bir Çin nüfusunu barındırıyordu ve bu tutumlu, üretken burjuvalar Amerika'nın Çin'i idare edişinde "yerli" adı verilen şeye daha adil davranıldığını görüyorlardı, İngiliz hâkimiyeti altındaki yerlerde koyu tenli ırklar şehir kulüplerinden, otellerden, iyi restoranlardan dışlanıyorlardı; kendilerini, tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi, trenlerde ve otobüslerde ayrılmış kısımlarda oturmaya zorlanmış ve -belki de en kötüsü- her şehirdeki yerleşim seçenekleri sınırlandırılmış bir halde buluyorlardı. Bu "yerliler" A.B.D.'deki renk sorununun 1930'da çözülmüş olduğunu ayrımsıyor ve buna masa başı sohbetlerinde ve gazetelerinde dikkat çekiyorlardı. Beyazlar ve zenciler omuz omuza yaşıyor ve çalışıyor ve yemek yiyorlardı, Güney'in iç kesimlerinde bile; ikinci Dünya Savaşı ayrımcılığı sona erdirilmişti...

"Sorun mu çıkıyor?" diye sordu Juliana Joe'ya.

Joe homurdandı, gözlerini yoldan ayırmayarak.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi Juliana. "Kitabı bitiremeyeceğimi biliyorum; az sonra Denver'de olacağız. Amerika ve İngiltere savaşa mı giriyor ve biri dünyanın hâkimi mi olu-yor?

Joe, "Bazı açılardan kötü bir kitap değil," dedi. "Tüm ayrıntıları çıkarmış; B.D. Pasifik'e sahip, aşağı yukarı bizim Doğu Asya Ortak Refah Birliği'miz gibi. Rusya'yı bölüyorlar. Bu on yıl kadar işe yarıyor. Sonra sorun çıkıyor -doğal olarak."

"Niye doğal olarak?"

"İnsan doğası." Joe ekledi: "Devletlerin doğası. Şüphe, korku, açgözlülük. Churchill A.B.D.'nin Çang Kay-Şek'ten dolayı doğal olarak A.B.D. taraftan olan büyük Çin halklarını cezbetmekle Güney Asya'daki İngiliz hâkimiyetinin kuyusunu kazdığını düşünüyor, İngilizler" -ona bir an gülümsedi- "tevkifhane" adını verdikleri yerler inşa etmeye başlıyorlar. -toplama kampları, bir başka deyişle. Belki hain olan binlerce Çinli için. Sabotajla ve propagandayla suçlanıyorlar. Churchill öyle-"

"Yani Churchill hâlâ başta mı? Doksanlarında olması gerekmiyor mu?"

"İngiliz sisteminin Amerikan sisteminden üstün olduğu nokta bu," dedi Joe. "B.D. sekiz senede bir liderlerine tekmeyi basıyor, ne kadar nitelikli olurlarsa olsunlar -ama Churchill olduğu yerde kalıyor. B.D.'nin Tugwell'den sonra onun gibi bir lideri olmuyor. Yalnızca silik şahsiyetler. Ve yaşlandıkça daha otokratik ve katı oluyor - Churchill yani. 1960'a dek Orta Asya'dan çıkıp gelmiş yaşlı bir başkumandanı andırıyor; kimse onunla zıtlaşamıyor. Yirmi sene boyunca gücü elinde tutuyor."

"Ulu Tanrım," dedi Juliana, kitabın son bölümünü açıp Joe'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalışarak.

"Bu konuda hemfikirim," dedi Joe. "Churchill İngilizler'in savaş sırasında sahip oldukları tek iyi liderdi; onu ellerinden kaçırmasalar kendileri için daha iyi olurdu. Sana şunu söyleyeyim; bir devlet, liderinden daha iyi değildir. Führer-prinzip -Liderlik ilkesi, Naziler'in dediği gibi. Haklılar. Şu

Abendsen denen adam bile bununla yüzleşmek zorunda kalıyor. Evet, A.B.D. Japonlar'ı yenip savaşı kazandıktan sonra tabii ki ekonomik olarak genişliyor, çünkü Asya'da Japonlar' dan zorla aldığı bir pazara sahip. Ama bu yeterli değil; bunda nihanilik yok. Gerçi İngilizler'de de yok ya. ikisi de zenginler tarafından yönetilen plutokrasiler. Eğer kazansalardı, o üst sınıfın tek düşüncesi daha çok para kazanmak olacaktı. Abendsen yanılıyor; sosyal bir reform, sosyal yardım kamu hizmeti planları filan olmayacaktı - Anglosakson plutokratları buna izin vermeyeceklerdi."

Juliana, sadık bir Faşist gibi konuştu, diye düşündü.

Joe'nun yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü fark ettiği anlaşılıyordu; arabayı yavaşlatarak ona doğru döndü, bir gözüyle ona, diğer gözüyle önlerindeki arabalara bakarak. "Söyle, ben bir entelektüel değilim - Faşizm'in buna ihtiyacı yok. İstenen şey iş. Teori eylemden kaynaklanır. Tüzel devletimizin bizden talep ettiği şey sosyal güçleri kavramamız gerek. Anlıyor musun? Sana şunu söyleyeyim; ben biliyorum, Julina." Ses tonu içtendi; neredeyse yakarıyordu. "Parayla yönetilen o eski kokuşmuş imparatorluklar, İngiltere, Fransa ve A.B.D.; gerçi bu sonuncusu bir tür piç yan filizdi, tam anlamıyla bir imparatorluk sayılmazdı, ama yine de temeli para üstüne kuruluydu. Bunların ruhu yoktu, bu yüzden doğal olarak gelecekleri de yoktu. Büyüyemezlerdi. Naziler bir sokak katilleri grubudur; buna katılıyorum. Sen de katılıyor-sun, değil mi?"

Juliana elinde olmadan gülümsedi; aynı anda hep konuşup hem arabayı kullanmak zorunda kalan Joe'nun İtalyan tavırları ön plana çıkmıştı.

"Abendsen sanki önemli olan sonunda B.D.'nin ya da İngiltere'nin kazanmasıymış gibi davranıyor. Saçma! Değeri yok, geçmişi yok. Birinden altı tane, diğerinden bir düzine. Lider'in yazdıklarını okudun mu hiç? îlhamlı. Güzel adam. Güzel yazı. Her olayın temelindeki gerçeği açıklıyor. Savaştaki temel mesele şuydu: eskiyle yeninin savaşı. Paranın -Naziler Yahudi meselesini bu yüzden savaşa karıştırma hatasına düştüler- komünal kitle ruhuna, Naziler'in Gemeinschafi dedikleri şeye, halkçılığa karşı savaşı. Sovyetler gibi. Komün. Tamam mı? Ama Komünistler buna sinsice Büyük Petro'nun Pan-Slav imparatorluğu emellerini karıştırdılar, sosyal reformu imparatorluk emelleriyle eşdeğer kıldılar."

Juliana, tıpkı Mussolini'nin yaptığı gibi, diye düşündü. Kesinlikle.

"Nazi sokak katilliği bir trajedi," diye kekeledi Joe-yavaş giden bir kamyonun yanından geçerken. "Ama değişim kaybeden taraf için hep zordur. Bu yeni bir şey değil. Eski devrimlere, mesela Fransız Devrimi'ne bak. Ya da İrlandalılar'ın karşısındaki Cromwell'e. Alman mizacında gereğinden fazla felsefe ve tiyatro var. Bütün o halk yürüyüşleri. Gerçek bir Faşişt asla konuşmaz, yalnızca yapar - tıpkı benim gibi. Değil mi?

Juliana gülerek, "Tanrım, dakikada bir mil hızla konuşusun," dedi. Joe heyecanla haykırdı: "Faşist eylem teorisini açıklıyorsun.

Juliana karşılık veremedi; olup bitenler çok komikti. Ama yanındaki adam komik olduklarını düşünmüyordu; kıpkırmızı olmuş bir suratla, ateş saçan gözlerle ona baktı. Alnındaki damarlar şişti ve bir kez daha titremeye başladı. Ve yine parmaklarını alnına bastırıp yukarı aşağı hareket ettirdi, konuşmadan, yalnızca ona bakarak.

"Bana bozulma," dedi Juliana.

Bir an için adamın kendisine vuracağını sandı; kolunu geri çekmişti... Ama sonra homurdandı, uzandı ve araba radyosunun sesini açtı.

Araba ilerliyordu. Radyodan gelen bando müziği, tekdüze. Juliana bir kez daha kitaba konsantre olmaya çalıştı.

"Haklısın," dedi Joe, aradan uzun bir zaman geçtikten sonra.

"Hangi konuda?"

"İmparatorluğumuz ikiye bölünmüş. Liderimiz bir şaklaban. Savaştan hiçbir şey elde etmememize şaşmamalı."

Juliana teselli niyetine hafifçe koluna vurdu.

"Juliana, her şey karanlık," dedi Joe. "Hiçbir şey gerçek ya da kesin değil, öyle değil mi?"

"Belki de," dedi Juliana dalgın dalgın, okumaya çalışmayı sürdürerek.

"İngiltere kazanıyor," dedi Joe, kitabı işaret ederek. "Seni zahmetten kurtarayım. B.D. ufalıyor, İngiltere iğneleyip dürt-meyi ve genişlemeyi, başı çekmeyi sürdürüyor. Şimdi kitabı dinden bırakabilirsin."

Umarım Denver'de eğleniriz," dedi Juliana kitabı kapatarak. "Rahatlamaya ihtiyacın var. Rahatlamanı istiyorum." Eğer rahatlamazsan, diye düşündü, patlayıp bir milyon parçaya bölüneceksin. Fışkıran bir kaynak gibi. Peki o zaman bana ne olacak? Nasıl geri döneceğim? Ve - seni kolayca terk edebilecek miyim?

Bana söz verdiğin iyi vakti istiyorum, diye düşündü. Aldatılmak istemiyorum; yaşamım boyunca çok fazla aldandım, çok fazla insan tarafından.

"Eğleneceğiz," dedi Joe. "Dinle." Onu derinlere inen hafif bir bakışla inceledi. "Şu Çekirge kitabıyla çok ilgilendim, acaba - sence çok satan bir kitap yazan biri, şu Abendsen'lı bir yazar... insanlar ona mektup yazıyor mudur? Bahse girerim bir sürü insan ona mektuplarla övgüler yağdırıyor, han onu ziyaret ediyorlardır."

Juliana birden anladı. "Joe - yalnızca yüz mil daha gitmemiz gerekiyor!"

Joe'nun gözleri parıldadı; ona gülümsedi, tekrar mutluydu, artık kırmızı suratlı ya da sıkıntılı değildi.

"Yapabiliriz!" dedi Juliana. "Araba kullanışın çok iyi, oraya kadar gitmek sorun olmazdı, değil mi?"

Joe ağır ağır konuştu, "Ünlü bir adamın ziyaretçilerin içeri girmelerine izin vereceğinden şüpheliyim. Bir sürü ziyaretçisi vardır herhalde."

"Denemekten ne çıkar Joe..." Adamın omzunu kavrayıp heyecanla sıkmaya başladı. "En kötü ihtimalle bizi geri çevirir, o kadar. Lütfen."

Joe büyük bir kararlılıkla konuştu, "Alışverişe çıkıp yeni giysiler aldığımızda, kendimize çekidüzen verdiğimizde... Bu önemli, iyi bir izlenim uyandırmak için. Ve belki Cheyenne' de yeni bir araba bile kiralarız. Bahse girerim sen bunu yapabilirsin."

"Evet," dedi Juliana. "Senin de berbere gitmen gerek. Bırak giysilerini ben seçeyim; lütfen Joe. Frank'in elbiselerini de ben seçerdim; erkekler asla giysilerini kendileri alamazlar."

"Giyim konusunda zevk sahibisin," dedi Joe, yine önüne dönüp yola kasvetli bakışlarla bakarak. "Diğer konularda da. Onu senin araman daha iyi olur. Onunla bağlantı kurman.

"Saçlarımı yaptıracağım," dedi.

"Güzel."

"Oraya gidip zile basmaktan kesinlikle korkmuyorum, dedi Juliana. "Yani, insan bir kere yaşar. Niye korkacakmışım ki? O da hepimiz gibi bir insan. Aslında birilerinin yalnızca kitabını sevdiklerini söylemek için bir sürü yol katetmeleri hoşuna gider herhalde. Kitabın üstüne ya da içine, genelde imza ş klan yere imzasını attırabiliriz. Öyle değil mi? En iyisi ki-i tan yeni bir tane alalım; bu leke içinde. Hoş görünmez." "Hasıl istersen," dedi Joe. "Tüm ayrıntılarla ilgilenmeyi a bırakacağım; altından kalkacağını biliyorum. Hoş bir , bu her zaman, herkesi etkiler; nasıl bir fıstık olduğunu görünce kapısını ardına dek açacak. Ama dinle; çapkınlık yapmak yok."

"Ne demek istiyorsun?

"Evli olduğumuzu söyleyeceksin. Onunla kırıştırmanı istemiyorum - anlarsın. Bu korkunç olur. Herkesin hayatını mahveder; ziyaretçilerini içeri almasının mükâfatı bu olmamalı, bu çok ironik olur. Bu yüzden tavırlarına dikkat et Juliana.

"Onunla tartışabilirsin," dedi Juliana. "İtalya'nın onlara ihanet ettiği için savaşı kaybetmesi kısmını; bana anlattıklarını ona da anlatabilirsin."

Joe başıyla onayladı. "Evet. Bu konuyu derinlemesine irdeleyebiliriz."

Araba hızla ilerledi.

Ertesi sabah A.P.D. saatiyle yedide Bay Nobusuke Tagomi yataktan kalktı, banyoya doğru yürüdü, sonra fikrini değiştirdi ve doğruca kâhine gitti.

Oturma odasının döşemesine bağdaş kurarak kırk dokuz civanperçemi sapını kullanmaya başladı. Sorgulamasının aciliyeti konusunda derin bir seziye sahipti ve en sonunda altı çizgi oluşturana dek durup dinlenmeksizin uğraştı.

Şok! Altıgen Elli Bir!

Tanrı Canlanış burcunda beliriyor. Gök gürültüsü ve Şimşek. Sesler -parmaklarıyla gayri ihtiyari kulaklarını tıkadı- Ha-ha! ho-ho! Ürküp gözlerini kırpıştırmasına yol açan büyük patlama. Kertenkele telaşla kaçıyor ve kaplan kükrüyor, ve Tanrı çıkageliyor!

Bunun anlamı ne? Oturma odasında sağa sola baktı. Neyin - gelişi? Bir sıçrayışta ayağa kalktı ve hızlı hızlı soluyarak durdu, bekledi.

Hiçbir şey. Yürek deli gibi atıyor. Solunum ve tüm som tik süreçler, ki bunlara ara beyin kontrolündeki her türlü otonomik kriz tepkileri de dahil: Adrenalin, daha yüksek ki atışları, nabız hızı, bezler sıvı boşaltıyor, gırtlak felç olmuş gözler fal taşı gibi açık, bağırsaklar gevşemiş vb. Mide bulan.' yor ve seks içgüdüsü bastırılmış.

Ama yine de, görülecek bir şey yok; kişiyi kaçıracak bir şey yok. Kaçmak? Her şey panik içinde kaçma hazırlığında Ama nereye ve niçin, diye sordu Bay Tagomi kendi kendine ipucu yok. Bu yüzden olanaksız. Uygar insanın ikilemi; beden hareketli, ama tehlike belirsiz.

Banyoya gitti ve tıraş olmak için yüzüne köpük sürmeye başladı.

Telefon çaldı.

"Şok," dedi yüksek sesle, usturasını bırakarak. "Hazırlıklı ol." Banyodan hızla çıkıp oturma odasına geri döndü. "Hazırlıklıyım," dedi ve ahizeyi kaldırdı. "Ben Tagomi." Sesi çatladı ve boğazını temizledi.

Bir duraksama. Ve sonra neredeyse çok uzaklardaki yaşlı yaprakların hışırtısını andıran hafif, kuru, hırıltılı bir ses, "Bayım,"dedi. "Ben Shinjiro Yatabe. San Francisco'ya geldim."

"Ana Ticari Temsilcilik size hoş geldiniz der," dedi Bay Tagomi. "Çok sevindim. Rahatsınız ve sağlınız yerinde, değil mi? "

"Evet, Bay Tagomi. Sizinle görüşebilir miyim?"

"Az sonra. Yarım saat sonra." Bay Tagomi yatak odasındaki saate bakarak rakamları seçmeye çalıştı. "Üçüncü bir kişi: Bay Baynes. Onunla temasa geçmeliyim. Gecikme muhtemel, ama..."

"İki saat sonra diyelim mi efendim?" diye sordu Bay Yatabe.

"Evet," dedi Bay Tagomi, eğilip selam vererek.

"Nippon Times Binası'ndaki ofisinizde."

Bay Tagomi bir kez daha eğildi.

Takırtı. Bay Yatabe telefonu kapamıştı.

Mutlu Bay Baynes, diye düşündü Bay Tagomi. Bir parka balığı eti ya da yağlı, hoş kuyruk atılmış kedinin hazzı. Tigmen Abhirati Oteli'nin numarasını çevirdi.

Bay Baynes'ın uykulu sesini duyar duymaz, "Sınama başarıyla geçildi," dedi. Sesteki uykulu ton bir anda yok oldu. "Geldi mi?" "Ofisimde," dedi Bay Tagomi. "Onu yirmi geçe. Hoşçakalın." Telefonu kapadı ve tıraşını tamamlamak için banyoya koştu. Kahvaltı edecek zaman yok; ofise gittikten sonra Bay Ramsey'ye bir şeyler aldır. Belki üçümüz aynı anda ziyafet çekebiliriz - zihninde hepsi için güzel bir kahvaltı planladı.

Pijamalı Bay Baynes telefonun başında alnını ovuşturup düşünerek durdu. Dayanamayıp ajanla temas kurmam kötü oldu, diye düşündü. Yalnızca bir gün daha bekleseydim...

Ama bunun "büyük olasılıkla zararı dokunmayacak. Yine de bugün mağazaya dönmek zorundaydı. Gitmesem ne olur? ,Bu zincirleme bir reaksiyon başlatabilir; öldürüldüğümü filan sanırlar. Beni bulmaya çalışırlar.

Önemi yok. Çünkü o burada. Sonunda. Bekleyiş sona erdi.

Bay Baynes banyoya koşup tıraş olmaya hazırlandı.

Bay Tagomi'nin onu görür görmez tanıyacağından şüphem yok, diye karar verdi. Artık "Bay Yatabe" takma adından da vazgeçebiliriz. Aslında tüm takma adlardan, tüm sahtekârlıklardan vazgeçebiliriz.

Bay Baynes tıraş olur olmaz duşa girdi. Su çevresinde gürülderken avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söyledi:

"Wer reitetso spdt,

Durch Nacht und den Wind?

Es ist der Vater

Mit seinem Kind?"*

Artık S.D.'nin herhangi bir şey yapması için çok geç herhalde, diye düşündü. Öğrenecek olsalar bile. Bu yüzden belki endişelenmekten vazgeçebilirim; en azından o ufak tefek için. Kendi yaşamıma ilişkin o sonlu, kişisel endişeden vazgeçebilirim.

Ama geri kalanına gelince - şimdi başlayabiliriz.

11

San Francisco'daki Reichs Konsolosu Freiherr Hugo Reiss için o günün ilk işi beklenmedik ve rahatsızlık vericiydi. Ofisine vardığında bir ziyaretçinin, iriyarı, geniş çeneli, orta yaşlı, çiçek bozuğu tenli ve kara, dağınık kaşlarını birleşecek biçimde, hoşnutsuzlukla çatmış bir adamın kendisini beklemekte olduğunu gördü. Adam ayağa kalktı ve bir Partei selamı verirken "Heil," diye mırıldandı.

Reiss, "Heil," dedi. içinden homurdandı, ama yüzünde resmi bir iş gülümsemesi biçimlendirdi. "Herr Kreuz vom Meere. Bu ne sürpriz. İçeri buyurmaz mısınız?" Anahtarını çıkarıp iç ofisinin kapısını açtı, yardımcısının nerede olduğunu ve S.D. şefini kimin içeri aldığını merak ediyordu. Ne olursa olsun, adam sonuçta buradaydı işte. Yapılabilecek bir şey yoktu.

Elleri koyu renkli yün pardösüsünün ceplerinde onu takip eden Kreuz vom Meere, "Dinleyin, Freiherr," dedi. "Şu Abwehr görevlisinin yerini tespit ettik. Rudolf Wegener'in. Gözetim altında tuttuğumuz eski bir Abwehr buluşma yerinde görüldü." Usulca kendi kendine güldü, iri altın dişlerini sergileyerek. "Ve onu oteline kadar takip ettik."

"Güzel," dedi Reiss, masasının üstündeki mektupları fark ederek. Demek Pferdehuf yakınlarda bir yerdeydi. Ofisin kapısını S.D. şefini küçük bir gayri resmi araştırma yapmasını engellemek için kilitlemişti hiç şüphesiz.

"Bu önemli," dedi Kreuz vom Meere, "Kaltenbrunneri bu konuda bilgilendirdim. Birinci derecede öncelik. Berlin den her an haber alabilirsiniz. Şu Unratfresser'ler işleri arapsaçına çevirmezse tabii." Konsolosun masasının üstüne oturdu, ceketinin cebinden katlanmış bir sayfa çıkardı, sayfayı özenle açtı dudaklarını oynatarak. "Takma adı Baynes. Kendisini İsveç sanayicisi ya da satıcısı yâ da bir şeylerin imalatıyla ilgili biri olarak tanıtıyor. Bu sabah sekizi on geçe bir Japon

memuru onu arayıp kendi ofisinde onu yirmi geçe yapılacak bir randevuyla ilgili bir konuşma yaptı. Şu anda telefonun yapıldığı yeri saptamaya çalışıyoruz. Yarım saat içinde saptamış oluruz herhalde. Beni bilgilendirmek için burayı arayacaklar."

"Anlıyorum, dedi Reiss.

"Şimdi, bu herifi yakalayabiliriz," diye konuşmayı sürdürdü Kreuz vom Meere. "Bunu yaparsak onu ilk Lufthansa uçağıyla Reich'a geri göndereceğiz doğal olarak. Ama Japonlar ya da Sacramento protestoda bulunup bunu engellemeye kalkışabilir. Buna kalkışırlarsa protestoyu size yapacaklar. Aslında oldukça büyük bir baskıda bulunabilirler. Ve şu Tokkoka kabadayılarından bir kamyon dolusunu havaalanına gönderecekler."

"Öğrenmelerini engelleyemez misiniz?"

"Çok geç. Şu randevuya gitmek için yola çıktı bile. Onu orada yakalamak zorunda kalabiliriz. Koşarak girer, herifi kapar, koşarak çıkarız."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Reiss. "Ya randevusu son derece önemli, üst kademeden Japon memurlarıylaysa? San Francisco'da şu anda İmparator’un kişisel bir temsilcisi bulunuyor olabilir. Geçenlerde kulağıma çalınan bir söylentiye göre..."

Kreuz vom Meere sözünü kesti: "Fark etmez. O bir Alman. Reich yasalarına tabi."

Ve Reich yasalarının ne olduğunu biliyoruz, diye düşündü Reiss.

Elimde hazır bir komando ekibi var," diye konuşmayı sürdürdü Kreuz vom Meere. "Beş iyi adam." Usulca güldü. Kemancı gibi görünüyorlar. Hoş, estetik suratları var. Ruh dolu. Belki de ilahiyat öğrencilerini andırıyorlardır. İçeri girecekler. Japonlar onların bir yaylı çalgılar dörtlüsü olduklarını sanıp..."

"Beşli," dedi Reiss.

"Evet. Yürüyüp kapının önüne gidecekler - giysileri gerektiği gibi." Konsolosu inceledi. "Sizinkilere benziyor "

Teşekkürler, diye düşündü Reiss.

"Herkesin gözü önünde. Güpegündüz. Bu Wegener" yanına gidecekler. Çevresini saracaklar. Konuşuyormuş gibi görünecekler. Önemli bir mesaj." Konsolos mektuplarını aramaya başlarken Kreuz vom Meere tekdüze bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Şiddet olmayacak. Yalnızca 'Herr Wegener. Bizimle gelin lütfen. Anlıyorsunuzdur.' Ve belkemiğindeki omurların arasına küçük bir iğne. Pompalıyor. Üst sinir düğümü felç oluyor."

Reiss başıyla onayladı.

"Dinliyor musunuz?"

" Ganz bestimmt. "*

"Sonra yine dışarı çıkıyorlar. Arabaya. Ofisime dönüyorlar. Japonlar büyük bir gürültü koparıyor. Ama sonuna kadar nazikler." Kreuz vom Meere bir Japon selamını taklit etmek için masadan indi. '"Bizi kandırmanız büyük kabalık, Herr Kreuz vom Meere. Yine de, güle güle Herr Wegener...'"

"Baynes," dedi Reiss. "Takma ad kullanıyor ya..."

"Baynes. 'Gittiğinizi görmek bizi öyle üzüyor ki. Belki bir dahaki sefere çok daha fazla konuşuruz.'" Reiss'in masasındaki telefon çaldı ve Kreuz vom Meere yaptığı alaycı taklidi kesti. "Beni arıyor olabilirler." Ahizeyi kaldırmaya davrandı ama Reiss onu engelleyip telefonu kendisi açtı.

"Ben Reiss."

Tanımadığı bir ses, "Konsolos, ben Nova Scotia'daki Ausland Fernsprechamt," dedi. "Sizi Berlin'den arıyorlar, acil."

"Tamam," dedi Reiss.

"Bir saniye, Konsolos." Hafif bir uğultu, çıtırtısız. Sonra bir başka ses, bir kadın operatör. "Şansölyelik."

"Evet, ben Nova Scotia'daki Ausland Fernsprechamt. San Francisco'daki Reich Konsolosu H. Reiss'e telefon görüşmesi; Konsolos hatta."

"Hatta kalın." Uzun bir sessizlik oldu ve Reiss bu sıradaki eliyle mektupları gözden geçirmeyi sürdürdü. Kreuz vomere sarkan çenesiyle izliyordu onu. "Herr Konsolos, zamanınızı aldığım için üzgünüm." Bir erkek sesi. Reiss'in damarlarındaki kan bir anda dondu. Reiss'e tanıdık gelen bariton, eğitimli, akıcı bir ses. "Ben Doktor Goebbels."

"Buyurun, Şansölye." Reiss'in karşısında duran Kreuz corn Meere hafifçe gülümsedi. Çenesi artık sarkmıyordu.

"General Heydrich az önce sizi aramamı istedi. Burada, can Francisco'da bir Abwehr ajanı var. Adı Rudolf Wegener. Onunla ilgili konularda polisle tam bir işbirliği içinde bulunmanız gerekiyor. Size ayrıntıları aktaracak zaman yok. Ofisinizi onların kullanımına sunun. Ich danke Ihnen sehr dabei .** "

"Anlıyorum, Herr Şansölye," dedi Reiss.

"İyi günler Konsolos." Reichskanzler telefonu kapadı.

Reiss ahizeyi bırakırken Kreuz vom Meere onu dikkatle izliyordu. "Haklı mıymışım?"

Reiss omuz silkti. "Kesinlikle."

"Bu Wegener'i Almanya'ya zor kullanarak geri götürmemiz için bir yetki belgesi yazın."

Kalemini eline alan Reiss yetki belgesini yazdı, imzaladı ve S.D. şefine uzattı.

"Teşekkürler," dedi Kreuz vom Meere. "Şimdi, Japon yetkilileri sizi arayıp şikâyette bulunduklarında..."

"Eğer bulunurlarsa."

Kreuz vom Meere onu süzdü. "Bulunacaklar. Biz bu Wegener'i yakaladıktan on beş dakika sonra burada olacaklar." O şakacı, soytarıca havasını

kaybetmişti.

"Üstelik yaylı çalgılar beşlisi de değiller," dedi Reiss.

Kreuz vom Meere karşılık vermedi. "Onu bu sabah, biraz sonra yakalamış olacağız, bu yüzden hazırlıklı olun. Japonlar'a onun bir eşcinsel ya da dolandırıcı olduğunu filan söyleyebilirsiniz. Almanya'da büyük bir suçtan arandığını. Onlara siyası suçlardan dolayı arandığını söylemeyin. Nasyonal Sosyalist kanunlarının yüzde doksanını tanımadıklarını biliyorsunuz."

"Bunu biliyorum," dedi Reiss. "Ne yapacağımı biliyorum." Kendisini huzursuz ve ezik hissediyordu. Beni es geçip üstlerimle temasa geçtiler, dedi kendi kendine. Her zamanki gibi. Başbakanla temasa geçtiler. Piç kuruları!

Elleri titriyordu. Doktor Goebbels'le telefon konuşması bunun yüzünden mi? Güçlüler karşısında korktum mu? Yoksa kin mi, kuşatılmışlık hissi mi... Lanet olsun bu polislere diye düşündü. Sürekli güçleniyorlar. Goebbels'i kendileri için çalıştırmaya başlamışlar bile; Reich'ı yönetiyorlar.

"Bu meselenin," dedi yüksek sesle, "önemini abartmadığınızı görüyorum, Herr Polizeiführer. Almanya'nın güvenliğinin sizin bu casusu ya da haini ya da her neyse onu çabucak ele geçirmenize bağlı olduğu çok açık." Seçtiği sözcükler içten içe irkilmesine yol açıyordu.

Yine de Kreuz vom Meere hoşnut görünüyordu. "Teşekkürler Konsolos."

"Hepimizi kurtarmış olabilirsiniz."

'Şey, onu henüz yakalamadık. Bunun olmasını bekleyelim. Şu beklediğim telefon bir gelse."

"Japonlar'ı ben hallederim," dedi Reiss. "Bu konuda epey tecrübe sahibiyim, biliyorsunuz. Şikâyetleri..."

"Gevezelik etmeyin," diye sözünü kesti Kreuz vom Meere. "Düşünmem gerek." Başbakan'ın aramasından rahatsız olmuştu besbelli; şimdi o da kendisini baskı altında hissediyordu.

Bu herif büyük olasılıkla kaçacak ve bu da sana işini kaybettirecek, diye düşündü Konsolos Hugo Reiss. işimi, işini -ikimiz de her an kendimizi sokakta bulabiliriz. Senin konumun benimkinden daha sağlam değil.

Aslında, diye düşündü, işleri biraz karıştırmamın faaliyetlerini nasıl aksatabileceğini görmek hoş olabilir, Herr Polizeiführer. Asla saptanamayacak olumsuz bir şeyler. Mesela, Japonlar şikâyette bulunmak için buraya geldiklerinde onlara bu herifin kaçırılacağı Lufthansa uçağıyla ilgili bir imada bulunmayı başarabilirim... Ya da bunu yapmasam bile onları, diyelim ki küçümseyici bir sırıtışla, daha da öfkelendirebilirim - Reich'in onlarla eğlendiğini, küçük sarı adamları ciddi almadığını ima edebilirim. Onları iğnelemek kolay. Ve yeterince öfkelenirlerse, meseleyi doğrudan Goebbels'e götürebilirler.

Bir sürü olasılık var. S.D. bu herifi benim aktif işbirliğim olmadan A.P.D.'den çıkaramaz. Doğru yerde ve zamanda doğru şeyi yapmayı başarabilirsem...

Beni es geçip üstlerimle temasa geçenlerden nefret ediyorum, dedi Freiherr Reiss kendi kendine. Bu beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Öyle huzursuz ediyor ki uyuyamıyorum ve uyuyamayınca da işimi yapamıyorum. Yani bu sorunu Almanya adına halletmeliyim. Şu Bavyeralı altsınıf sokak katili Almanya'ya dönüp önemsiz bir Gau polis karakolunda raporlar yazsa kendimi geceleri (ve gündüzleri de) çok daha rahat hissederdim.

Tüm mesele yeterince zamanımın olmayışı. Ben karar vermeye çalışıp...

Telefon çaldı.

Bu kez Kreuz vom Meere açmaya davrandığında Konsolos Reiss onu engellemedi. "Alo," dedi Kreuz vom Meere ahizeye. Dinlerken kısa bir sessizlik oldu.

Şimdiden mi, diye düşündü Reiss.

Ama S.D. şefi telefonu uzatıyordu. "Sana."

İçten içe rahatlayan Reiss telefonu aldı.

"Bir okul öğretmeni," dedi Kreuz vom Meere. "Onlara sınıfları için Avusturya posterleri verip veremeyeceğinizi soruyor."

Sabah on bire doğru Robert Childan dükkânını kapayıp Bay Paul Kassoura'nın ofisine doğru yürümeye başladı.

Şanslıydı; Paul meşgul değildi. Childan'ı nazikçe karşıladı ve ona çay ikram etti.

"Seni fazla rahatsız etmeyeceğim," dedi Childan, ikisi de Çaylarını yudumlamaya başladıktan sonra. Paul'ün ofisi, küçük olmasına karşın, moderndi ve basit mobilyalarla döşeliydi. Duvarda tek bir muhteşem kumaş baskı asılıydı: Mokkei'nin Kaplan'ı, on üçüncü yüzyılın sonlarından bir şaheser.

"Seni görmek beni her zaman mutlu eder Robert," dedi

Paul, belki de -diye düşündü Childan- biraz mesafe taşıyan bir sesle.

Veya belki de bu yalnızca bir kuruntuydu. Childan çay fincanının üstünden ihtiyatla baktı. Adam kesinlikle candan görünüyordu. Ama yine de -Childan bir değişiklik hissediyordu.

"Eşin," dedi Childan, "kaba armağanım karşısında hayal kırıklığına uğradı. Herhalde hakaret etmiş oldum. Ama yeni ve sınanmamış bir şey hakkında, verirken sana açıklamış olduğum gibi, doğru düzgün ya da mutlak bir değerlendirmede bulunulması olanaksızdır - en azından bu meseleyi yalnızca bir iş olarak gören biri tarafından. Sen ve Betty elbette bu konuda benden daha iyi hüküm verecek bir konumdasınız."

Paul, "Betty hayal kırıklığına uğramadı Robert," dedi. "Takıyı ona vermedim." Masasına uzanıp küçük beyaz kutuyu çıkardı. "Bu ofisten dışarı çıkmadı."

Biliyor, diye düşündü Childan. Zeki adam. Ona söylememiş bile. Bu iş buraya kadar. Şimdi, diye fark etti Childan, umarım bana bağırıp çağırmaz. Karısını baştan çıkarmaya çalışmak filan gibi bir suçlama getirmez.

Beni mahvedebilir, dedi Childan kendi kendine. Çayını dikkatle yudumlamayı sürdürdü, yüzünü ifadesiz tutarak.

"Ya?" dedi hafifçe, "ilginç."

Paul kutuyu açtı, iğneyi çıkardı ve incelemeye başladı. Işığa tuttu, evirip çevirdi.

"Bunu birkaç iş arkadaşıma gösterdim," dedi Paul, "Amerikan tarihi eserleri ya da genel sanatsal, estetik niteliklere sahip eserler konusundaki zevkimi paylaşan kişilere." Robert Childan'ı süzdü. "Hiçbiri bunun gibisini daha önce görmemişti elbette. Bana açıklamış olduğun gibi, şimdiye dek böyle çağdaş bir çalışmaya hiç rastlanmadı. Sanırım bana bunları elinde bulunduran tek satıcı olduğunu da söylemiştin."

"Evet, bu doğru," dedi Childan.

"Tepkilerini duymak ister misin?"

Childan başını eğdi.

"Bu kişiler güldüler," dedi Paul, "güldüler."

Childan suskundu.

"Ama ben de kafamın içinde, sana göstermeden gülmüşüm," dedi Paul, "geçen gün gelip bunu bana gösterdiğinde. Doğal olarak, soğukkanlılığını bozmamak için, eğlendiğimi gizledim; görünen tepkimde az çok müphem kaldığımı anımsıyorsundur hiç şüphesiz."

Childan başıyla onayladı.

İğneyi inceleyen Paul konuşmayı sürdürdü, "insan bu tepkiyi kolaylıkla anlayabiliyor. Şekilsiz olana dek eritilmiş bir metal parçası var. Hiçbir şeyi temsil etmiyor. Bilinçli bir tasarımı da yok. Tamamen özelliksiz. Kişi yalnızca içerik olduğunu, formdan yoksun bulunduğunu söyleyebilir."

Childan başıyla onayladı.

"Yine de," dedi Paul, "bunu günlerdir inceliyorum ve mantıksal hiçbir sebep olmadan, duygusal bir hoşnutluk hissediyorum. Bunun sebebi nedir, diye sorabilirim. Şimdi bile bu şekilsiz nesneye, psikolojik Alman metinlerindeki gibi, kendi psişemi projekte etmiyorum. Hâlâ şekiller ya da formlar görmüyorum. Ama yine de bir şekilde Tao'nun bir parçası. Görüyor musun?" Childan'a bakmasını işaret etti. "Dengeli. Bu parçanın içindeki güçler durağanlaştırılmış. Hareketsiz. Bu nesnenin evrenle uyum içinde olduğu söylenebilir. Ondan ayrılmış ve böylece homostatik bir konuma ulaşmayı başarmış."

Childan başıyla onayladı, parçayı inceledi. Ama Paul onu unutmuş gibiydi.

"Wabisi yok," dedi Paul, "hiçbir zaman da olamazdı. Ama..." iğneye tırnağıyla dokundu. "Robert, bu nesnede wu var."

"Sanırım haklısın," dedi Childan, Wa'nun ne olduğunu anımsamaya çalışarak; Japonca bir sözcük değildi - Çinceydi. Bilgelik, diye karar verdi. Ya da kavrayış. Ne olursa olsun, oldukça iyi ve yüce bir anlam taşıyordu.

"Zanaatkarın ellerinde," dedi Paul, "wu varmış ve bu wu nun bu parçaya akmasına izin vermiş. Kendisi de büyük olasılıkla yalnızca bu parçanın tatmin duygusu verdiğini biliyor. Bu eksiksiz, Robert. Üzerinde düşünmekle biz de wu kazanıyoruz. Sanatla değil kutsal şeylerle ilişkili olan dinginliği deneyimliyoruz. Hiroşima'daki, ortaçağ azizlerinden birine aşık-kaval kemiğinin incelenebildiği bir türbeyi anımsıyorum. Ama bu bir eser, oysa o bir kutsal emanetti. Bu şimdi de var, o ise yalnızca geçmişten günümüze kaldı. Buraya son Mis'den beri tarafımdan yapılmış olan bu meditasyonla bunun tarihselliğe karşıt olarak koruduğu değeri belirleyebildim. Oldukça derinden etkilenmiş durumdayım, gördüğün gibi."

"Evet," dedi Childan.

"Tarihselliğe ve aynı zamanda sanatsal, estetik bir değere sahip olmamak, buna karşın ruhani bir değerin parçası olmak — bu bir mucize. Tam da bu şeyin berbat, küçük, değersiz görünüşlü, şekilsiz bir nesne olması yüzünden; bu, Robert, onun wu sahibi olmasına katkıda bulunuyor. Çünkü taunun genellikle en gösterişsiz yerlerde, o Hıristiyan aforizmasında olduğu gibi "inşaatçı tarafından reddedilen taşlarda" bulunduğu bilinmektedir. Kişi

taunun farkındalığını eski bir sopa ya da yolun kenarındaki paslı bir bira kutusu gibi değersiz şeylerde deneyimler. Ancak bu gibi durumlarda wu, görenin içindedir. Bu dinsel bir deneyimdir. Buradaysa bir zanaatkar nesnenin içine wu koymuş, yalnızca onun içindeki tuu'yz. tanık olmak yetine." Başını kaldırıp baktı. "Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Childan.

"Bir başka deyişle, yepyeni bir dünyaya işaret ediliyor bununla. Buna verilen isim sanat değil, çünkü formu yok, din de değil. Ne öyleyse? Bu iğnenin üstünde düşünüp durdum, ama içyüzünü kavrayamıyorum. Böyle bir nesneye uygun bir sözcüğe sahip olmadığımız apaçık. Bu yüzden haklısın Robert. Bu dünya üstünde otantik olarak yeni bir nesne."

Otantik, diye düşündü Childan. Evet, kesinlikle öyle. Bunu anlayabiliyorum. Ama geri kalanını...

"Bu uzun meditasyondan sonra," diye konuşmayı sürdürdü Paul, "aynı iş arkadaşlarımı buraya tekrar çağırdım. Tıpkı şimdi sana karşı yapmış olduğum gibi, incelikten yoksun, dostça bir itirazda bulunmakta kararlıydım. Bu konu nezaket kurallarının bir kenara atılmasını gerektiren bir öneme sahip; farkındalığın kendisini iletmenin gerekliliği böylesine büyük. Bu kişilerden beni dinlemelerini talep ettim."

Childan, Paul gibi bir Japon için fikirlerini diğer insanlarla benimsetmenin neredeyse inanılmaz bir durum olduğunu biliyordu.

"Sonuç," dedi Paul, "umut vericiydi. Böyle bir sıkıştırmanın sonucunda bakış açımı kabul edebildiler; tasvir ettiğim şeyi algıladılar. Bu yüzden yaptığım şeye değdi. Bunu yaptıktan sonra dinlendim. Hepsi bu, Robert. Bitkinim." İğneyi tekrar kutuya koydu. "Benim sorumluluğum sona erdi. Bitti." Kutuyu Childan'a itti.

"Efendim, o sizin," dedi Childan, kendisini huzursuz hissederek; içinde bulunduğu durum daha önceki deneyimlerinin modellerinden hiçbirine uymuyordu. Mevki sahibi bir Japon kendisine verilen bir armağanı övüp göklere çıkarıyor - sonra da iade ediyordu. Childan dizlerinin bağının

çözüldüğünü hissetti. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu; orada durmuş yenini çekiştiriyor, yüzünün kızardığını hissediyordu.

Paul sakince, hatta sertçe "Robert," dedi, "gerçekle daha cesurca yüzleşmelisin."

Beti benzi atan Childan kekeledi, "Kafam iyice..." Paul ayağa kalkıp onunla yüzleşti. "Dinle beni. Bu senin görevin. Sen bu parçanın ve bunun gibilerin tek aracısısın. Ayrıca bir profesyonelsin. Bir süre tecritte yaşa. Meditasyon yap, hatta Değişimler Kitabına başvur. Sonra vitrinindeki malları, reklam ilanlarını, satış sistemini incele." Childan şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Yolunu göreceksin," dedi Paul. "Bu nesneleri nasıl büyük çapta dağıtman gerektiğini."

Childan şoke olmuştu. Bu adam bana Edfrank takısına karşı ahlaki bir sorumluluk duymakla yükümlü olduğumu söylüyor! Çılgın nörotik Japon bakış açısı: Paul Kasoura bu takıyla birinci sınıf bir ruhani ve işsel ilişkiden daha azını kabul edemiyor.

Ve işin en kötü yanı Paul'ün kesinlikle otoriteyle, Japon kültürünün ve geleneğinin tam ortasındaki biri olarak konuşmasıydı.

Yükümlülük, diye düşündü acı acı. Bir kez kabul ederse yaşamının sonuna dek yakasını bırakmayabilirdi. Ölene kadar Paul -en azından kendi kanısına göre- görevini yapın. Ama Childan'ınki; ah, ne yazık ki bunun bitimsiz olmak gibi bir farklılığı vardı.

Çıldırmışlar, diye düşündü Childan kendi kendine. Örneğin: Yaralı bir adamın bir çukurdan çıkmasına yardım etmezler, bunun getireceği yükümlülükten dolayı. Buna dersiniz? Ben tipik olduğunu söylerim; tam bir İngiliz destro yerinin benzerini yapmaları istendiğinde kazandaki yamaların bile tıpkısını yapmayı beceren bir ırktan beklenecek...

Paul ona dikkatle bakıyordu. Neyse ki Childan uzun süreli bir alışkanlık sonucunda gerçek duygularını otomatik olarak gizleyebiliyordu. Yüzünde nazik, ciddi bir ifade vardı -konumun doğasına uygun bir kişilik. Varlığını hissedebiliyordu, maskenin.

Bu korkunç bir şey, diye fark etti Childan. Bir felaket. Paul'ün karısını baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmesi bile daha iyiydi.

Betty. Artık Betty'nin parçayı görmesinin, ilk planının gerçekleşmesinin yolu yoktu. Wuda cinselliğe yer yoktu; Paul'ün dediği gibi, ciddi ve kutsaldı, kutsal bir emanet gibi.

"Bu kişilerden her birine senin kartvizitlerini verdim," dedi Paul.

"Pardon?" dedi Childan dalgınlıkla.

"Kartvizitlerini. Dükkânına gelip diğer parçaları inceleyebilsinler diye."

"Anlıyorum," dedi Childan.

"Bir şey daha var," dedi Paul. "Bu kişilerden biri bu konuyu seninle evinde konuşmak istiyor, ismini ve adresini yazdım." Paul, Childan'a katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. "İş arkadaşlarının da dinlemesini istiyor." Paul ekledi: "Bir ithalatçı. Büyük miktarda mal ithal ve ihraç ediyor. Özellikle de Güney Amerika'yla iş yapıyor. Radyolar, fotoğraf makineleri, dürbünler, bunun gibi şeyler."

Childan elindeki kâğıda baktı.

"Elbette çok büyük miktarlarla çalışıyor," dedi Paul. "Belki her maldan on binlerce. Şirketi hepsi de el emeğinin ucuz olduğu Doğu'da bulunan ve kendisi için ucuza üretim yapan çeşitli kuruluşları kontrol ediyor."

"Bu kişi niçin..." diye söze başladı Childan.

Paul, "Bunun gibi parçalar..." dedi. iğneyi bir kez daha, bir süre için eline aldı. Kapağı kapadıktan sonra kutuyu Childan'a geri verdi. "... Seri olarak imal edilebilirler. Ya ucuz metalden ya da plastikten. Bir kalıp sayesinde, istenilen miktarda-"

Childan bir süre sonra "Peki ya wu?" dedi. "Parçalarda solacak mı?"

Paul hiçbir şey söylemedi.

"Onu görmemi mi tavsiye ediyorsun?" dedi Childan.

"Evet," dedi Paul.

"Niçin?"

"Muskalar," dedi Paul.

Childan bakakaldı.

"Şans getiren muskalar. Takılmak için. Göreceli olarak fakir insanlar tarafından. Latin Amerika'nın ve Doğu'nun her yerinde sokaklarda satılacak bir dizi tılsım. Kitlelerin çoğu hâlâ sihre inanıyor, biliyorsun. Büyüler, iksirler. Bunun büyük bir iş sahası olduğu söylendi bana." Paul'ün yüzü resmi, ses tonu ifadesizdi.

"Bana," dedi Childan ağır ağır, "bu işte çok para varmış gibi geldi."

Paul başıyla onayladı.

"Bu senin fikrin miydi?" dedi Childan.

"Hayır," dedi Paul. Sonra sustu.

Patronun, diye düşündü Childan. Parçayı bu ithalatçıyı tanıyan patronuna gösterdin. Üstün -ya da senden üst mevkideki biri, senin üstünde etki sahibi olan zengin ve önemli biri- bu ithalatçıyla bağlantıya geçti.

İğneyi bana bu yüzden geri veriyorsun, diye fark etti Childan. Bu işe karışmak istemiyorsun. Ama benim bildiğim şeyi biliyorsun: bu adrese gidip bu adamı göreceğimi. Bunu yapmak zorundayım. Seçme şansım yok. Tasarımları kiralayacak ya da yüzde üzerinden satacağım; benimle bu kişi arasında bir anlaşma yapılacak.

Bu iş açıkça senin dışında. Tamamen. Beni durdurur gibi yapmak ya da benimle tartışmak senin açından zevksiz olur.

"Çok zengin olmak için," dedi Paul, "bir şansın var. " Gözlerini ileriye dikip kayıtsız bir tavırla bakmayı sürdürüyordu.

"Bu fikir bana tuhaf geldi," dedi Childan. "Böyle şans eserlerinden muskalar yapmak; hayal bile edemiyorum."

"Çünkü bu senin doğal iş alanın değil. Sen hoş, ezoterik şeylere bağlısın. Ben de öyleyim. Ve kısa süre sonra dükkânına gelecek olan, sana bahsettiğim şu kişiler de öyle."

Childan, "Yerimde olsan ne yapardın?" dedi.

"Saygıdeğer ithalatçının önerdiği olasılığı küçümseme Zeki biridir. Senin ve benim - eğitimsizlerin sayısının ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Onlar kalıplarla üretilmiş, birbirinin tıpkısı nesnelerden bizim mahrum bırakıldığımız bir haz alabilirler. Elimizde türünün tek örneği, en azından çok az kişinin sahip olduğu son derece ender bir nesne bulunduğunu varsayımlıyız. Tabii ki gerçekten otantik bir şey. Bir model ya da taklit değil." Childan'ın yanından boşluğa bakmayı sürdürüyordu. "On binlercesi üretilen bir şey değil."

Benimki gibi dükkânlardaki (ve tabii aynı zamanda kendi koleksiyonundaki) bazı tarihi eserlerin taklit olduklarını anladı mı acaba, diye merak etti Childan. Sözlerinde bir ima gizli sanki. Sanki alttan alta, ironik bir şekilde bana görünenden çok daha farklı bir mesaj iletiyor. Belirsizlik, tıpkı kişinin kâhinde yolculuk ederken yaşadığı gibi... Doğu zihninin niteliği denilen şey.

Childan şöyle düşündü: Aslında şunları söylüyor: Sen hangisisin Robert? Kâhinin "adi adam" dediği kişi misin, yoksa tüm iyi tavsiyelerin verildiği diğeri mi? Karar vermelisin, burada. Bir yolda ya da diğerinde ilerleyebilirsin, ama ikisinde birden değil. Şimdi seçim anı.

Ve üstün adam hangi yolda ilerleyecek, diye sordu Robetf Childan kendi kendine. En azından Paul Kasoura'ya göre. Ve önümüzde duran şey binlerce yıllık tanrısal bir bilgelik birikimi değil; bu yalnızca bir ölümlünün görüşü - genç bir Japon

Yine de bir özü var. Wu, Paul'ün deyimiyle. Bu konumun konusu şu: Kişisel hoşnutsuzluklarımız ne olursa olsun, gerçek ithalatçının yönünde yattığına

şüphe yok. Neye niyet, neye kısmet; adapte olmalıyız, kâhinin belirttiği gibi.

Hem ne de olsa orijinaller hâlâ dükkânımda satılabilir. Meraklılarına, mesela Paul'ün arkadaşlarına satabilirim.

"Kendinle boğuşuyorsun," dedi Paul. "İnsan böyle bir durumda yalnız olmayı yeğler hiç şüphesiz." Ofisin kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Kararımı verdim bile."

Paul'ün gözleri parladı.

Eğilen Childan, "Tavsiyene uyacağım," dedi. "Şimdi gidip ithalatçıyı göreceğim." Katlanmış kâğıdı havaya kaldırdı.

Paul tuhaf bir şekilde hoşnut kalmış görünmüyordu; yalnızca homurdandı ve masasına döndü. Duygularını sonuna dek kontrol altında tutuyorlar, diye düşündü Childan.

"İş konusundaki yardımına çok teşekkürler," dedi Childan, çıkmaya hazırlanırken. "Bir gün eğer mümkünse karşılığını vereceğim. Anımsayacağım."

Ama genç Japon hâlâ tepki vermiyordu. Eskiden söylediğimiz şey ne kadar da doğru, diye düşündü Childan. Sırlarına erişmek mümkün değil.

Onu kapıya kadar geçiren Paul derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Ansızın konuştu: "Amerikan zanaatkarları bu parçayı elleriyle yaptılar, değil mi? Kendi el emeklerinin ürünü?

"Evet, içsel tasarımından son cilasına dek."

"Bayım! Bu zaanatkârlar işbirliği yapacaklar mı? Herhalde eserleri için farklı hayaller kurmuşlardır?"

"Sanırım ikna edilebilirler," dedi Childan; bu küçük bir sorun gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Paul. "Herhalde."

Ses tonundaki bir şeyler Robert Childan'ın ansızın dikkat Kesilmesine yol açtı. Belirsiz ve tuhaf bir vurgu vardı orada. Ve Childan birdenbire anladı. Şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde-belirsizliği yarmıştı - gördü.

Tabii ya! Bütün bunlar Amerikan çabalarını gözler önünde, zalimce reddetmekten başka bir şey değildi. Simdi; ama Tanrı biliyor ya, oltayı çengeli, misinası ve kurşunuyla birlikte yutmuştu. Beni adım adım şu sonucu kabul etme itti, elimden tutup ona doğru yürüttü: Amerikan ellerin' ürünleri ancak değersiz şans muskaları için model olarak kullanılabilirler.

Japonlar böyle hükmediyorlardı işte, kabalıkla değil ince fikirlilikle, hünerle, çağların kurnazlığıyla.

Tanrım, biz onlara kıyasla barbarız, diye fark etti Childan. Böylesine acımasız bir mantık karşısında ahmaklardan başka bir şey değiliz. Paul bana sanatımızın değersiz olduğunu söylemedi — en azından yüksek sesle; bana söyletti. Ve son bir ironi olarak, söylediklerimden esef duydu. Gerçeği bana söyletirken hafif, medenice bir keder jestinde bulundu.

Beni parça parça etti, diyordu az kalsın yüksek sesle - neyse ki bunu yalnızca düşünsel seviyede tutmayı başardı; daha önce olduğu gibi, bunu iç dünyasında tuttu, ayrı ve gizli, yalnızca kendisine ait bir şey olarak. Beni ve ırkımı aşağıladı. Ve çaresizim. Bunun intikamını alamam; yenildik ve yenilgilerimizin hepsi böyle; öylesine ince, öylesine zarifler ki güç bela algılayabiliyoruz. Aslında yenildiğimizi anlayabilmek için evrim basamağında bir adım yükselmemiz gerekiyor.

Japonlar'ın hükmetmeye uygun olduklarının bundan daha iyi nasıl bir kanıtı olabilir ki? Gülmek istiyordu, muhtemelen takdir duygusuyla. Evet, diye düşündü, insanın çok komik bir fıkra duyması gibi bir şey bu. Bunu anımsamalı, daha sonra tadını çıkarmalı, hatta birilerine anlatmalıyım. Ama kime? Burada bir sorun var. Anlatılamayacak kadar kişisel.

Paul'ün ofisinin köşesinde bir çöp kutusu vardı. At içine! dedi Robert Childan kendi kendisine. At bu wu'ylu yüklü şekilsiz takıyı.

Bunu yapabilir miyim? Fırlatıp atabilir miyim? Konumu Paul'ün gözlerinin önünde sona erdirebilir miyim?

Atmam bile mümkün değil, diye fark etti parçayı kavrarken. Yapmamalısın — eğer Japon arkadaşını yeniden görmenin beklentisi içindeysen.

Canları cehenneme, kendimi onların etkisinden kurtarırım içimden geldiği gibi davranamıyorum. Tüm kendiliğinden ana kıstırdı, bu şekilsiz nesneye ondan ellerime uzanan, gerek duymadan; adamın varlığı yeterliydi. Vicdanımı içine dönük ezildi... Paul onu inceliyordu, hiçbir şey söylemeden çıkıp ruhuma ulaşan görünmez bir ip bağladı Onların çevresinde çok fazla yaşamış olmalıyım. Artık kaçmak için, beyazlara ve onların yaşam tarzlarına dönmek için çok geç.

Robert Childan, "Paul..." dedi. Sesinin hastalıklı bir kaçma arzusuyla çatladığına dikkat etti; kontrol yok, modülasyon yok.

"Evet, Robert."

"Paul. Ben... Aşağılandım."

Oda dönmeye başlamıştı.

"Nasıl, Robert?" İlgili ama mesafeli. Kişiselliğin üstünde.

"Paul. Bir saniye." Takıya parmaklarıyla dokundu; terden kayganlaşmıştı. "Ben - bu eserden gurur duyuyorum. Değersiz şans muskaları söz konusu olamaz. Reddediyorum."

Bir kez daha genç Japon'un tepkisini ölçemiyordu, algıladığı yalnızca dinleyen kulaktı, yalnızca farkındalıktı.

"Yine de teşekkürler," dedi Robert Childan.

Paul eğildi.

Robert Childan eğildi.

"Bunu yapan adamlar," dedi Childan, "gururlu Amerikan sanatçılarıdır. Ben de onlara dahilim. Bu yüzden değersiz şans muskaları önerisi bize yapılmış bir hakarettir; özür dilemeni istiyorum."

İnanılmayacak kadar uzun bir sessizlik.

Paul onu inceledi. Bir kaşı hafifçe kalktı ve ince dudakları titreşti. Bir gülümseme?

"Talep ediyorum," dedi Childan. Hepsi buydu; daha ileri gidemezdi. Şimdi yalnızca bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Lütfen, diye düşündü. Yardım et bana.

Paul, "Yaptığım küstahça dayatmayı bağışla," dedi. Elini uzattı.

"Tamam," dedi Robert Childan.

El sıkıştılar.

Childan'ın yüreğine sükûnet indi. Yaşamıştı ve dokunmuştu, biliyordu. Bitti. Tanrı'ya şükür; bana tam gereken oldu. Bir başka zamanda - başka şekilde sonuçlanırdı. Bir kez daha denemeye cesaret edebilir miyim, şansımı zorlayabilir miyim? Herhalde hayır.

Melankoli hissediyordu. Kısa bir an, sanki yüzeye çıktı ve kuşatılmadan gördüm.

Yaşam kısa, diye düşündü. Sanat, ya da yaşam olmayan bir şey, uzun, sonsuza dek uzanıyor, katı bir solucan gibi Düz, beyaz, yuvarlaklığı enine ya da boyuna herhangi bir geçiş tarafından bozulmamış, işte burada duruyorum. Ama daha fazla değil. Küçük kutuyu alıp Edfrank takısını ceketinin cebine koydu.

12

Bay Ramsey "Bay Tagomi, bu Bay Yatabe," dedi. Ofisin bir köşesine çekildi ve ufak tefek beyefendi öne çıktı.

Elini uzatan Bay Tagomi, "Sizinle şahsen tanışmaktan mutluyum efendim," dedi. İnce, narin, yaşlı el kendisininkinin içine kaydı; sıkmadan salladı ve hemen bıraktı. Umarım kemiklerini kırmamışımdır, diye düşündü Bay Tagomi. Yaşlı beyefendinin yüz hatlarını inceledi ye gördüklerinden hoşnut kaldığını fark etti. Çok sağlam, tutarlı bir ruh vardı orada. Zekâsı körelmemişti. Tüm eski, sarsılmaz gelenekleri berraklıkla iletiyordu kesinlikle. Yaşlıların temsil edebileceği en iyi nitelik... Ve sonra karşısında General Tedeki'nin, eski imparatorluk Genelkurmay Başkanı'nın bulunduğunu fark etti.

Bay Tagomi eğildi.

"General," dedi.

"Üçüncü şahıs nerede?" dedi General Tedeki.

"Yaklaşıyor," dedi Bay Tagomi. "Otel odasını arayıp şahsen bilgilendirdim." Zihni karmakarışıktı, doğrulmadan bir adım geriledi, doğrulmakta güçlük çekerek.

General oturdu. Şüphesiz hâlâ yaşlı adamın kimliğinden habersiz olan Bay Ramsey koltuğu tuttu, ama özel bir saygı göstermedi. Bay Tagomi kararsızlıkla General'in karşısına bir koltuk çekip oturdu.

"Gecikiyoruz," dedi General. "Esef verici, ama kaçınılmaz bir şekilde."

"Doğru," dedi Bay Tagomi.

On dakika geçti, ikisi de konuşmadılar.

"Affedersiniz efendim," dedi Bay Ramsey sonunda, sabırsızlanarak. "Bana ihtiyacınız yoksa çıkacağım."

Bay Tagomi başıyla onayladı ve Bay Ramsey çıktı.

"Çay, General?" dedi Bay Tagomi.

"Hayır, bayım."

"Efendim," dedi Bay Tagomi. "Korktuğumu itiraf ediyorum. Bu karşılaşmada korkunç bir şeyler seziyorum."

General başını eğdi.

"Görüşmüş olduğum," dedi Bay Tagomi, "ve evimde ağırladığım Bay Baynes İsveçli olduğunu söylüyor. Ancak dikkatli bir bakış, insanı onun aslında yüksek mevkide bir Alman olduğu konusunda ikna ediyor. Bunu söylüyorum çünkü..."

"Lütfen devam edin."

"Teşekkür ederim. General, bu görüşmeye ilişkin olarak sergilediği huzursuzluk Reich'daki siyasi dalgalanmalarla bir ilinti kurmama yol açıyor." Bay Tagomi bir başka gerçekten bahsetmedi: General'in beklenen zamanda gelmemiş olduğunu bilişinden.

General, "Bayım, şimdi bilgi almaya çalışıyorsunuz," dedi. "Bilgi vermiyorsunuz." Gri gözleri babacan bir havayla ışıldadı. Fesatlık taşımıyorlardı.

Bay Tagomi azarı kabullendi. "Efendim, bu görüşmede yer alışım Nazi casuslarının kafasını karıştırmak için gerekli olan bir formaliteden mi ibaret?"

"Doğal olarak," dedi General, "belirli bir kurguyu korumak istiyoruz. Bay Baynes Stockholm'deki Tor-Am Fabrikalarının temsilcisi, yalnızca bir işadamı. Ve ben Shinjiro Yatabe'yim."

Bay Tagomi, ben de Tagomi'yim, diye düşündü, rolüm bu.

"Naziler Bay Baynes'ın geliş gidişlerini inceleme almışlardır şüphesiz," dedi General. Ellerini dizlerine koyup dimdik oturdu... Sanki, diye düşündü Bay Tagomi, uzaydan gelen güçlü bir çay kokusunu alıyor. "Ama kurguyu normal yollardan yıkmak zorundalar. Asıl amaç bu; kandırmak için her şey açığa çıkarılırsa resmiyet talep etmek. Mesela Bay Baynes'ı tevkif etmek isterlerse onu vurmaktan daha fazlasını yapmaları gerektiğini anlıyorsunuzdur... Ki bunu yapabilirlerdi, eğer - şey, bu sözlü şemsiye olmadan seyahat etmiş olsaydı."

"Anlıyorum," dedi Bay Tagomi. Kulağa bir oyun gibi geliyor, diye karar verdi. Ama Nazi zihniyetini biliyorlar. Bu yüzden herhalde işe yarıyordur.

Masadaki dahili telefon çaldı. Bay Ramsey'nin sesi. "Efendim, Bay Baynes burada. İçeri göndereyim mi?"

"Evet!" diye haykırdı Bay Tagomi.

Kapı açıldı ve şık giyimli, iyi kesimli giysileri iyice ütülenmiş, yüzünde sakin bir ifade taşıyan Bay Baynes belirdi.

General Tedeki onu karşılamak için ayağa kalktı. Bay Tagomi de kalktı. Üç adam eğildiler.

"Bayım," dedi Bay Baynes General'e, "Ben Reich Donanma Karşı-İstihbarat Teşkilatı'ndan Yüzbaşı R. Wegener. Anlaşıldığı gibi Reich Hükümeti'nin herhangi bir şubesini ya da bürosunu değil, yalnızca kendimi ve bazı isimsiz özel şahıslan temsil etmekteyim."

General, "Herr Wegener," dedi, "Reich Hükümeti'nin hiçbir kolunun resmi temsilciliğini yapmadığınızı anlıyorum. Ben burada imparatorluk Ordusu'ndaki eski konumu sayesinde Tokyo'daki, sizin söyleyeceğiniz şeylerle ilgilenen bazı çevrelerle temasa geçebilecek gayri resmi ve özel bir şahıs olarak bulunmaktayım."

Tuhaf bir konuşma, diye düşündü Bay Tagomi. Ama nahoş değil. Neredeyse müzikal bir niteliğe sahip. Canlandırıcı bir değişiklik aslında.

Oturdular.

"Lafı uzatmadan," dedi Bay Baynes, "size ve temasa geçeceğiniz kişilere Reich'da Löıvenzahn adlı bir planın oldukları bir aşamada bulunduğunu bildirmek istiyorum. Karahindiba-"

"Evet," dedi General, bunu daha önce duymuş gibi başıyla onaylayarak; ama, diye düşündü Bay Tagomi, Bay Baynes'ın devam etmesine oldukça istekli görünüyor.

"Karahindiba," dedi Bay Baynes, "Rocky Dağları Devletleri'yle Birleşik Devletler arasındaki sınırda gerçekleşecek bir olaydan ibaret."

General başıyla onayladı, hafifçe gülümseyerek.

"B.D. askerleri saldırıya uğrayacak ve sınırı geçip civarda üsleri bulunan R.D.D. askerlerine saldıracaklar. B.D. askerlerinin Ortabatı ordu yerleşim merkezlerini gösteren ayrıntılı haritaları var. Bu birinci aşama, ikinci aşamada Almanya bu çatışmaya ilişkin bir bildiri yayımlayacak. Gönüllü Wehrmacht Paraşütçüleri'nden kurulu bir birlik B.D.'ye yardım amacıyla gönderilecek. Ancak bu da kamuflajın bir parçası."

"Evet," dedi dinlemekte olan General.

"Karahindiba Operasyonu'nun temel hedefi," dedi Bay Baynes, "Yurt Adaları'na herhangi bir uyarıda bulunulmadan büyük bir nükleer saldırının yapılması." Sonra sustu.

"Kraliyet Ailesi'ni, Yurt Savunma Ordusu'nu, İmparatorluk Ordusu'nun büyük bölümünü, sivil nüfusu, endüstrileri, kaynakları yok etmek için," dedi General Tedeki. "Reich böylece Japonya'nın denizaşırı topraklarını ele geçirebilecek."

Bay Baynes hiçbir şey söylemedi.

General, "Başka?" dedi.

Bay Baynes ne söyleyeceğini bilmez bir halde gibi görünüyordu.

"Tarih, bayım," dedi General.

"Tamamen değişti," dedi Bay Baynes. "M. Bormann'ın ölümüyle birlikte. En azından benim tahminim bu. Şu anda Ahwehr'le temas içinde değilim."

Bunun üzerine General, "Devam edin, Herr Wegener," dedi.

"Bizim önerimiz Japon Hükümeti'nin Reich'ın içişlerine karışması. Ya da en azından buraya bunu önermek için geldim. Reich'daki bazı gruplar Karahindiba Operasyonu'nu destekliyor; bazılarıysa desteklemiyor. Ona karşı çıkanların Başbakan Bormann'ın ölümünden sonra iktidarı ellerine geçirebilecekleri umuluyordu."

"Ama siz buradayken," dedi General, "Herr Bormann öldü ve siyasi durum kendi çözümünü yarattı. Şimdi Reich Başbakanı Doktor Goebbels. Karmaşa sona erdi." Duraksadı. "Bu partinin Karahindiba Operasyonu'na bakışı ne yönde?" diye sordu.

Bay Baynes "Doktor Goebbels Karahindiba'nın savunucularından biri," dedi.

Bay Tagomi'nin gözlerini kapadığını fark etmediler.

"Karşı çıkanlar kimler?" diye sordu General Tedeki.

Bay Tagomi Bay Baynes'ın sesini duydu. "S.S. Generali Heydrich."

"Şaşırdım," dedi General Tedeki. "Şüphelerim var. Bu geçerli bir bilgi mi, yoksa yalnızca sizin ve meslektaşlarınızın benimsediği bir görüş mü?"

Bay Baynes "Doğu'nun -yani bugün Japonya'nın sahip olduğu bölgenin- yönetimi Başbakanlık'la doğrudan bir ilişki içinde çalışan Dışişleri Bakanlığı'na, Rosenberg'in adamlarına verilecekti. Bu konu geçen sene başkanların toplantılarında büyük tartışmalara yol açtı. Elimde alınan notların fotokopileri var. Polis yetki talebinde bulundu, ama reddedildi. Onlar uzay kolonizasyonuyla, Mars'la, Ay'la, Venüs'le ilgilenecekler. Onların bölgesi buraları olacak. Bu yetki dağılımı yapılır yapılmaz polis tüm gücüyle uzay programını desteklemeye ve Karahindiba'ya karşı çıkmaya başladı."

"Rekabet," dedi General Tedeki. "Bir grup diğerine karşı kullanılıyor. Lider tarafından. Böylece kimse ona meydan okuyamıyor."

"Doğru," dedi Bay Baynes. "Buraya da bu yüzden gönderildim zaten, sizden müdahale etmenizi istemek için. Müdahale hâlâ mümkün; durum hâlâ belirsizliğini koruyor. Doktor Goebbels'in konumunu sağlamlaştırması aylar alır. Polisi alt etmek, muhtemelen de Heydrich'i ve diğer S.S. ve S.D. liderini idam ettirmek zorunda kalacak. Bu yapılınca..."

"Sicherheitsdienst'ı mi desteklememiz gerekiyor yani?" diye araya girdi General Tedeki. "Alman toplumunun en habis kesimini?"

Bay Baynes "Evet," dedi.

"İmparator," dedi General Tedeki, "bu politikaya asla izin vermez. Elit Reich Kolordusu'nun, kara üniformanın giyildiği her yerin, kurukafanın, Şato Sistemi'nin - bütün bunların kötü olduğuna inanıyor."

Kötü, diye düşündü Bay Tagomi. Evet öyle. Kendi hayatlarımızı kurtarmak için onun güçlenmesine yardım mı edeceğiz? Dünyevi konumumuzun paradoksu mu bu?

Bu ikilemle yüzleşemem, dedi Bay Tagomi kendi kendine, insanoğlunun böylesine ahlaki bir belirsizlikle hareket etmek zorunda kalmasıyla. Bunda Yol yok; her şey karmakarışık. Her şey ışığın ve karanlığın, gölgenin ve maddenin kaosundan ibaret.

"Reich'ta," dedi Bay Baynes, "hidrojen bombası sadece Wehrmacht'ın, ordunun elinde bulunuyor. Kara gömlekliler onu her kullanışlarında bunu yalnızca Ordu'nun gözetimi altında yapabildiler. Bormann Başbakan iken hiçbir nükleer silahın polisin eline geçmesine izin vermedi. Karahindiba Operasyonu'nda her şey O.K.W. tarafından, Ordu Kurmay Başkanlığı tarafından yönetilecek."

"Bunun farkındayım," dedi General Tedeki.

"Kara gömleklilerin ahlaki edimlerindeki vahşet Wehrmacht'ınkini aşıyor. Ama daha güçsüzler. Yalnızca gerçekler, var olan güçler üzerine

düşünmeliyiz. Etik emeller üzerine değil."

"Evet, gerçekçi olmalıyız," dedi Bay Tagomi yüksek sesle.

Hem Bay Baynes, hem de General Tedeki ona baktılar.

General, Bay Baynes'a, "Sizin öneriniz ne?" diye sordu. Buradaki, Pasifik Devletleri'ndeki S.D.'yle temasa mı geçelim? Buradaki, adını bilmediğim S.D. şefîyle doğrudan uzlaşma yoluna mı gidelim? İtici bir şahsiyet olduğunu tahmin ediyorum."

"Yerel S.D. hiçbir şey bilmiyor," dedi Bay Baynes. "Buradaki şefleri Bruno Kreuz vom Meere eski bir Ein Altparteigenosse. Geri zekâlının biri. Berlin'de şefleri Bruno Kreuz vom Meere eski bir Partei maşası Ein Altparteigenosse. Geri zekâlının biri. Berlin'de kimse ona bir şey söylemeyi düşünmez; o yalnızca rutin işleri yapar."

"Öyleyse ne?" Generalin sesi kızgın geliyordu. "Buradaki konsolosla mı, Tokyo'daki Reich Elçisi'yle mi temasa geçelim?"

Bu konuşma başarısızlıkla sonuçlanacak, diye düşündü Bay Tagomi. Tehlike ne kadar büyük olursa olsun. Naziler'in her iki taraf için de ölümcül entrikalarının o rezil, şizofrenik bataklığına giremeyiz; zihinlerimiz uyum sağlayamaz.

"Bu mesele hassaslıkla ele alınmalı," dedi Bay Baynes. "Bir dizi aracının vasıtasıyla. Reich'ın dışında, tarafsız bir ülkede yaşayan, Heydrich'e yakın birinin. Ya da Tokyo'yla Berlin arasında gidip gelen birinin."

"Aklınızda biri var mı?"

"İtalyan Dışişleri Bakanı Kont Ciano. Zeki, güvenilir, son derece cesur, uluslararası anlayışa tamamen bağlı bir adam. Ancak- S.D. teşkilatıyla bir bağlantısı yok. Ama Almanya'daki birinin, ekonomik çıkarı olan Krupplar'ın ya da General Speidel'in ya da hatta muhtemelen Waffen-S.S. adamlarının aracılığıyla faaliyet gösterebilir. Waffen-S.S. daha az fanatiktir, Alman toplumunun geneline daha yakındır."

"Sizin teşkilatınız, Abwehr - Heydrich'e sizin kanalınızla ulaşmayı denemek boşuna olurdu."

"Kara gömlekliler bize sövüp sayıyorlar. Yirmi yıldır bizi tasfiye etmek için Partei m onayını almaya çalışıyorlar."

"Sizin için büyük bir kişisel tehlike teşkil etmiyorlar mı?' dedi General Tedeki. "Anladığım kadarıyla burada, Pasifik Yakası'nda aktifler."

"Aktif ama etkisizler," dedi Bay Baynes. "Dışişleri Bakanlığının adamı, Reiss, becerikli biri, ama S.D.'ye karşı." Omuz silkti.

General Tedeki, "Elinizde bulunan fotokopileri almak isterim," dedi. "Hükümetime teslim etmek için. Almanya'daki bu tartışmalara ilişkin elinizdeki tüm malzemeyi. Ve..." Düşündü. "Kanıtları. Nesnel kanıtları."

"Elbette," dedi Bay Baynes. Ceketinin cebinden yassı bir gümüş sigara tabakası çıkardı. "Her sigaranın içi boş bir mikrofılm kılıfı olduğunu göreceksiniz," dedi. Tabakayı General Hedeki'ye uzattı.

"Ya tabaka?" diye sordu General, onu inceleyerek. "Öylece verilemeyecek kadar değerli gibi görünüyor." İçindeki sigaraları çıkarmaya başladı.

Bay Baynes gülümseyerek, "Tabaka da öyle," dedi. "Teşekkür ederim." Kendisi de gülümsemekte olan General, tabakayı ceketinin üst cebine koydu.

Masadaki dahili telefon çaldı. Bay Tagomi düğmeye bastı. Bay Ramsey'nin sesi duyuldu: "Efendim, alt katta, lobide bir grup S.D. görevlisi var; binayı ele geçirmeye çalışıyorlar. Times güvenlik görevlileri onlarla dövüşüyor." Uzaklardan gelen bir siren sesi; binanın dışından, Bay Tagomi'nin penceresinin altındaki sokaktan. "Ordu İnzibatları yoldalar, San Francisco Kempetai'da."

"Teşekkürler Bay Ramsey," dedi Bay Tagomi- "Onurlu bir şey yaptınız, bize olanları böylesine sakince iletmekle." ikisi de kaskatı kesilmiş olan Bay Baynes ve Bay Tedeki dinliyorlardı. "Baylar," dedi Bay Tagomi onlara,

"S.D- katillerini bu kata ulaşamadan öldüreceğiz hiç şüphesiz." Bay Ramsey'ye "Asansörlerin elektriğini kesin," dedi. "Peki, Bay Tagomi."

Bay Tagomi, "Bekleyeceğiz," dedi. Masasının gözünü açtı ve hint meşesinden yapılma bir kutu çıkardı; kutunun kilidini açıp içindeki kusursuzca muhafaza edilmiş B.D. 1860 İç Savaş Colt .44'lüğünü, nadide bir koleksiyon parçasını eline aldı, içinde barut, mermi ve cephane bulunan bir kutu çıkarıp altıpatları doldurmaya başladı. Bay Baynes ve General Tedeki kendisini fal taşı gibi açılmış gözlerle izliyorlardı.

"Kişisel koleksiyonumun parçası, " dedi Bay Tagomi. "Boş vakitlerimde hızlı çekme ve ateş etme pratikleri yaparak uzun, mağrur, oyalayıcı saatler geçirdim. Zamanlama konusunda diğer heveslilerle boy ölçüşebildiğimi itiraf ediyorum. Ancak olgun şekilde kullanmam şimdiye dek gerçekleşmedi." Doğru şekilde tuttuğu tabancanın namlusunu kapıya çevirdi. Ve oturup beklemeye başladı.

Frank Frink bodrum atölyelerindeki tezgâhın başında oturuyordu. Elindeki yarısı tamamlanmış gümüş küpeyi gürültüyle dönen pamuk ipliğinden parlatıcıya değdiriyordu; kırmızı boya parçaları gözlük camlarını lekeliyor, tırnaklarını ve ellerini karartıyordu. Salyangoz kabuğuna benzer spiral bir şekli olan küpe sürtünmeden ısınmıştı, ama Frink onu yüzünde ciddi bir ifadeyle daha da bastırıyordu.

"Fazla parlatma," dedi Ed McCarthy. "Yalnızca üst kısımlarını bastır; alt kısımlarla hiç ilgilenmesen de olur."

Frank Frink homurdandı.

"Gümüş fazla cilalanmamışsa daha çok satılır," dedi Ed, "Gümüş takıların eski görünmesi gerekir."

Satılır ha, diye düşündü Frink.

Hiçbir şey satamamışlardı. Amerikan El Sanatlarındaki konsinye sayılmazsa kimse bir şey almamıştı ve beş perakende dükkânına

uğramışlardı.

Para kazanamıyoruz, dedi Frink kendi kendine. Takı yapmayı sürdürüyoruz ve çevremizde yığılıp duruyor.

Yüzüğün kıskacı tekere takıldı; parça Frink'in ellerinden fırlayıp cila kılıfına çarptı ve yere düştü. Frink motoru kapadı.

"Şu parçaları sıkı tutsana," dedi kaynak makinesinin başındaki McCarthy.

"Tanrım, bir bezelye tanesi kadar. Tutmanın imkânı yok."

"Eh, yine de yerde bırakma."

Bu işin canı cehenneme, diye düşündü Frink.

"Sorun ne?" diye sordu McCarthy, onun küpeyi aramak için hiçbir harekette bulunmadığını görünce.

Frink "Boşu boşuna avuç dolusu para harcıyoruz," dedi.

"Yapmadığımız şeyi satamayız."

"Hiçbir şey satamıyoruz," dedi Frink. "Yapsak da yapmasak da."

"Beş dükkân. Daha bir sürü var."

"Ama sonucu anlamak için yeterli."

"Kendini kandırma."

Frink, "Kendimi kandırmıyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hurda pazarını araştırmamızın zamanının geldiğini söylüyorum."

"Tamam," dedi McCarthy, "işi bırak öyleyse."

"Bıraktım bile."

"Ben tek başıma devam ederim." McCarthy kaynak makinesini yeniden çalıştırdı.

"Malları nasıl paylaşacağız?"

"Bilmiyorum. Ama bir yolunu buluruz."

"Benimkileri satın al," dedi Frink.

"Lanet olsun, hayır."

Frink hesapladı. "Bana altı yüz dolar ver."

"Hayır, her şeyin yarısını alacaksın."

"Motorun da mı?"

O zaman ikisi de sustular.

"Üç dükkân daha," dedi McCarthy. "Sonra bu konuyu konuşuruz." Maskesini indirip pirinç bir çubuğu bir bileziğe lehimlemeye başladı.

Frank Frink tezgâhtan indi. Salyangoz kabuğu şeklindeki yüzüğü bulup bitmemiş parçaların bulunduğu karton kutuya geri koydu. "Dışarı çıkıp bir sigara içeceğim," dedi ve merdivenlere doğru yürüdü.

Bir an sonra parmaklarının arasında bir T'ien-lai'la dışarıda, kaldırımda duruyordu.

Her şey bitti, dedi kendi kendine. Kâhinin bana söylemesine ihtiyacım yok; An'ı tanıyabiliyorum. Kokusunu alıyorum. Yenilginin.

Bunun gerçek sebebini söylemek zor. Belki, teorik olarak, işi sürdürebiliriz. Dükkândan dükkâna, diğer şehirlere. Ama ters giden bir şeyler var. Ve tüm çabalarımız ve hünerimiz bunu değiştirmeye yetmeyecek.

Sebebini bilmek istiyorum, diye düşündü.

Ama asla bilemeyeceğim.

Ne yapmalıydık? Bunun yerine ne yapsaydık?

An'a karşı koyduk. Tao'ya karşı koyduk. Akıntıya karşı yüzdük, ters yönde. Ve şimdi çözülüş. Çürüme.

Yin bizi ele geçirdi. Işık bize kıçını gösterip gitti.

Tek yapabileceğimiz teslim olmak.

Orada, binaların saçaklarının altında durmuş, esrarlı sigarasından hızlı dumanlar çekip akan trafiği izlerken sıradan görünüşlü, orta yaşlı beyaz bir adam salına salına yanına geldi. "Bay Frink? Frank Frink?"

"Doğru bildin," dedi Frink.

Adam katlı bir belge ve kimlik çıkardı. "Ben San Francisco Polis Teşkilatındanım. Elimde tutuklanmanıza ilişkin bir belge var." Frink'in kolunu tutmaya başlamıştı bile; tutuklama çoktan gerçekleşmişti.

"Hangi sebepten?" diye sordu Frink.

"Dolandırıcılık. Bay Childan, Amerikan El Sanatları." Polis Frink'i kaldırımda zorla yürütmeye başladı; bir başka sivil polis onlara katıldı; şimdi Frink'in her iki yanında da birer tane vardı. Onu park edilmiş, işaretsiz bir Toyopet'e doğru sürüklediler.

Zamanın bize dayattığı bu, diye düşündü Frink iki polisin arasında zorla arabaya bindirilirken. Kapı kapandı; üçüncü bir polis tarafından -bu seferki üniformalıydı- kullanılan araba hareket etti. Boyun eğmemiz gereken orospu çocukları bunlar işte.

"Avukatın var mı?" diye sordu polislerden biri.

"Hayır," dedi.

"Merkezde sana bir avukat listesi verecekler."

"Sağ ol," dedi Frink.

"Parayı ne yaptın?" diye sordu polislerden biri daha sonra, Kearny Sokağı polis karakolu garajına park ederlerken.

Frink, "Harcadım," dedi.

"Hepsini mi?"

Yanıt vermedi.

Polislerden biri başını sallayıp güldü.

Arabadan inerlerken biri Frink'e, "Gerçek ismin Fink mi?" dedi.

Frink kanının donduğunu hissetti.

"Fink," diye tekrarladı polis. "Sen Yahudi'sin." Büyük, gri bir dosya çıkardı. "Avrupa'dan kaçmışsın."

"New York'ta doğdum," dedi Frank Frink.

"Naziler'den kaçmışsın," dedi polis. "Bunun anlamını biliyor musun?"

Frank Frink ellerinden kurtulup garajda kaçmaya başladı. "Polis bağırdılar ve kapıya ulaştığında karşısında, içinde üniformalı ve silahlı polisler bulunan ve yolunu kesen bir araba buldu. Polisler ona gülümsediler ve eli silahlı bir polis inip bileklerini kelepçeledi.

Polis onu bileğinden tutup çekerek -ince metal bileğini kemiğe dek kesti- gerisin geri götürdü.

"Almanya'ya geri dönüyorsun," dedi polislerden biri, onu süzerek.

"Ben bir Amerikalı'yım," dedi Frank Frink.

"Sen bir Yahudisin," dedi polis.

Yukarı çıkarılırken polislerden biri, "Suç kaydı burada mı yapılacak?" diye sordu.

"Hayır," dedi bir başkası. "Onu Alman konsolosu gelene dek tutacağız. Onu Alman yasalarıyla yargılamak istiyorlar."

Avukat listesi filan da yoktu.

Bay Tagomi yirmi dakikadır masasında, altıpatları kapıya çevirmiş halde hareketsiz duruyor, Bay Baynes ise ofiste bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Yaşlı general biraz düşündükten sonra telefonu kaldırıp San Francisco'daki Japon Elçiliği'ni aramıştı. Ancak Baron Kaelemakule'ye ulaşmayı başaramamıştı; bir bürokrat ona elçinin şehir dışında olduğunu söylemişti.

Şimdi General Tedeki Tokyo'yla denizaşırı bir görüşme yapmaya çalışıyordu.

"Savaş Akademisi'ni arıyorum," diye açıkladı Bay Baynes'a. "Yakınımızda bulunan imparatorluk askeri güçleriyle temasa geçecekler." Altüst olmuş gibi görünmüyordu.

Demek birkaç saat sonra kurtarılacağız, dedi Bay Tagomi kendi kendine. Herhalde bir nakliye gemisinden inen makineli tüfekli ve havan toplu Japon Bahriyelileri tarafından.

Yasal kanallar aracılığıyla faaliyet göstermek kesin netice açısından oldukça etkili... Ama ne yazık ki zaman sorunu var. Alt katlarda, kara gömlekli kabadayılar sekreterleri ve kâtipleri dövmekle meşguller.

Ancak kişisel olarak yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Alman konsolosuna ulaşmaya çalışmanın faydası olur mu acaba?" dedi Bay Baynes.

Bay Tagomi, kendisini kayıt cihazlı Bayan Ephreikian' Herr H. Reiss'e gönderilecek acil bir protestoyu dikte ettirmek için çağırırken hayal etti.

"Herr Reiss'i arayabilirim," dedi Bay Tagomi. "Başka bir hattan."

"Lütfen," dedi Bay Baynes.

Bay Tagomi nadide Colt .44'ünü elinden bırakmadan masasındaki bir düğmeye bastı. Masanın içinden kayıtlı olmayan ve gizli konuşmalar için kullanılan bir telefon çıktı.

Alman konsolosunun numarasını çevirdi.

"İyi günler, kim arıyor?" Şiveli, canlı, işlevsel erkek sesi. Önemsiz bir memur olduğuna şüphe yoktu.

Bay Tagomi, "Ekselans Herr Reiss lüften," dedi. "Acil. Ben Bay Tagomi. Ana Ticari Temsilcilik, Üst Düzey Yönetici." Sert, saçmalığa karşı tahammülsüz sesini kullanıyordu.

"Evet efendim. Bir saniye lütfen." Sonra uzun bir saniye. Telefondan hiç ses gelmiyordu, tıkırtı bile. Elinde ahizeyle öylece duruyor, diye karar verdi Bay Tagomi. Tipik Nordik kurnazlığıyla oyalıyor.

Diğer telefonun başında bekleyen General Tedeki'yle dolanmakta olan Bay Baynesa, "Beni doğal olarak oyalıyorlar," dedi.

En sonunda memurun sesi yeniden duyuldu: "Beklettiğim için özür dilerim, Bay Tagomi."

"Önemli değil."

"Konsolos toplantıda. Ancak..."

Bay Tagomi telefonu kapattı.

"Boşuna uğraşıyorum, söyleyebileceğim en hafif şey bu," dedi, kendisini rahatsız hissederek. Başka kimi arayabilirdi? Tokkoka'ya haber verilmişti bile, M.P. birimleri de nehir kenarındaydı; onlara telefon etmek faydasızdı. Direkt olarak Berlin'i arasa? Reich Başbakanı Goebbels'i? Napa'daki imparatorluk Askeri Havameydanı'nı, hava yardımı istemek için?

"S.D. Şefi Kreuz vom Meere'yi arayacağım," diye karar verdi yüksek sesle. "Ve sert bir şikâyette bulunacağım. Bağırıp çağıracak, sövüp sayacağım." San Francisco telefon rehberinde resmi olarak -bir örtmece olarak- kayıtlı bulunan Lufthansa Havaalanı Terminali Değerli Mal Yüklerini Koruma Grubu" isminin yanındaki telefon numarasını çevirdi. Telefon çalarken "İsterik çığlıklarla küfredeceğim," dedi.

"İyi bir performans sergileyin," dedi General Tedeki, gülümseyerek.

Bay Tagomi'nin kulağının dibinde Alman aksanı taşıyan bir ses, "Kim o?" dedi. Yine o küçük-dağları-ben-yarattım havası, diye düşündü Bay Tagomi. "Acele edin," dedi ses.

Bay Tagomi haykırmaya başladı: "Buradaki sarışın gözü dönmüş hayvanlar gibi, tarife sığmaz bir şekilde ortalığı birbirine katan soysuz katil grubunuzun yakalanıp mahkemeye çıkarılmasını istiyorum! Beni tanıdın mı Kert: Ben Tagomi, İmparatorluk Hükümeti Danışmanı. Beş saniye daha gecikir ya da resmiyeti bir kenara atarsanız Bahriyeli birliğimiz alev saçan fosfor bombalarıyla katliama başlayacak. Medeniyet adına utanç verici."

Hattın diğer tarafında S.D. uşağı sinirli ve öfkeli bir havayla bir şeyler söylüyordu.

Bay Tagomi Bay Baynes'a göz kırptı.

"... Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz," diyordu uşak.

"Yalancı!" diye haykırdı Bay Tagomi. "O zaman başka seçeneğimiz kalmadı." Ahizeyi sertçe kapattı. "Yalnızca boş laf şüphesiz," dedi Bay Baynes'a ve General Tedeki'ye. "Ama sonuçta bir zararı da olmaz. S.D.'de bile hafif bir sinir bozukluğu unsuru olasılığı her zaman vardır."

General Tedeki konuşmaya başladı. Ama sonra ofis kapısında büyük bir gürültü; sustu. Kapı hızla açıldı.

Susturuculu tabancalarla silahlanmış iki iriyarı beyaz adam belirdi. Bay Baynes'ı gördüler.

"Da ist er*" dedi biri. Bay Baynes'a doğru ilerlemeye başladılar.

Masasındaki Bay Tagomi nadide antika Colt .44'unu doğrulttu ve tetiğe bastı. S.D. adamlarından biri yere düşürdü. Diğeri susturuculu tabancasını Bay Tagomi'ye doğrultup ateşe karşılık verdi. Bay Tagomi patlama sesi duymadı, yalnız silahtan küçük bir dumanın yükseldiğini gördü ve yanından geçen bir kurşunun vızıltısını işitti. Rekor kıran bir hızla atışlı Colt'un horozunu çekip arka arkaya ateş etti.

S.D. adamının çenesi patladı. Kemik parçaları, etler ve kıymıkları havada uçuştu. Ağzından vuruldu, diye fark etti Bay Tagomi. Korkunç bir nokta, hele kurşun yukarı doğruysa. Çenesiz S.D. adamının gözlerinde hâlâ yaşam vardı, bir tür. Beni hâlâ algılıyor, diye düşündü Bay Tagomi. Sonra gözleri parlaklığını yitirdi ve S.D. adamı silahını düşürüp hayvansı gurultular çıkararak yere yığıldı.

"Mide bulandırıcı," dedi Bay Tagomi.

Açık kapıda başka S.D. adamı belirmedi.

"Herhalde bitti," dedi General Tedeki, bir duraksamadan sonra.

Üç dakikalık can sıkıcı bir yeniden doldurma işiyle uğraşan Bay Tagomi durup masasındaki dahili hattın düğmesine bastı. "Acil tıbbi yardım getirin," diye talimat verdi. "Burada korkunç yaralar almış bir serseri var."

Yanıt yoktu, yalnızca bir uğultu.

Bay Baynes eğilip iki Alman'ın da silahlarını almıştı; birini General'e verdi, diğerini de kendisi aldı.

"Şimdi onları mıhlayacağız," dedi Bay Tagomi, elinde Colt .44'üyle önceki gibi oturarak. "Amansız bir üçlü, bu ofiste."

Koridordan biri seslendi: "Alman serserileri teslim olun!"

"Onların icabına baktık," diye seslendi Bay Tagomi. "Öldüler ya da ölmek üzereler. Gelip kendiniz görün."

Pek çoğu balta, tüfek ve göz yaşartıcı bomba gibi bina savunma teçhizatı taşıyan bir grup Nippon Times çalışanı ihtiyatla kapıda belirdi.

"Cause celebre," dedi Bay Tagomi. "Sacramento'daki A.P.D. Hükümeti Reich'a hiç duraksamadan savaş açabilir. Silahını açtı. "En azından, bu iş bitti."

"İlgileri olduğunu inkâr edecekler," dedi Bay Baynes. "Standart teknik. Sayısız kez kullandılar." Susturuculu tabancayı Bay Tagomi'nin masasına koydu. "Japon malı." Saka yapmıyordu. Bu doğruydu. Mükemmel kalitede bir Japon tabancasıydı. Bay Tagomi tabancayı inceledi. " Ayrıca Alman vatandaşı değiller," dedi Bay Baynes. Bekardan birinin, ölü olanın cüzdanını çıkarmıştı. "A.P.D. vatandaşı. San Jose'de yaşıyor. S.D.'yle arasında bağlantı kurabilecek hiçbir şey yok. İsmi Jack Sanders." Cüzdanı yere fırlattı.

"Bir soygun," dedi Bay Tagomi. "Hedef: kilitli kasamız. Siyasi bir yanı yok." Titreyerek ayağa kalktı.

Her halükârda S.D.'nin cinayet ya da kaçırma girişimi başarısızlığa uğramıştı. En azından ilki. Ama Bay Baynes'ın kim olduğunu ve neden geldiğini bildikleri ortadaydı. "Belirtiler," dedi Bay Tagomi, "kasvet verici." Bu durumda kâhinin işe yarayıp yaramayacağını merak etti. Bu durumun tamamen kafa karıştırıcı ve anormal olduğuna karar verdi. înşan zekâsı tarafından çözümlenemez; yalnızca beş bin yıllık kolektif zihin başarabilir bunu. Alman totaliter toplumu kusurlu bir yaşam formunu andırıyor, doğal olanından bile kötü. Tüm ilaveleriyle, anlamsızlık potpurisiyle daha kötü.

Buradaki, diye düşündü, yerel S.D. Berlin'deki yöneticilerinkiyle taban tabana zıt bir politikanın maşası olarak hareket ediyor. Bu karma varlığın neresi mantıklı? Almanya gerçekte kim? Eskiden kimdi? Varoluş sırasında genellikle karşılaşılan sorunların çürümüş, kâbussu bir parodisi gibi neredeyse.

Kâhin bunu yarıp gerçeği bulacak. Nazi Almanyası gibi tuhaf bir kedi cinsi bile I Ching tarafından anlaşılabilir.

Bay Tagomi'nin büyük bir dikkatle elindeki bitki saplarını hareket ettirdiğini gören Bay Baynes adamın sıkıntısının ne kadar derin olduğunu anladı. Onun için, diye düşündü Bay Baynes, bu olay, bu iki adamı öldürüp parçalaması yalnızca korkunç değil; açıklanamaz bir şey.

Onu rahatlatacak ne söyleyebilirim? Benim adıma ateş etti; bu yüzden bu iki yaşamın ahlaki sorumluluğu benim omuzlarımda ve bunu kabul ediyorum. Duruma bu açıdan bakıyorum.

Bay Baynes'ın yanına gelen General Tedeki usulca " bir adamın çaresizliğine tanık oluyorsunuz," dedi. "Anlıyorsunuz ya, bir Budist olarak yetiştirilmişti hiç şüphesiz. Resmen olmasa bile, üzerinde etkisi vardı. Hiçbir canın alınmaması gereken bir kültür; tüm yaşamlar kutsal."

Bay Baynes başıyla onayladı.

"Dengesini yeniden kazanacak, diye konuşmayı sürdürdü General Tedeki. "Zamanla. Şu anda eylemini değerlendirip kavrayabileceği hiçbir görüş noktası yok. Şu kitap ona yardım edecek, çünkü sonsuz bir başvuru çerçevesi sunuyor."

"Anlıyorum," dedi Bay Baynes. Ona yardımcı olabilecek bir başka başvuru çerçevesi ilk Günah Doktrini olurdu, diye düşündü. Bundan bahsedildiğini hiç duydu mu acaba? Hepimiz zalimce ya da şiddet içeren ya da kötücül eylemlerde bulunmaya mahkûm edilmiş durumdayız; eski faktörlerin sonucu olarak bu bizim kaderimiz. Karma'mız.

Bay Tagomi bir insanın yaşamını kurtarmak için iki insanın yaşamını almak zorunda kaldı. Mantıklı, dengeli zihin bunu anlamlandıramaz. Böyle bir gerçekliğin içerimleri Bay Tagomi gibi iyi bir adamı çıldırtabilir.

Yine de, diye düşündü Bay Baynes, önemli nokta şimdiki zamanda bulunmuyor; ne benim ne de şu iki S.D. adamının ölümlerinde; varsayımsal olarak gelecekte bulunuyor. Burada olanlar daha sonra olacak olanlar tarafından haklı ya da haksız kılınacak. Milyonlarca kişinin, aslında tüm Japonya'nın yaşamını kurtarabilecek miyiz?

Ama bitki saplarını hareket ettiren adam bunu düşünemezdi; şu an olup bitenler fazlasıyla gerçekti, ofisinin döşemesinde yatmakta olan ölü ya da ölmekte olan Almanlar.

General Tedeki haklıydı; zaman Bay Tagomi'ye perspektif kazandıracaktı. Ya bu olacak, ya da belki de akıl hastalığının gölgesine çekilecek, bakışlarını onunkilerden sonsuza dek kaçıracaktı, çözümsüz bir kafa karışıklığı yüzünden.

Peki biz gerçekten ondan farklı mıyız, diye düşündü Bay Baynes. Aynı kafa karışıklığını biz de yaşıyoruz. Bu yüzden ne yazık, ki Bay Tagomi'ye yardımcı olamayız. Yalnızca bekleyebiliriz, en sonunda kendisini toparlayacağını ve yenilmeyeceğini umarak.

13

Denver'de şık, modern mağazalar buldular. Juliana giysilerin dudak uçuklatıcı derecede pahalı olduğunu düşündü, ama Joe'nun aldırmaz, hatta bunu fark etmez gibi bir hali vardı; yalnızca onun seçtiklerinin parasını ödüyordu ve bir sonraki mağazaya koşturuyorlardı.

En önemli alışverişini —bir sürü giysi denedikten ve uzun süre aralarında konuşup bir sürü giysiyi reddettikten sonra-günün bitimine yakın bir vakitte yaptı: açık mavi, kısa kollu ve önü vahşice açık, orijinal bir İtalyan giysisi. Juliana bir Avrupa moda dergisinde bir mankenin böyle bir giysi giydiğini görmüştü; yılın en iyi stili olarak kabul ediliyordu ve Joe'ya neredeyse iki yüz dolara mal oldu.

Onunla birlikte giymek için üç çift ayakkabıya, bir sürü şapkaya ve yeni bir el yapımı siyah deri para çantasına ihtiyacı vardı. Giyim mağazasındaki boy aynasında kendisini incelerken fazla açık giyindiğini ve eğilirken biraz güvensiz olduğunu hissetti. Ama satıcı kız onu yeni aldığı yarım sutyenlerin, askısız olmalarına karşın, sıkıca yerlerinde durdukları konusunda temin etti.

Göğüs uçlarının hemen üstünde sona eriyorlar, diye düşündü Juliana soyunma kabininde kendisine bakarken, bir milim bile daha yukarıda değil. Sutyen de epey pahalıya mal olmuştu; onun da ithal malı ve el yapımı olduğunu açıklamıştı satıcı kız. Ona spor giysiler de gösterdi, şortlar ve mayolar ve püsküllü bir plaj havlusu; ama Joe bir anda huysuzlaştı. Bu yüzden dükkândan çıktılar.

Joe paketleri ve valizleri arabaya yüklerken Juliana konuştu:

"Muhteşem görüneceğimi düşünmüyor musun?"

"Evet," dedi Joe, dalgın bir sesle. "Özellikle de şu mavi giysiyle. Oraya, Abendsen'in evine giderken onu giy; anladın mı?" Son sözcüğü sertçe

söylemişti, sanki bir emir verirmişçesine ses tonu Juliana'yı şaşırttı.

"Bedenim on iki ya da on dört," dedi bir sonraki giysi mağazasına girerlerken. Satıcı kız nazikçe gülümsedi ve onlara giysi dolu raflara dek eşlik etti. Juliana başka neye ihtiyacı olduğunu merak etti.. Eline fırsat geçmişken olabildiğince çok alışveriş yapsa iyi ederdi; gözleri aynı anda her yere bakıyordu, bluzlara, eteklere, kazaklara, pantolonlara, mantolara Evet, bir manto. "Joe," dedi, "uzun bir mantoya ihtiyacım var. Ama kumaş olmasın."

Sentetik iplikten yapılma Alman malı mantolardan birinde karar kıldılar; doğal kürkten daha dayanıklı ve daha ucuzdu. Ama Juliana hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Neşelenmek için takıları incelemeye başladı. Ama kostümler için hayal gücü ya da orijinallik kaygısı duyulmadan yapılmış berbat şeylerdi.

"Biraz takıya ihtiyacım var," diye açıkladı Joe'ya. "En azından küpeye. Ya da bir iğneye - mavi giysiyi giyerken takmak için." Onu kaldırımda bir kuyumcuya yöneltti. "Ya senin giysilerin," diye anımsattı, suçluluk hissederek. "Senin için de bir yerlere uğramalıyız."

O takılara bakarken Joe saçlarını kestirmek için bir berbere uğradı. Yarım saat sonra döndüğünde Juliana hayretler içinde kaldı; saçını olabildiğince kısa kestirmekle kalmamış, aynı zamanda boyatmıştı. Onu tanımakta güçlük çekti; şimdi sarışındı. Tanrım, diye düşündü ona bakarken. Neden?

Omuz silken Joe, "İtalyan göçmeni olmaktan bıktım," dedi. Başka da bir şey söylemedi; erkek giysileri satan bir dükkâna girip onun için alışveriş yapmaya başlarlarken bu konu üzerinde konuşmayı reddetti.

Ona Du Pont'un yeni sentetik ipliklerinden birinden, Dacron'dan yapılma, iyi kesimli bir takım aldılar. Yeni çoraplar, külotlar ve bir çift şık, sivri burunlu ayakkabı. Şimdi ne alacağız, diye düşündü Juliana. Gömlekler ve kravatlar. Juliana ve tezgâhtar Fransız yenli iki gömlek, Fransız malı bir sürü kravat ve bir çift gümüş kol düğmesi seçtiler. Joe'nun alışverişini yapmak yalnızca kırk dakikalarını aldı; kendisininkine kıyasla onunkinin böylesine kolay olması Juliana'yı şaşırttı.

'Takımında, diye düşündü, değişiklikler yapılmalı. Ama Joe yine huysuzlaşmıştı; yanında taşıdığı Reichsbank banknotlarıyla hesabı ödedi. Bir şey daha gerekiyor, diye düşündü Juliana. Yeni bir cüzdan. Böylece o ve tezgâhtar onun için siyah timsah derisi bir cüzdan seçtiler ve işleri bitti. Mağazadan çıkıp arabaya döndüler; saat dört buçuktu ve alışveriş -en azından Joe'nunki- sona ermişti.

"Belinin biraz daraltılmasını istemiyor musun?" diye sordu, Denver iş bölgesi trafiğine çıkan Joe'ya. "Takımında..."

"Hayır." Kaba ve kişisellikten yoksun sesi Juliana'yı irkiltti.

"Sorun ne? Çok fazla şey mi aldım?" Sorunun bu olduğunu biliyorum, dedi kendi kendine; çok çok fazla para harcadım. "Eteklerin bir kısmını iade edebilirim."

"Akşam yemeği yiyelim," dedi Joe.

"Ah Tanrım," diye açıkladı Juliana. "Ne almadığımı biliyorum. Gecelik."

Joe ona ateş saçan gözlerle baktı.

"Yeni, güzel pijamalar almamı istemiyor musun?" dedi. "Böylece capcanlı ve..."

"Hayır." Joe başını salladı. "Unut bunu. Yemek yiyebileceğimiz bir yer bakın."

Juliana kararlı bir sesle, "Önce otele gidip oda tutacağız," dedi. "Böylece üstümüzü değiştirebiliriz. Sonra yemek yiyeceğiz." Umarım iyi bir otele gideriz, diye düşündü, yoksa her şey biter. Şu aşamada bile. Sonra oteldekilere Denver'deki en iyi restoranın neresi olduğunu soracağız. Ve insanın hayatında yalnızca bir kez görebileceği türden bir gösteriyi izleyebileceğimiz, yerel bir kabiliyetin değil, Eleanor Perez ya da Willie Beck gibi Avrupalı büyük isimlerin çıktığı iyi bir gece kulübünün ismini alacağız. Böyle büyük U.F.A. yıldızlarının Denver'e geldiklerini biliyorum, çünkü ilanlarını gördüm. Daha azına da razı olmayacağım.

İyi bir otel ararlarken Juliana yanındaki adama bakıp durdu. Kısa ve sarı saçları ve yeni giysileriyle başka biri gibi olmuş, diye düşündü. Bu haliyle ondan daha mı çok hoşlanıyorum? Karar vermek zordu. Ve ben - ben de saçlarımı yaptırabildiğimde, neredeyse tamamen farklı iki insan olacağız. Yoktan, ya da daha doğrusu paradan var edilmiş. Ama saçları mutlaka yaptırmalıyım, diye düşündü.

Denver'in iş bölgesinde, kapısında arabanın park işi ayarlayan üniformalı bir kapıcının durduğu, büyük, heybetli bir otel buldular. Juliana'nın istediği buydu. Bir komi aslında yetişkin bir adamdı, ama o vişneçürüğü rengi üniformayı giyiyordu— hemen yanlarına gelip tüm paketlerini ve valizlerini yukarı çıkardı ve onlara, halı kaplı geniş merdivenleri çıkarak tentenin altından, aynaların önünden ve maun kapılardan geçip lobiye girmekten başka yapacak bir şey bırakmadı. Lobinin her iki yanında küçük dükkânlar vardı; çiçekler armağanlar, şekerlemeler satan dükkânlar, telgraf çekilebilecek bir yer, uçuş rezervasyonlarının yapılabileceği bir masa, masanın ve asansörlerin önündeki kalabalık, saksılardaki iri bitkiler ve ayaklarının altında kalın ve yumuşak halı... Juliana otelin, içindeki bir sürü insanın, faaliyetlerin kokusunu alabiliyordu. Neon tabelaları otel restoranının, kokteyl salonunun, barın nerede olduğunu belirtiyordu. Lobiyi geçip en sonunda rezervasyon masasına vardıklarında Juliana bütün bunları özümsemekte zorlanıyordu.

Bir kitapçı bile vardı.

Joe kayıt defterini imzalarken Juliana izin istedi ve ellerinde Çekirgenin bulunup bulunmadığını öğrenmek için koşar adımlarla kitapçıya gitti. Evet, işte oradaydı, aslında parlak kapaklı nüshalardan bir sürü vardı ve bir tabela bu kitabın ne kadar popüler ve önemli olduğunu ve tabii ki Alman hakimiyetindeki bölgelerde yasaklandığını söylüyordu. Gülümseyip duran, nine tavırlı orta yaşlı bir kadın Juliana'nın başında bekledi; kitap neredeyse dört dolara mal oldu, ki bu Juliana'ya oldukça büyük bir meblağ gibi geldi, ama yeni para çantasından çıkardığı Reichsbank banknotuyla bu miktarı ödeyip Joe'nun yanına döndü.

Valizlerini taşıyarak önlerinde yürüyen komi onları asansöre bindirip ikinci kata çıkardı, sessiz, sıcak ve halı kaplı koridorda yürütüp muhteşem, soluk kesici odalarına götürdü.

Komi kapının kilidini açtı, her şeyi içeri taşıdı, perdeleri ve ışığı açtı; Joe ona bahşiş verdi ve komi kapıyı ardından kapayarak gitti. Her şey tam Juliana'nın istediği şekilde gelişiyordu.

"Denver'de ne kadar kalacağız?" diye sordu, paketleri yatağın üstünde açmaya başlamış olan Joe'ya. "Cheyenne'e gitmeden önce?"

Joe yanıt vermedi; tüm dikkatini valizinin içindekilere yöneltmişti.

"Bir iki gün mü?" diye sordu, yeni mantosunu çıkarırken. "Üç gün kalabilir miyiz dersin?"

Başını kaldıran Joe, "Bu gece gidiyoruz," dedi.

Juliana önce anlamadı; anladığındaysa ona inanamadı. Ona bakakaldı ve Joe da bu bakışa büyük bir gerginlikle, Juliana'nın daha önce hiçbir insanda görmediği kadar yoğun bir gerilimle, kasılmış yüzündeki kasvetli, neredeyse iğneleyici bir ifadeyle karşılık verdi. Kımıldamıyordu; sanki felç olup öylece kalakalmıştı, eğilmiş gövdesi, valizinden çıkardığı giysileriyle dolu elleriyle.

"Yemek yedikten sonra," diye ekledi.

Juliana söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Bu yüzden şu çok pahalı mavi elbiseyi giy," dedi. "Hoşuna gideni; gerçekten iyi olanı; anladın mı?" Şimdi gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Tıraş olup iyi, sıcak bir duş alacağım." Sesinde sanki kilometrelerce öteden bir alet vasıtasıyla konuşuyormuşçasına mekanik bir nitelik vardı; dönüp kaskatı bacaklar ve sert adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Juliana güçlükle, "Bu gece için vakit çok geç," demeyi başardı.

"Hayır. Akşam yemeğini beş buçukta, en geç altıda bitirmiş oluruz. Cheyenne'e iki, iki buçuk saatte varabiliriz. Bu da yalnızca sekiz buçuk demektir. Diyelim ki dokuz. Oradan telefon edip Abendsen'e geleceğimizi söyleyebiliriz; durumu açıklarız. Bu iyi bir izlenim yaratacaktır,

şehirlerarası bir telefon. Şöyle diyebiliriz - Batı Yakası'na uçuyoruz; Denver'de yalnızca bu gece kalabileceğiz. Ama kitabını öyle sevdik ki bu gece Cheyenne'e gidip sonra geri döneceğiz, sırf onu görme şansını..."

Juliana sözünü kesti: "Neden?"

Gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı ve yumruklarını, baş parmakları avuçlarının içinde kalacak biçimde sıktığını fark etti, tıpkı çocukken yaptığı gibi; çenesinin titrediğini hissediyordu ve konuştuğunda sesi güçlükle duyulabiliyordu. "Onu gidip bu gece görmek istemiyorum; ben gitmiyorum. Hiçbir zaman gitmek istemiyorum, yarın da. Yalnızca burada kalıp gezmek istiyorum. Bana söz verdiğin gibi." Konuşurken korku yeniden belirip göğsüne çöreklendi, hiçbir zaman, onunla geçirdiği en parlak anlarda bile tamamen kaybolmamış olan o tuhaf, kör panik, idareyi eline aldı ve ona emirler vermeye başladı; yüzünde titreştiğini, ışıldadığını hissedebiliyordu böylece Joe tarafından kolaylıkla fark ediliyordu.

Joe, "Oraya uğrayıp sonra geri döneceğiz," dedi. "Burada gezeriz." Mantıklı konuşuyordu, ama yine de o ham korku kaybolmamıştı, sanki Joe ezberden okuyormuşçasına.

"Hayır," dedi Juliana.

"Giy şu mavi elbiseyi." Onu en büyük paketin içinde bulana dek kutuları karıştırdı. Şeritleri dikkatle çözdü, elbiseyi çıkardı, yatağın üstüne özenle serdi; acele etmiyordu. "Tamam mı? Muhteşem görüneceksin. Dinle, bir şişe pahalı viski alıp yanımızda götürürüz. Vat 69."

Frank, diye düşündü Juliana. Yardım et bana. Anlayamadığım bir şeyin içindeyim.

"Sandığından," diye karşılık verdi, "çok daha uzakta. Haritaya baktım. Oraya vardığımızda vakit gerçekten geç olacak, on bir ya da geceyarısından sonra."

Joe, "Giy şu elbiseyi, yoksa seni öldürürüm," dedi.

Juliana gözlerini kapayarak kıkırdamaya başladı. Eğitimim, diye düşündü. Gerçekten doğruymuş; şimdi göreceğiz. Beni öldürebilir mi, yoksa sırtındaki sinirlerden birini sıkıştırıp onu ömür boyu sakat bırakabilir miyim? Ama şu İngiliz komandolarıyla savaştı; yıllar önce bunu yaptı.

"Belki beni yere serebilirsin, biliyorum," dedi Joe. "Veya belki de seremezsin."

"Sermem," dedi Juliana. "Kalıcı bir hasar veririm. Bunu gerçekten yapabilirim. Batı Yakası'nda yaşadım. Bana Japonlar ders verdi, Seattle'da. İstiyorsan sen Cheyenne'e git ve beni burada bırak. Beni zorlamaya kalkma. Senden korkmuyorum ve denerim." Sustu. "Üstüme gelirsen seni çok kötü sakatlamaya çalışırım."

"Ah, haydi ama giy şu lanet olası elbiseyi! Neler oluyor? Aklını kaçırmış olmalısın, böyle öldürmekten ve sakat bırakmaktan bahsettiğine göre; sırf yemekten sonra arabaya atlayıp ben otobanda arabayı kullanırken yanımda oturmanı ve kitabını..."

Kapıya vuruldu.

Joe ihtiyatla kapıya gidip açtı. Koridordaki üniformalı bir oğlan çocuğu, "Komi servisi," dedi. "Resepsiyonda istemiştiniz efendim."

"Ah, evet," dedi Joe, yatağın yanına giderek; satın almış olduğu yeni beyaz gömlekleri toplayıp komiye götürdü. "Bunları yarım saat sonra getirebilir misin?"

"Yalnızca ütülerlerse," dedi oğlan çocuğu, gömlekleri inceleyerek. "Yıkamazlarsa. Evet, eminim bunu yapabilirler efendim."

Joe kapıyı kaparken Juliana, "Yeni bir beyaz gömleğin ütülenmeden giyilemeyeceğini nereden biliyorsun?" dedi.

Joe hiçbir şey söylemedi; omuz silkti.

"Ben unutmuştum," dedi. "Ve bir kadının bilmesi gerekir... Selofandan çıkardığında buruş buruş olurlar."

"Gençliğimde iyi giyinip gezmeye düşkündüm."

"Otelde komi servisi olduğunu nereden bildin? Ben bilmiyordum. Saçını gerçekten kestirip boyattın mı? Bence saçın her zaman sarıydı ve peruk takıyordun. Öyle değil mi?"

Joe yine omuz silkti.

"Sen bir S.D. görevlisi olmalısın," dedi Juliana. "İtalyan göçmeni bir kamyon şoförüymüş gibi yapıyorsun. Kuzey Afrika'da hiç savaşmadın, değil mi? Buraya Abendsen'i öldürmek için geldin; öyle değil mi? Öyle olduğunu biliyorum. Sanırım epey aptalım." Kendisini kurumuş, solmuş hissediyordu.

Bir sessizlikten sonra Joe, "Tabii ki Kuzey Afrika'da savaştım," dedi. "Belki Pardi'nin bataryasında değil. Brandenbugerler'le." Ekledi: " Wehrmacht komandosuydum. İngiliz karargâhlarına sızıyorduk. Ne fark eder ki? Bir sürü şey yaptık Kahire'de de bulundum; o madalyayı ve bir cesaret belgesi kazandım. Onbaşı oldum."

"O dolmakalem bir silah mı?"

Joe yanıt vermedi.

"Bir bomba," dedi ansızın, yüksek sesle. "Bir bubi tuzağı biri ona dokunduğunda patlayacak şekilde ayarlanmış."

"Hayır," dedi Joe. "Görmüş olduğun şey iki vatlık bir alıcı-verici. Böylece telsiz temasını sürdürebiliyorum. Planda değişiklik olabilir; Berlin'deki politik durum her gün değişiyor. "

"İşi halletmeden hemen önce onlarla temasa geçeceksin. Emin olmak için."

Joe başıyla onayladı.

"Sen İtalyan değilsin; Alman'sın."

"İsveçli'yim."

Juliana, "Kocam Yahudi'dir," dedi.

"Kocanın ne olduğu umurumda değil. Senden tek istediğim şu elbiseyi giyip hazırlanman; böylece akşam yemeği yiyebiliriz. Saçını bir şekilde halletmelisin; keşke kuaföre gidebilseydin. Oteldeki güzellik salonu hâlâ açık olabilir. Ben gömleklerimi bekleyip duşumu alırken oraya gidebilirsin."

"Onu nasıl öldüreceksin?"

Joe, "Lütfen yeni elbiseyi giy Juliana," dedi. "Resepsiyonu arayıp kuaför meselesini soracağım." Oda telefonuna doğru yürüdü.

"Niye yanında beni götürmen gerekiyor?"

Numarayı çeviren Joe, "Abendsen hakkında bir dosyamız var ve anlaşılan siyah saçlı, şehvet düşkünü kızlardan hoşlanıyor. Belirli bir Ortadoğu ya da Akdeniz tipinden."

Joe, otel görevlileriyle konuşurken Juliana yatağa gidip uzandı. Gözlerini kapadı ve kolunu yüzünün üstüne koydu.

"Kuaförleri var," dedi Joe telefonu kapadıktan sonra. "Saçınla hemen ilgilenebilirler. Aşağı, salona in; kuaför asma katta." Ona bir şeyler verdi; gözlerini açtığında bunların Reichbank banknotları olduğunu gördü. "Kuaför için."

Juliana, "Bırak burada yatayım," dedi. "Lütfen, izin verecek misin?"

Joe ona yoğun bir merak ve endişeyle baktı.

"Seattle Büyük Yangın olmasa San Francisco'nun olacağı gibi,' dedi. "Gerçekten eski ahşap binalar, tuğla binalar da var ve S.F. gibi tepelerle dolu. Japonlar oraya savaştan çok önce yerleşmişler. Büyük bir iş sektörleri, evleri, dükkânları, her şeyleri var, çok eski. Orası bir liman. Beni ufak tefek, yaşlı bir Japon eğitti - oraya deniz Ticaret Filosu'ndan bir adamla gitmiştim ve kaldığım süre içinde dersler aldım. Minoru Ichoyasu; yelek giyer ve kravat takardı. Bir yoyo gibi tostoparlaktı. Bana bir Japon ofis binasının üst

katında ders verirdi; kapısında eski moda altın rengi harflerle ismi yazılıydı ve bekleme odası dişçilerinkini andırıyordu. National Geographic dergileriyle doluydu."

Üstüne eğilen Joe kolunu tuttu ve onu çekip doğrultarak oturma konumuna getirdi; ona sırtından destek verdi. "Sorun ne? Hastaymış gibi davranıyorsun?" Yüzüne baktı, hatlarını inceleyerek.

"Ölüyorum," dedi Juliana.

"Yalnızca bir endişe krizi. Bunu sürekli yaşamıyor musun? Sana otel eczanesinden bir sakinleştirici alabilirim. Phenobarbital'e ne dersin? Üstelik sabahın onundan beri bir şey yemedik. İyi olacaksın. Abendsen'in evine gittiğimizde hiçbir şey yapman gerekmeyecek, orada yanımda durman yeter; konuşma faslını ben halledeceğim. Yalnızca gülümse, bana ve ona sevecen davran; onun yanında dur ve sohbet et ki bizimle kalsın ve başka yerlere gitmesin. Seni görünce bizi içeri alacağına eminim, özellikle de üstünde şu açık İtalyan elbisesi varken. Onun yerinde olsam ben de seni içeri alırdım."

"Bırak banyoya gideyim," dedi Juliana. "Hastayım. Lütfen." Ondan kurtulmak için çırpındı. "Hastalanıyorum — bırak gideyim."

Joe gitmesine izin verdi ve Juliana odayı geçip banyoya girdi; kapıyı arkasından kapadı.

Bunu yapabilirim, diye düşündü. Işığı açtı; gözleri kamaştı. Gözlerini kıstı. Onu bulabilirim. Ecza dolabında bir paket jilet, sabun, diş macunu vardı. Küçük jilet paketini açtı. Tel kenarlı, evet. Yeni, kaygan, koyu mavi jileti çıkardı.

Duşta su akıyordu. Duşa girdi - ulu Tanrım; üstünde giysileri vardı. Mahvolmuşlardı. Elbisesi üstüne yapışıyordu Saçından sular akıyordu. Dehşete kapılmış bir şekilde, el yordamıyla dışarı çıkarken sendeledi ve neredeyse düşüyordu Çoraplarından sular sızıyordu... Ağlamaya başladı.

Joe onu lavabonun başında buldu. Islak, mahvolmuş elbisesini çıkarmıştı; çırılçıplak duruyor, tek koluna dayanıyor dinleniyordu. "Tanrım," dedi

Joe'ya, orada olduğunu fark ettiğinde. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Elbisem mahvoldu. Yündü." Joe dönüp bakınca sırılsıklam giysileri gördü.

Çok sakince -ama suratı allak bullak olmuştu- "Eh, nasıl olsa bunu giymeyecektin," dedi Joe. Beyaz, püsküllü bir otel havlusuyla onu kuruladı ve banyodan çıkarıp ılık halılı ana odaya geri götürdü. "İç çamaşırlarını giy - bir şeyler giy. Kuaförü buraya getirteceğim; gelmek zorunda, yapılabilecek tek şey bu." Yine telefonu kaldırıp numaraları çevirmeye başladı.

"Bana hangi hapları aldın?" diye sordu Juliana, Joe telefonla işini bitirdiğinde.

"Unuttum. Eczaneyi arayacağım. Hayır, bekle; bende bir şeyler var. Nembutal ya da onun gibi kahrolası bir şey." Koşarak valizinin yanına gidip karıştırmaya başladı.

Ona iki sarı kapsül uzattığı zaman Juliana, "Beni mahvedecekler mi?" dedi. Beceriksizce aldı kapsülleri.

"Ne?" dedi Joe, yüzü seğirerek.

Bedenimin alt kısmını çürüyecek, diye düşündü. Kasıklarım kupkuru olacak. "Yani," dedi ihtiyatla, "konsantrasyonumu mu azaltacaklar?"

"Hayır - bu bana Almanya'da verdikleri bir A.G. Chemıe ürünü. Uyuyamadığım zamanlarda kullanıyorum. Sana bir bardak su getireceğim."

Jilet, diye düşündü. Onu yuttum; şimdi sonsuza dek kasıklarımı parçalayacak. Ceza. Bir Yahudi'yle evliyim ve bu Gestapo katiliyle düzüşüyorum. Yine gözlerinin dolduğunu, yandığını hissetti. İşlediğim tüm suçlar için. Çöktüm. "Gidelim!," dedi, ayağa kalkarak. "Kuaföre."

"Giyinik değilsin!" Joe onu elinden tuttu, oturttu, iç çamaşırlarını giydirmeye çalıştı, ama başaramadı. "Saçını yaptırmalıyım," dedi umutsuz bir sesle. "Nerede kaldı şu Hur?u kadın?"

Juliana ağır ağır ve dikkatle, "Saç çıplaklıktaki lekeleri silen ayıyı yaratır," dedi. "Saklanırken, kancaya asılacak kürk yoktur. Tanrı'nın kancasına. Saç, duy, Hur."* Haplar kemiriyor. Terebentin asidi olsa gerek. Hepsi bir araya gelip beni sonsuza dek yiyip bitirecek tehlikeli, en çürütücü çözücü sıvıda karar kıldılar.

Ona bakan Joe sarardı. İçimi okuyor olmalı, diye düşündü Juliana. Makinesiyle zihnimi okuyor, her ne kadar onu bulamasam da.

"Şu haplar,'" dedi. "İnsanın zihnini bulandırıp sersemletiyor."

Joe, "Onları almadın ki," dedi. Sıkılı yumruğuna işaret etti; Juliana hapların hâlâ avucunda olduğunu fark etti. "Senin zihnin hasta," dedi Joe. Ağırlaşmış ve yavaşlamıştı, durağan bir kütle gibi. "Çok hastasın. Gidemeyiz."

"Doktora gerek yok," dedi Juliana. "İyi olacağım." Gülümsemeye çalıştı; onun da gülümseyip gülümsemediğini görmek için yüzünü inceledi. Zihninden gelen yansıma çürümüş düşüncelerimi yakaladı.

"Seni Abendsen'lerin evine götüremem," dedi Joe. "En azından şimdi. Yarın. Belki daha iyi olursun. Yarın deneriz. Denemek zorundayız."

"Tekrar banyoya gidebilir miyim?"

Joe başıyla onayladı, hareketli yüzüyle, onu güçlükle duyarak. Böylece Juliana tekrar banyoya döndü; kapıyı tekrar kapadı. Ecza kutusundan bir başka jilet aldı ve sağ eliyle tuttu. Tekrar dışarı çıktı.

"Bay bay," dedi.

Koridora açılan kapıyı açarken Joe şiddetli bir hayret nidasıyla üstüne atılıp onu kavradı.

Hafif ve hızlı hareket. "Bu korkunç," dedi Juliana. "Tecavüz ediyorlar. Bilmeliydim." Kapkaççılara karşı hazırlıklıyım. çeşitli gece saldırganlarıyla rahatlıkla başa çıkabilirim. Bu seferki ne kadar ileri gitmişti? Adamın ensesine şaplak vurmuş tu, dans ederken. "Bırak geçeyim," dedi. "Dersini almak istemiyorsan yolumu kesme. Ancak, yalnızca kadınlar." Jileti

kaldırırken kapıyı açmayı sürdürdü. Joe yere oturdu, ellerini boynunun yan tarafına bastırarak. "Hoşça kal," dedi Juliana ve kapıyı arkasından kapadı. Sıcak halılı koridor.

Beyaz iş elbiseli, başı eğik bir kadın iki tekerlekli bir el arabasını iterek, bir şarkı mırıldanarak yaklaşıyordu. Kapı numaralarına aval aval bakarak Juliana'nın önüne geldi; kadın başını kaldırdı ve gözleri yerinden uğradı, ağzı bir karış açıldı.

"Ah tatlım," dedi, "sen gerçekten sarhoşsun; bir kuaförden çok daha fazlasına ihtiyacın var -hemen odana geri dön ve bu otelden kapı dışarı edilmeden elbiselerini giy. Ulu Tanrım!" Juliana'nın arkasına geçip kapıyı açtı. "Erkeğin seni kendine getirsin; oda servisine sıcak kahve göndermelerini söyleyeceğim. Şimdi lütfen, odana geri dön." Kadın Juliana' yi gerisingeri odaya ittikten sonra kapıyı arkasından kapadı ve el arabasının sesi giderek azaldı.

Kuaför kadın, diye fark etti Juliana. Kendisine baktığında üstünde hiçbir şey olmadığını gördü; kadın haklıydı.

"Joe," dedi. "Beni bırakmıyorlar." Yatağı, valizini buldu, açtı, giysileri dışarı boşalttı, iç çamaşırı, sonra bluz ve etek... Bir çift alçak topuklu ayakkabı. "Beni geri gönderdiler," dedi. Bir tarak bularak saçını hızlı hızlı taradı, sonra da fırçaladı. "Ne tecrübe. Kadın hemen dışarıdaydı, kapıyı çalmak üzereydi." Ayağa kalkıp aynayı bulmaya gitti. "Böyle daha mı iyi oldu?" Ayna dolap kapısındaydı; dönüp kendisini inceledi, eğilerek, ayak parmaklarının ucunda yükselerek. "Öyle utanıyorum ki," dedi, dönüp gözleriyle onu arayarak. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Bana bir şeyler vermiş olmalısın; her ne idiyse bana yardımcı olmak yerine beni hasta etti, o kadar."

Hâlâ yerde oturup boynunu tutmakta olan Joe, "Dinle, dedi. "Çok iyisin. Aort damarımı kestin. Boynumdaki atardamarı."

Juliana kıkırdayarak elini ağzına götürdü. "Ah Tanrım -ne tuhafsın. Yani, sözcükleri hep yanlış kullanıyorsun. Aort damarı göğsündedir; karotisten bahsediyorsun."

"Bırakırsam," dedi Joe, "iki dakika içinde kan kaybından öleceğim. Bunu biliyorsun. Bana yardım et, bana bir doktor bul ya da ambulans çağır. Beni anlıyor musun? Bunu bilerek ini yaptın? Herhalde. Tamam birilerini arayacak ya da getirecek misin?"

Juliana biraz düşündükten sonra, "Bilerek yaptım," dedi.

"Peki," dedi, "yine de bana doktor bul. Hatırım için."

"Kendin git."

"Tam olarak tıkayamadım." Juliana parmaklarının arasından sızan kanın bileğinden aktığını gördü. Yerde bir gölcük oluşmuştu. "Kımıldamaya cesaret edemiyorum. Burada kalmak zorundayım."

Yeni mantosunu giydi, yeni el yapımı deri para çantasını kapadı, valizini ve kendisine ait olan paketlerin becerebildiği kadarını eline aldı; içine mavi İtalyan elbisesini özenle katlayıp koyduğu büyük kutuyu almaya özellikle dikkat etti. Koridora açılan kapıyı açarken dönüp Joe'ya baktı. "Belki resepsiyondakilere söyleyebilirim," dedi. "Alt katta."

"Evet," dedi Joe.

"Tamam," dedi Juliana. "Onlara söyleyeceğim. Beni Canon Şehri'ndeki dairemde arama, çünkü oraya geri dönmüyorum. Şu Reichsbank banknotlarından çoğu da bende, bu yüzden iyi durumdayım, her şeye karşın. Hoşça kal. Üzgünüm." Kapıyı kapadı ve koridorda elinden geldiğince hızlı yürüdü, valizi ve paketleri sürükleyerek.

Asansörde şık, yaşlıca bir işadamı ve karısı ona yardım ettiler; paketleri elinden alıp lobide bir komiye verdiler, onun yerine taşısın diye.

"Teşekkürler," dedi Juliana onlara.

Komi valizini ve paketlerini lobiden çıkarıp kaldırımın önüne dek taşıdıktan sonra Juliana arabasına nasıl geri dönebileceğini açıklayabilecek bir otel görevlisi buldu. Kısa süre sonra otelin altındaki soğuk beton garajda durmuş, garaj görevlisinin Studebaker'ı getirmesini bekliyordu. Para

çantasında bir sürü bozukluk buldu; görevliye bahşiş verdi ve sonra arabasını sarı ışıklı bir rampada sürüp farlarla, arabalarla, neon reklam panolarıyla dolu karanlık bir sokağa çıktı.

Üniformalı otel kapıcısı valizini ve paketlerini bagaja şahsen yüklerken ona öyle yürekten ve cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ki, Juliana adama gitmeden önce oldukça yüklü bir bahşiş verdi. Kimsenin onu durdurmaya çalışmamasına şaşırdı; kimse kaşını bile oynatmamıştı. Herhalde parayı onun ödeyeceğini biliyorlar, diye karar verdi. Veya belki de kayıt yaptırırken ödedi.

Diğer arabalarla birlikte bir trafik lambasının değişmesini beklerken resepsiyondakilere Joe'nun yerde oturmuş, bir doktora ihtiyaç duyduğunu söylemediğini anımsadı. Hâlâ orada bekliyordu, dünyanın sonuna ya da yarın temizlikçi kadın gelene dek bekleyecekti. Geri dönsem iyi olacak, diye karar verdi, ya da telefon etsem. Bir telefon kulübesinin önünde durayım.

Çok aptalca, diye düşündü telefon etmek için park edebileceği bir yer ararken. Bir saat önce kimin aklına gelirdi ki? Kayıt yaptırdığımızda, durduğumuzda... Neredeyse gidiyorduk, giyinecek ve yemeğe çıkacaktık; hatta şu gece kulübüne bile gidebilirdik. Yine ağlamaya başlamış olduğunu fark etti; arabayı kullanırken gözyaşları burnundan bluzuna damlıyorlardı. Kâhine başvurmamam kötü oldu; bilip beni uyarırdı. Niye başvurmadım ki? Herhangi bir zamanda sorabilirdim, yolculuk sırasındaki herhangi bir yerde, hatta yola çıkmadan önce. Elinde olmadan inlemeye başladı; çıkan ses, kendisinden asla işitmemiş olduğu bir uluma, dehşete kapılmasına yol açtı, ama onu dişlerini sımsıkı kenetlese bile bastıramıyordu. Burnundan çıkan ürkütücü bir ilahi, şarkı, feryat.

Arabayı park edince motoru kapatmadan oturdu, titreyerek, elleri mantosunun ceplerinde. Eh, böyle şeyler olur herhalde. Arabadan inip valizini bagajdan sürükleyerek çıkardı; arka koltukta valizi açtı ve kâhinin iki siyah cildini bulana dek giysileri ve ayakkabıları karıştırdı. Orada, arabanın arka koltuğunda, üç R.M.S. bozukluğunu havaya atmaya başladı, görmek için bir mağazanın ışıklarından faydalanarak. Ne yapacağım, diye sordu ona. Bana ne yapacağımı söyle; lütfen.

Altıgen Kırk Dört. Artış, ikinci, üçüncü, dördüncü çizgilerdeki ve tepe noktalardaki çizgilerle birlikte; bu yüzden Altıgen Kırk Üç'e dönüşüyordu, Kaçıp Kurtuluş'a. Metni yalayıp yuttu, zihninde sıralanan anlam aşamalarını yakalayıp, düzenleyip kavrayarak; Tanrım, durumu olduğu gibi tasvir ediyordu - bir kez daha bir mucize. Olup biten her şey oradaydı, gözlerinin önünde, kopyalanmış, şematik bir halde:

Bir işi üstlenmek

Kişiyi ilerletir.

Engin suyu aşmak kişiyi ilerletir.

Yolculuk, gidip önemli bir şey yapmak, burada kalmamak. Şimdi çizgiler. Dudakları kıpırdadı, arayarak...

On çift tosbağa ona karşı çıkamaz.

Sürekli sebat iyi talih getirir.

Kral onu Tanrının önüne çıkarır.

Şimdi üçüncüdeki altı. Okurken başı döndü:

Kişi talihsiz olaylarla zenginleşir.

Suçlama yoktur, samimiyken

Ve ortada yürürsen,

Ve bir mühürle prense raporunu sunarsan.

Prens... Abendsen'di. Mühür, kitabının kopyasıydı. Talihsiz olaylar - kâhin başına gelenleri biliyordu, Joe'yla ya da her neyse onunla yaşadığı o korkunç şeyleri. Dördüncü hanedeki altıyı okudu:

Ortada yürür

Ve prense rapor verirsen,

Takip edecektir.

Oraya gitmeliyim, diye kavradı, Joe peşimden gelse bile. Son hareketli çizgiyi, tepedeki dokuzu yalayıp yuttu:

O kimseye arttı getirmez.

Aslında, biri ona vurmaktadır.

Kalbini sürekli metin tutmaz.

Talihsizlik.

Ah Tanrım, diye düşündü; katilden bahsediyor, Gestapo'nun adamlarından - bana Joe'nun ya da onun gibi birinin, bir başkasının, oraya gidip Abendsen'i öldüreceğini söylüyor. Çabucak Altıgen Kırk Üç'e döndü. Hüküm:

Kişi kararlılıkla meselenin bilinmesini sağlamak

Kralın sarayında.

Mesele olduğu gibi açıklanmalı. Tehlike.

Kişinin kendi şehrini açıklaması şart.

Silahlara başvurmak ilerletmez.

Kişiyi bir işi üstlenmek ilerletir.

Demek otele geri dönüp onun öleceğinden emin olmam faydasız; faydasız, çünkü başkalarını gönderecekler. Kâhin yine, bu kez daha da büyük bir vurguyla, diyor ki: Cheyenne'e git ve Abendsen'i uyar, bu senin için ne kadar tehlikeli olsa da. Ona gerçeği götürmeliyim.

Kitabı kapadı.

Tekrar direksiyonun başına geçti ve arabayı geri geri sürerek trafiğe çıktı. Kısa süre sonra Denver'in iş bölgesinden çıkmanın yolunu bulmuştu ve kuzeye giden ana otobanda ilerliyordu; arabayı son hızla sürüyordu; motor direksiyonu ve koltuğu titreten ve torpido gözündeki her şeyin takırdamasına yol açan, nabız atışını andıran tuhaf bir ses çıkarıyordu.

Doktor Todt ve onun otobanları için Tanrı'ya şükür, dedi kendi kendine karanlığın içinde hızla ilerlerken, yalnızca kendi farlarını ve yol çizgilerini seçerken.

O gece saat onda lastik sorunu yüzünden hâlâ Cheyenne'e varamamıştı, bu yüzden yoldan ayrılıp geceyi geçirecek bir yer aramaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

İlerisindeki bir otobandan çıkış tabelası GREELEY BEŞ MÎL yazıyordu. Yarın sabah yola çıkarım, dedi kendi kendine birkaç dakika sonra, Greeley'nin ana caddesinde arabayı ağır ağır sürerken. Boş yerleri olduğunu belirten ışıklan yanan bir çok motel görmüştü, bu yüzden sorun yoktu. Yapmam gereken şey diye karar verdi, bu gece Abendsen'i arayıp geleceğimi haber vermek.

Arabayı park ettikten sonra bitkin bir halde arabadan çıktı, yeniden ayaklarını düzleştirebildiği için rahatlayarak. Tüm günü yolda geçmişti, sabahın sekizinden beri. Kaldırımdan çok uzakta olmayan bir yerdeki, geceleri açık bir eczaneyi seçebiliyordu; ellerini mantosunun cebine sokarak o tarafa yürüdü ve az sonra telefon kulübesine kapanmış, operatörden Cheyenne'deki bir telefonun numarasını istiyordu.

Telefonları -Tanrı'ya şükür - rehberde vardı. Çeyreklikleri attı ve telefon çaldı.

"Alo," dedi canlı, oldukça genç bir kadının sesi; hiç şüphesiz kendi yaşlarındaydı.

"Bayan Abendsen?" dedi Juliana. "Bay Abendsen'le görüşebilir miyim?"

"Kimsiniz?"

Juliana, "Kitabını okudum ve Canon City, Colorado'dan arabamla gelmek bütün günümü aldı. Şimdi Greeley'deyim. Evinize bu gece ulaşabileceğimi sanıyordum, ama olmadı, bu yüzden kendisini yarın bir ara görüp göremeyeceğimi öğrenmek istiyorum."

Bayan Abendsen bir duraksamadan sonra, "Evet, şimdi vakit çok geç," dedi, "oldukça erken yatarız. Kocamı görmek istemenizin - özel bir sebebi var mıydı? Şimdi çok yoğun bir tempoyla çalışıyor."

"Onunla konuşmak istemiştim," dedi Juliana. Sesi kendisine bayağı ve kaba geliyordu; söyleyecek daha fazla bir şey bulamadan kabinin duvarına baktı - bedeni sızlıyordu ve kupkuru olan ağzı kötü tatlarla doluydu. Telefon kulübesinin ilerisindeki, gazoz makinesinin başındaki eczacının dört gence milk-shake verdiğini görebiliyordu. Orada olmanın özlemini çekiyordu; Bayan Abendsen'in verdiği yanıta dikkat etmedi bile. Ferahlatıcı, soğuk bir içecek ve yanında tavuk salatalı sandviç gibi bir şey istiyordu.

"Hawthorne'un çalışma saatleri belli olmaz," diyordu Bayan Abendsen neşeli, işlek sesiyle. "Yarın buraya gelirseniz size hiçbir şey için söz veremem, çünkü bütün gün boyunca meşgul olabilir. Ama bunu bilerek yola çıkarsanız..."

"Evet," diye sözünü kesti Juliana.

"Elinden gelirse sizinle birkaç dakika sohbet etmekten mutluluk duyacağını biliyorum," diye sürdürdü Bayan Abendsen. "Ama işine sizinle konuşacak, hatta sizi görecek kadar bile ara veremezse lütfen hayal kırıklığına uğramayın."

"Kitabını okuduk ve beğendik," dedi Juliana. "Yanımda taşıyorum."

"Anlıyorum," dedi Bayan Abendsen iyi huylulukla.

"Denver'de durup alışveriş yaptık, bu yüzden bir sürü zaman kaybettik." Hayır, diye düşündü, her şey değişti, farklılaştı. "Dinleyin," dedi, "kâhin bana Cheyenne'e gelmemi söyledi."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Abendsen, kâhin konusunda bilgi sahibiymiş, ama yine de durumu ciddiye almıyor-muşçasına.

"Size çizgileri vereceğim." Kâhini yanına almıştı; ciltleri telefonun altındaki rafa dayayarak sayfalan hızla çevirdi. "Bir saniye." Sayfayı buldu ve Bayan Abendsen'e ilk hükmü, sonra da çizgileri okudu. Tepedeki dokuza geldiğinde — Bayan Abendsen'in bir hayret nidası çıkardığını işitti. "Pardon?" dedi Juliana, duraksayarak.

"Devam edin," dedi Bayan Abendsen. Juliana ses tonunun şimdi daha yoğun ve keskin olduğunu düşündü.

Juliana içinde tehlike sözcüğünün geçtiği Kırk Üçüncü altıgenin hükmünü okuduktan sonra sessizlik oldu. Bayan Abendsen hiçbir şey söylemedi ve Juliana da hiçbir şey söylemedi.

"Şey, sizi yarın görmeyi bekleyeceğiz o halde," dedi Bayan Abendsen sonunda. "Bana isminizi söyler misiniz lütfen?"

"Juliana Frink. Çok teşekkürler Bayan Abendsen." Şimdi santral araya girip zamanlarının dolduğunu söylüyordu, bu yüzden Juliana telefonu kapadı, para çantasını ve kâhin ciltlerini aldı, telefon kulübesinden çıktı ve eczanenin önündeki fıskiyeye doğru yürüdü.

Bir sandviç ve kola ısmarladıktan sonra, oturmuş sigara içip dinlenirken şu Gestapo ya da S.D. görevlisinden ya da her neyse ondan, Denver'deki otel odasında bıraktığı Joe Çinnadella'dan Bayan Abendsen'e hiç bahsetmemiş olduğunu dehşetle fark etti. Buna inanamıyordu. Unuttum! dedi kendi kendine. Tamamen aklımdan çıktı. Bu nasıl olabilir? Delirmiş olmalıyım; korkunç hasta, aptal ve delirmiş olmalıyım.

Bir an para çantasını karıştırdı, yeni bir konuşma için bozukluk arayarak. Hayır, diye karar verdi tabureden kalkarken. Onları bu gece tekrar arayamam; boş vereceğim - lanet olsun, vakit çok geç. Yorgunum ve onlar da herhalde çoktan uyumuşlardır.

Tavuk salatalı sandviçini yedi, kolasını içti, sonra arabasıyla en yakın motele gidip bir oda kiraladı ve titreyerek yatağın içine süzüldü.

14

Bay Nobusuke Tagomi, yanıt yok, diye düşündü. Yanıt yok. Kavrayış yok. Kâhinde bile. Yine de her gün yaşamayı sürdürmeliyim.

Gidip küçükleri bulacağım. En azından görünmez yaşayacağım. Daha sonraki bir vakte dek...

Her halükârda eşine veda edip evinden ayrıldı. Ama bugün her zamanki gibi Nippon Times Binası'na gitmedi. Rahatlamaya ne dersin? Hayvanat bahçeli ve balıklı Golden Gate Parkı'na gitmeye? Düşünememelerine karşın hayatın tadını çıkaran şeylerin bulunduğu yeri ziyaret edebilirsin.

Zaman. Çekçekle çok uzun sürer ve bana algılamak için daha çok zaman bırakır. Eğer böyle denebilirse.

Ama ağaçlar ve hayvanat bahçeleri kişisel değiller, insan yaşamına tutunmalıyım. Bu beni bir çocuğa dönüştürdü, ama iyi bir şey olabilir. İyi bir şey olmasını sağlayabilirim.

Çekçek sürücüsü Kearny Sokağı'nda, San Francisco'nun iş bölgesine doğru ilerliyordu. Teleferiğe bin, diye düşündü ansızın Bay Tagomi. En temiz, neredeyse ağlatıcı yolculuk mutluluk var, 1900'de ortadan kaybolmuş olması gereken ama garip bir şekilde hâlâ kullanılan nesnede.

Çekçekten indi, kaldırımda en yakın teleferik hattına doğru yürüdü.

Belki, diye düşündü, ölüm kokan Nippon Times Binası'na bir daha asla dönmem. Kariyerim sona erdi, ama iyi de oldu. Ticari Misyon Kurulu yerime birini bulabilir. Ama Tagomi hâlâ yürüyor, var oluyor, her ayrıntıyı hatırlayarak. Yani hiçbir şey başarılmadı.

Her halükârda savaş, Karahindiba Operasyonu bizi yok edecek. O sırada ne yapıyor olursak olalım. Son savaşta omuz omuza çarpıştığımız düşmanımız.

Bize ne faydası oldu ki? Onlara karşı savaşmalıydık, muhtemelen. Ya da kaybetmelerine izin vermeli, düşmanlarına, Birleşik Devletler'e, İngiltere'ye, Rusya'ya yardım etmeliydik.

Kişi nereye baksa durum umutsuz.

Kâhin muammalı. Belki de insanların dünyasından keder içinde çekildi. Bilgeler gidiyor.

Tek başımızayken bir An'a girdik. Yardım alamayız, önceki gibi. Eh, diye düşündü Bay Tagomi, belki bu da.iyidir.

Ya da iyi olması sağlanabilir. Kişi gene de Yol'u bulmaya çalışmalı.

Califonia Sokağı teleferiğine bindi, hattın sonuna dek gitti. Hatta dışarı atlayıp teleferiğin tahta döner platform üstünde döndürülmesine bile yardım etti. Bu, normalde, şehirdeki deneyimlerin en anlamlısıydı. Şimdi etki zayıflamışa; boşluğu her zamankinden de yoğun bir şekilde hissediyordu, buradaki bozulmadan dolayı.

Doğal olarak teleferikle geri döndü. Ama... Bir formalite, diye fark etti zıt yönde geçen sokakları, binaları, trafiği izlerken.

Stockton yakınlarında inmek için ayağa kalktı. Ama durakta, tam inerken kondüktör onu durdurdu. "Çantanız bayım."

"Teşekkürler." Teleferikte unutmuştu. Uzanıp çantayı aldı, sonra teleferik tangırdayarak harekete geçerken eğilip selam verdi. Çantanın içindekiler çok kıymetli, diye düşündü, paha biçilmez koleksiyon parçası Colt .44 var içinde. Şimdi dolayca ulaşabileceğim bir yerde taşıyorum, S.D. serserileri fenden şahsen intikam almaya kalkarlarsa diye. Hiç belli olmaz. Ama yine de — Bay Tagomi tüm olup bitenlere karşın, bunun nörotik bir davranış olduğunu hissetti. Buna yenilmemeliyim, dedi kendi kendine bir kez daha, çantayı taşıyarak yürürken. Zorunluluk-saplantı-fobi. Ama kendini kurtaramıyordu.

O benim avucumda, ben de onun, diye düşündü. O hoş yaklaşımımı yitirdim mi o hâlde, diye sordu kendi kendine. Yaptığım şey tüm

içgüdülerimi çarpıttı mı? Yalnızca bu nesneye yaklaşımım değil, tüm koleksiyonum mu zarar gördü? Yaşamımımın dayanak noktası... Ah, öylesine büyük bir zevkle yaşadığım bir alan.

Bir çekçeği durdurarak adama Robert Childan'ın dükkânının bulunduğu Montgomery Sokağı'na gitmesi talimatını verdi. Bakalım öyle miymiş? Tek bir bağ kaldı, beni istekle yapılan şeylere bağlayan. Huzursuzluk eğilimlerimle bir hile yaparak başa çıkabilirim muhtemelen: Tabancayı daha uygun bir tarihi eserle değiştirebilirim. Bu tabancanın benim için çok nesnel bir geçmişi var... Kötü türden. Ama bu yalnızca bana özgü; başka kimse bu silahla bunu deneyimleyemez. Yalnızca benim psişemin içinde.

Kendimi kurtaracağım, diye karar verdi heyecanla. Tabanca gidince hepsi gidecek, geçmişin gölgesi. Çünkü yalnızca ruhumun içinde değil; tabancanın da -tarihsellik teorisinde hep söylendiği gibi- içinde. Aramızdaki bir eşitlik!

Dükkâna ulaştı. Buraya ne çok uğradım, diye düşündü adama parasını verirken. Hem iş için, hem de kişisel sebeplerle. Çantayı taşıyarak hızla içeri girdi.

Orada, kasanın başında, Bay Childan. Bir eseri bezle parlatıyor.

"Bay Tagomi," dedi Childan eğilerek. "Bay Childan." O da eğildi.

"Ne sürpriz. Çok sevindim." Childan nesneyi ve bezi elinden bıraktı. Tezgâhın çevresinden dolanarak yanına geldi.

Her zamanki ritüel, selamlaşma, vs. Yine de Bay Tagomi adamın bugün bir şekilde farklı olduğunu hissediyordu. Sanki suskunlaşmıştı. Bir gelişme, diye karar verdi. Hep fazla yüksek, tiz bir sesle konuşurdu. Huzursuzca ortalarda sıçrayın dururdu. Ama bu körü bir alamet de olabilir.

"Bay Childan," dedi Bay Tagomi, tezgâhın üstüne bıraktığı çantanın fermuarını açarak. "Yıllar önce satın aldığım bir nesneyi takas etmek istiyorum. Bunu yapıyorsunuz, anımsadığım kadarıyla."

"Evet," dedi Bay Childan. "Duruma göre." Dikkatle izliyordu.

"Colt AA altıpatlar," dedi Bay Tagomi.

Ikisi de sustular, hintmeşesinden yapılma, açık duran kutunun içindeki tabancaya ve yanındaki, içinde bir kısmı harcanmış cephanenin bulunduğu karton kutuya baktılar.

Bay Childan soğuklaşmıştı. Ah, diye fark etti Bay Tagomi. Peki, öyle olsun, "ilgilenmediniz," dedi Bay Tagomi.

"Hayır efendim," dedi Bay Childan katı bir sesle.

"Israr etmeyeceğim." Kendisini güçsüz hissediyordu. Teslim oluyorum. Korkarım yin, uyum sağlayıcı, alıcı, beni ele geçirmiş...

"Bağışlayın beni Bay Tagomi."

Bay Tagomi eğilerek selam verdi, tabancayı cephaneyi, kutuyu çantasına geri koydu. Kader. Bu şeyi elimde tutmalıyım.

"Epey hayal kırıklığına uğramış görünüyorsunuz," dedi Bay Childan.

"Fark ettiniz." Rahatsız olmuştu; iç dünyasını herkesin görmesine izin mi vermişti? Omuz silkti. Durumun böyle olduğu açıktı.

"Bu nesneyi takas etmeyi istemenizin özel bir sebebi var mıydı?" dedi Bay Childan.

"Hayır," dedi, kişisel dünyasını bir kez daha gizleyerek -olması gerektiği şekilde.

Bay Childan duraksadı, sonra "Bu nesneyi benim dükkânımdan alıp almadığınızı merak ediyorum," dedi. "Böyle şeyler satmıyorum da."

"Bundan eminim," dedi Bay Tagomi. "Ama neyse, önemi yok. Kararınızı kabul ediyorum; gücenmiş değilim."

"Efendim," dedi Childan, "size yeni gelmiş şeyleri göstermeme izin verin. Bir dakikanız var mı?"

Bay Tagomi içindeki eski ilginin kıpırdadığını hissetti. "Sıra dışı bir şeyler mi?"

"Gelin efendim." Childan önden yürüdü; Bay Tagomi takip etti.

Kilitli bir cam kutunun içinde, siyah kadifeyle kaplı tepsilerin üstünde küçük metal girdaplar, olmaktan çok ima eden tekiller vardı. Onları incelemeye başlayan Bay Tagomi'de tuhaf bir his uyandırdılar.

"Bunları acımasızca her müşterime gösteriyorum," dedi Bay Childan. "Bayım, bunların ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Takı gibi görünüyorlar," dedi Bay Tagomi, bir iğneyi fark ederek.

"Bunlar Amerikan yapımı. Evet, elbette. Ama efendim. Bunlar eski değiller."

Bay Tagomi başını kaldırıp baktı.

"Efendim, bunlar yeni." Robert Childan'ın beyaz, bayağı yüz hatları tutkuyla çarpılmıştı. "Bu ülkemin yeni yaşamı, efendim. Küçük, yok edilemez tohumların formundaki başlangıç. Güzelliğin formundaki."

Bay Tagomi münasip ilgiyi göstererek parçaların çoğunu eline alıp inceledi. Evet, bunlarda gerçekten onları canlandıran yeni bir şey var, diye karar verdi. Tao Yasası burada işliyor; yin'in her yerde bulunduğu zamanda, ışığın ilk kıpırtısı en karanlık derinliklerde canlanır ansızın... Buna hepimiz alışkınız; daha önce de tanık olduk, tıpkı benim şimdi tanık olduğum gibi. Ama yine de benim için döküntüden başka bir şey değiller. Yanımdaki Bay Childan gibi heyecanlanamam. Çok kötü, ikimiz için de. Ama durum bu.

"Çok hoş," diye mırıldandı, parçaları geri koyarak.

Bay Childan zorlama bir sesle, "Efendim, hemen belirmez," dedi.

"Pardon?"

"Yüreğinizdeki yeni bakış."

"Siz bu yolu benimsemişsiniz," dedi Bay Tagomi. "Keşke ben de benimseyebilseydim. Ama benimsemiş değilim." Eğilerek selam verdi.

"Başka sefere," dedi Bay Childan onu dükkânın girişine dek geçirerek; Bay Tagomi başka nesneleri göstermek için hiçbir girişimde bulunmadığını fark etti.

"Kesinlik konusundaki zevkiniz tartışılır," dedi Bay Tagomi. "Yersiz bir baskı yapıyor gibi görünüyor."

Bay Childan ezilip büzülmedi. "Bağışlayın beni," dedi "Ama haklıyım. Bunlarda haklı olarak geleceğin küçük tohumlarını seziyorum."

"Öyle olsun," dedi Bay Tagomi. "Ama Anglosakson fanatizminiz bana cazip gelmiyor." Yine de içinde yeniden yeşeren bir umut hissetti. Kendi umudu, kendine ilişkin bir umut. "iyi günler." Eğildi. "Sizi bugünlerde tekrar göreceğim. Belki kehanetinizi inceleyebiliriz."

Bay Childan eğildi, bir şey söylemeden.

Bay Tagomi içinde Colt .44'ün bulunduğu çantasını taşıyarak dükkândan ayrıldı. Geldiğim gibi gidiyorum, diye düşündü. Hâlâ arıyorum. Hâlâ dünyaya geri dönmek için ihtiyaç duyduğum şeyden yoksunum.

Şu tuhaf, özelliksiz nesnelerden birini alsam ne olur? Elimde tutsam, yeniden incelesem, üstünde düşünsem... Bunun sayesinde geri dönüş yolumu bulur muyum? Bundan şüpheliyim.

Onlar onun için, benim için değil.

Ama yine de, bir kişi bile yolunu bulursa... Bu bir Yol var demektir. Ben şahsen ona ulaşmakta başarısız olsam bile.

Onu kıskanıyorum.

Bay Tagomi dönüp dükkâna doğru yürümeye başladı. Bay Childan orada, dükkânın kapısında durmuş kendisini inceliyordu. İçeri girmemişti.

"Bayım," dedi Bay Tagomi, "Onlardan birini alacağım, hangisini seçerseniz. İnancım yok, ama şu sıralar denize düşen yılana sarılır misali yaşıyorum." Bay Childan'ı bir kez daha takip etti ve cam kutunun önüne geldiler. "İnanmıyorum. Onu yanımda taşıyacak, ona düzenli aralıklarla bakacağım, iki günde bir, mesela. İki ay sonra hiçbir şey görmezsem..."

"Geri getirirsiniz ve size paranızı iade ederim," dedi Bay Childan.

"Teşekkür ederim," dedi Bay Tagomi. Kendisini daha iyi hissediyordu. İnsan bazen her şeyi denemeli, diye düşündü. Bu utanç verici bir şey değil. Tam tersine bilgeliğin, durumu kavramanın işareti.

"Bu sizi yatıştıracaktır," dedi Bay Childan. Oyuk kabarcıklarla süslü küçük bir gümüş üçgeni seçmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Bay Tagomi.

Bay Tagomi çekçeke binerek Portsmouth Meydanı'na, Kearny Sokağı'nın yukarısındaki, polis karakoluna bakan yokuştaki küçük bir parka gitti. Güneşin altındaki bir banka oturdu. Güvercinler parke taşlarıyla kaplı patikalarda yürüyüp yiyecek arıyorlardı. Diğer banklarda sefil görünüşlü adamlar oturmuş gazete okuyor ya da uyukluyorlardı. Diğerleri çimenlere uzanmış, uyumak üzereydiler.

Cebinden üstünde Bay Childan'ın dükkânının ismi yazan kâğıt torbayı çıkaran Bay Tagomi torbayı iki eliyle tutarak oturup güneşlenmeye başladı. Sonra torbayı açtı ve yeni sahip olduğu şeyi tek başına, yaşlı adamlarla dolu bu küçük, çimenli ve patikalı parkta incelemek üzere havaya kaldırdı.

Küçük gümüş parçayı elinde tutuyordu. Öğle güneşinin yansıması, tıpkı değersiz bir şahsi ziynet eşyası gibi, o üzerinde uğraşılmış Jack Armstrong büyütecinden yayılıyordu. Ya da -eğilip baktı. Om, Brahmanlar'ın deyimiyle. Her şeyin yakalandığı büzülmüş nokta. Her ikisi de, en azından ima olarak. Boyut, şekil. Görev bilinciyle incelemeyi sürdürdü.

Gelecek mi acaba; Bay R. Childan'ın kehaneti gerçekleşecek mi? Beş dakika. On dakika. Elimden geldiğince uzun süredir oturuyorum. Ama ne yazık ki zaman onu ucuza satmamıza yol açacak. Elimde tuttuğum ne, hâlâ zaman varken?

Bağışla beni, diye düşündü Bay Tagomi elindeki nesneye bakarak. Hep kalkıp harekete geçmenin baskısı var üstümüzde. Üzüntüyle nesneyi torbaya geri koymaya hazırlandı.

Umut yüklü son bir bakış - yine tüm dikkatiyle inceledi çocuk gibi, dedi kendi kendine. Masumluk ve inanç taklidi. Deniz kıyısında, tesadüfen bulunmuş deniz kabuğunu kafan bastırmak. Uğultularında denizin bilgeliğini işitmek.

Burada, göz kulağın yerini aldı. İçime gir ve bana neyin yapıldığını, anlamının ne olduğunu, nedenini söyle. Tek bir bitimli nesnenin içine sıkıştırılmış kavrayış.

Fazla şey istiyorsun, bu yüzden de hiçbir şey elde edemiyorsun.

"Dinle," dedi nesneye alçak sesle. "Satıcı çok şey vadetti."

Onu sarssam, eski ve inatçı bir saat gibi. Bunu yaptı, aşağı ve yukarı. Ya da kritik bir oyundaki zar gibi. İçindeki Tanrı'yı uyandırsam. Belki de uyuyordur. Ya da bir yolculuğa çıkmıştır. İlyas Peygamber tarafından yapılan komik, ağır bir ironi. Ya da takipte. Bay Tagomi sıkılı yumruğundaki gümüş nesneyi sertçe aşağı ve yukarı salladı, bir kez. Onu daha yüksek sesle çağır. Yine inceledi.

Seni küçük şey, için boş senin, diye düşündü.

Ona küfret, dedi kendi kendine. Korkut.

"Sabrım taşıyor," dedi alçak sesle.

Ne olacak peki? Seni kanalizasyona mı atacağım? Üstüne üfle, salla, üfle. Bana oyunu kazandır.

Güldü. Sersemce bir uğraş, burada, sıcak güneşin altında. Gelip geçenler için ilginç bir görüntü. Şimdi sağına soluna suçluluk duyarak bakıyordu. Ama kimse görmemişti. Yaşlı adamlar horluyorlardı. Bu rahatlatıcıydı.

Her şeyi denedim, diye fark etti. Yakardım, düşündüm, tehdit ettim, uzun uzadıya kafa patlattım. Başka ne yapılabilir?

Keşke burada kalabilseydim. Bu bana yasaklandı. Belki şans tekrar kapımı çalar. Ama yine de, W. S. Gilbert'in dediği gibi, böyle bir fırsat bir daha ele geçmeyecek. Bu doğru mu? Doğru olduğunu hissediyorum.

Çocukken çocuk gibi düşünürdüm. Ama şimdi çocukça şeyleri bir kenara attım. Şimdi başka boyutlarda aramalıyım. Bu nesneye yeni şekillerde ulaşmalıyım.

Bilimsel olmalıyım. Her antreyi mantıksal analizle tüketmeliyim. Sistematik olarak, klasik Aristocu laboratuvar tarzıyla-

Parmağıyla sağ kulağım tıkadı, trafiğin gürültüsünü ve diğer dikkat dağıtıcı sesleri kesmek için. Sonra gümüş üçgeni siloca sol kulağına bastırdı.

Ses yoktu. Aslında içsel kan akışının sesi olan, ama okyanusa ait gibi gelen sesler yoktu -bu bile yoktu.

Bu durumda hangi farklı duyu gizemi kavrayabilir? Duyma yetisinin işe yaramadığı ortada. Bay Tagomi gözlerini kapadı ve nesnenin yüzeyinin her kısmını parmaklarıyla yoklamaya başladı. Dokunma da değil; parmaklan ona hiçbir şey anlatmıyordu. Koku. Gümüşü burnuna yaklaştırıp kokladı. Hafif, metalik bir koku, ama hiçbir anlam iletmiyordu. Tat. Ağzını açıp gümüş üçgeni ince ve gevrek bir bisküviymişçesine içeri itti, ama çiğnemedi elbette. Anlam yoktu, yalnızca acı, sert, soğuk nesne.

Onu yine avucuna koydu.

Sonunda yine görme duyusuna yine geri döndük. Duyuların en üstünü: Yunanlıların öncelik sıralamasına göre. Gümüş üçgeni her şekilde evirip çevirdi; her açıdan inceledi.

Ne görüyorum, diye sordu kendi kendine. Uzun, sabırlı, zahmetli incelemenin sonunda. Bu nesnedeki, bana meydan okuyan gerçeğin ipucu ne?

Teslim ol, dedi gümüş üçgene. Öksür ve eski gizleri çıkar dışarı.

Derinliklerden çekilip çıkarılan kurbağa gibi, diye düşündü. Yumruğun içinde tutuluyor, suyla dolu uçurumun derinliklerinde neler yattığını açıklaması emrediliyor. Ama burada kurbağa alay bile etmiyor; sessizce boğuyor, taşa ya da kile ya da minerale dönüşüyor. Durağan. Mezarsı dünyasında bildik olan sert maddeye geri dönüyor.

Metal topraktan gelir, diye düşündü incelemesini sürdürürken. Aşağıdan gelir; en alttaki, en yoğun olan boyuttan. İfritlerin ve mağaraların dünyası, ıslak ve soğuk, hep karanlık. Yin dünyası, en melankolik yönüyle. Cesetlerin, çürümenin ve çöküşün dünyası. Dışkıların. Ölmüş olan, katman katman aşağı kayıp çözülen her şeyin. Değişmezliğin şeytani dünyası; var-olmuş-olan-zaman.

Ama yine de, gün ışığının altında, gümüş üçgen parıldıyordu. Işığı yansıtıyordu. Ateş, diye düşündü Bay Tagomi Islak ya da soğuk ya da karanlık bir nesne değil. Ağır, bezgin değil, yaşam dolu ve bir nabız gibi atıyor. Yüksek boyut, yane niteliği: arşı âlâ, semavî. Sanat eserlerine de bu yakışır. Evet sanatçının işi bu: Karanlık sessiz topraktan minarel kayasını alır, onu göğe ait, ışığı yansıtan parlak bir forma dönüştürür.

Ölüyü diriltti. Ceset alevler içindeki bir görüntüye dönüştü; geçmiş geleceğe teslim oldu.

Sen hangisisin? diye sordu gümüş nesneye. Karanlık ölü yin mi, yoksa parlak canlı yang mı? Avucundaki gümüş nesne dans ediyor ve gözlerini kamaştırıyordu; gözlerini kıstı, şimdi yalnızca ateşin dansını görerek.

Yin bedeni, yang ruhu. Metal ve ateş birleşmiş. Dış ve iç; avucumda mikrokozmos.

Bunun sözünü ettiği yer neresi? Dikey yükseliş. Göğe. Zamanda mı? Değişkenliğin ışıksı dünyasına. Evet, bu nesne ruhunu kustu: ışık. Ve

dikkatim sabitleşti; başka yere bakamıyorum. Artık kontrol edemediğim hipnotize edici, titrek yüzey tarafından büyülendim. Artık onu bir kenara atma özgürlüğüne sahip değilim.

Şimdi konuş benimle, dedi ona. Beni tuzağa düşürdüğüne göre. Sesinin kör edici berrak beyaz ışıktan geldiğini işitmek istiyorum, tıpkı yalnızca Bardo Thödol ölüm sonrası var oluşundan beklediğimiz şekilde. Ama ölümü, yeni bir rahim arayan ruhumun çürümesini beklememe gerek yok. Bütün o korkutucu ve iyiliksever tanrılar; onları adayacağız ve dumanlı ışıkları da. Ve birleşen çiftleri. Bu ışık dışındaki her şeyi. Dehşete kapılmadan yüzleşmeye hazırım. Sararmadığımı fark et.

Karma'nın sıcak rüzgârlarının beni itelediğini hissediyorum. Yine de burada kalıyorum. Eğitimim doğruymuş: Berrak beyaz ışıktan kaçmamalıyım, çünkü bunu yaparsam tekrar doğum ve ölüm çemberine girecek, özgürlüğü asla tatmayacak, onu asla elde etmeyeceğim. Maya'nın peçesi bir kez daha düşecek, eğer beri...

Işık kayboldu.

Yalnızca donuk gümüş üçgeni tutuyordu elinde. Gölge güneşi kesmişti; Bay Tagomi başını kaldırıp baktı.

İriyarı, mavi üniformalı polis bankının başında durmuş gülümsüyordu.

"Ha?" dedi irkilen Bay Tagomi.

"Şu bulmacayla uğraşmanızı izliyordum." Polis patikada yürümeye başladı.

"Bulmaca," diye tekrarladı Bay Tagomi. "Bulmaca değil."

"Parçalarını söküp takmanız gereken şu küçük bulmacalardan biri değil mi? Oğlumda bunlardan bir sürü var. Bazıları gerçekten zor."

Bay Tagomi, mahvoldu, diye düşündü. Nirvana'ya ulaşma şansım. Yitti. Şu beyaz barbar tarafından, şu Neanderthal adamı Amerikalı tarafından yarıda kesildi. Şu insandan aşağı varlık, budalaca bîr çocuk oyuncağıyla uğraştığımı sandı.

Göğsümü sıkıştıran inanılmaz, affetmeyen tutkular. Parkta ilerledi. Hareket etmeyi sürdür, dedi kendi kendine. Hareketle katarsis.

Parkın sınırına vardı. Kaldırım, Kearny Sokağı. Ağır, gürültülü trafik. Bay Tagomi kaldırımın kenar taşında durdu.

Çekçek yoktu. Kaldırımda yürüdü; kalabalığa katıldı. İhtiyacın olduğunda asla bulamazsın.

Tanrım, o da nesi? Durdu, ufuk çizgisindeki iğrenç, şekilsiz şeye bakakaldı. Dondurulmuş, tüm görüntüleri kapayan iniş çıkışlı lunapark arabaları dehşeti gibi. Havada metal ve betondan yapılma devasa bir yapı.

Bay Tagomi yanından geçen birine, kırışık takım elbiseli bir adama döndü. "Bu nedir?" diye sordu.

Adam sırıttı. "Korkunç, değil mi? Embarcadero Ekspres Yolu. Bir çok kişi manzarayı bozduğunu düşünüyor."

"Daha önce hiç görmemiştim," dedi Bay Tagomi.

"Şanslısın," dedi adam ve uzaklaştı.

Çılgınca bir düş, diye düşündü Bay Tagomi. Uyanmalıyım. Çekçekler nerede bugün? Daha hızlı yürümeye başladı. Tüm açık alan donuk, dumanlı, mezarsı dünyaya dönüştürülmüş. Yanık kokusu. Solgun, gri binalar, kaldırım, insanlarda tuhaf, sert bir tempo. Ve hâlâ hiç çekçek yok.

"Çekçek!" diye bağırdı koştururken.

Umutsuz. Yalnızca arabalar ve otobüsler. Büyük kaba buldozere benzeyen arabalar, hepsinin şekli yabancı. Onları görmekten kaçınıyordu; gözlerini dimdik önüne dikmişti. Optik algılayışımın son derece sinsi bir şekilde çarpıklaştırması. Mekân duygumu etkileyen bir rahatsızlık. Ufuk çarpılıp büküldü. Darbesini uyarmadan indiren ölümcül bir astigmatizm gibi.

Dinlenmeliyim, ilerisinde, pis bir yemekhane, içinde yalnızca beyazlar var, hepsi çorbalarını yudumluyor. Bay Tagomi tahta, sallanan kapılan itti. Kahve kokusu. Köşede bar bar bağıran, tuhaf ve gülünç bir müzik kutusu;

yüzünü buruşturdu ve kasanın önüne gitti. Bütün taburelerde beyazlar oturuyordu. Bay Tagomi bir hayret nidası attı. Bir sürü beyaz başını kaldırıp baktı. Ama hiçbiri yerini terk etmedi. Hiçbiri taburesini ona vermedi. Çorbalarını yudumlamayı sürdürdüler yalnızca.

"Israr ediyorum!" dedi Bay Tagomi yüksek sesle ilk beyaza; adamın kulağının dibinde bağırmıştı.

Adam kahve fincanını bıraktı ve "Kendine gel, Tojo," dedi.

Bay Tagomi diğer beyazlara baktı; hepsi kendisini saldırgan ifadelerle izliyorlardı. Ve hiçbiri kımıldamamıştı.

Bardo Thödol varoluşu, diye düşündü Bay Tagomi. Sıcak rüzgârlar beni kim bilir nereye sürüklüyor. Bu -neyin vizyonu? Ruh buna dayanabilir mi? Evet, Ölüler Kitabı bizi hazırlıyor: Ölümden sonra diğerlerini görür gibi oluyoruz, ama herkes saldırgan geliyor bize. Kişi tek başına kalıyor. Kişi nereye dönse yardım eden yok. O korkunç yolculuk — ve hep acının, yeniden doğuşun boyutları, kaçan, morali bozuk ruhu kabul etmeye hazır. Yanılsamalar.

Yemekhaneden telaşla çıktı. Kapılar arkasından kapandı; bir kez daha kaldırımda duruyordu. Neredeyim? Dünyamın, mekânımın ve zamanımın dışındayım.

Gümüş üçgen bana yolumu kaybettirdi, iplerim koptu ve bu yüzden şimdi hiçliğin üstünde duruyorum. Çabam boşa çıktı. Bana iyi bir ders, sonsuza dek. Kişi algılarını çarpıtmaya çalışıyor — neden? Kişi tamamen yitmiş bir halde dolanabilsin diye mi, tabelalar ya da rehber olmadan?

Bu hipnoz durumu. Dikkat yetisi öyle azalmış ki alacakaranlık hali oluşuyor; dünya bilinçaltı materyali tarafından tamamen çarpıtılıyor, yalnızca sembolik, arketipsel nitelikle görünüyor. Hipnozun yol açtığı tipik uyurgezerlik hali. Gölgelerin arasındaki bu korkunç süzülüşü durdurmalı, konsantrasyonumu yeniden odaklamalı ve böylece ego merkezimi yeniden faaliyete geçirmeliyim.

Ceplerine dokunarak gümüş üçgeni aradı. Gitmiş. Onu parktaki bankta bıraktım, çantayla birlikte. Felaket.

Eğilerek kaldırımda parka doğru gerisingeri koşmaya başladı.

Patikada koşarken uyuklayan serseriler ona şaşkınlıkla bakıyorlardı. Orada, bank. Ve hâlâ ona yaslanan çantası. Gümüş üçgenden eser yok. Avlandı. Evet. Çimenlerin arasına düşmüştü; yarısı örtülüydü. Onu öfkeyle fırlatıp atmış olduğu yerdeydi.

Tekrar oturdu, nefes nefese.

Gümüş üçgene bir kez daha odaklan, dedi kendi kendine soluğu normale dönmeye başladığında. Onu zorla incele ve saymaya başla. Onda, şaşırtıcı bir ses çıkar. Erıvache, mesela.

Sevimsiz tipte bir gündüz düşü, diye düşündü. Ergenliğin tiksinç yönlerinin rekabeti, gerçek çocukluğun berrak zihinli o ilk masumluğu yerine. Ama tam da hak ettiğim şey bu.

Hepsi benim hatam. Bay R. Childan ya da zanaatkarlar bilerek yapmadı; tek suçlu benim kendi hırsım. Kişi kavrayışı gelmeye zorlayamaz.

Ağır ağır, yüksek sesle saydı, sonra ayağa fırladı. "Kahrolası budalalık," dedi sert bir sesle.

Sisler dağıldı mı?

Sağa sola bakındı. Dağılma durdu, her halükârda. Şimdi insan St. Paul'ün uygun sözcük seçimini takdir ediyor... Camdan daha koyu görmek bir metafor değil, optik çarpıklığa kurnazca değiniş. Gerçekten astigmatik olarak görüyoruz, kelimenin tam anlamıyla; mekânımız ve zamanımız kendi ruhumuzun ürünü ve bunlar bir an anlık kesintiye uğradığında — şiddetli ortakulak rahatsızlığı gibi tıpkı.

Arada sırada tuhaf bir şekilde yan yatıyoruz, tüm den&e hissi kayboluyor.

Yeniden oturdu, gümüş üçgeni ceketinin cebine koydu ve çantasını kucağına aldı. Şimdi yapmam gereken şey, dedi kendi kendine, gidip şu

habis yapıyı görmek - o adam ne demişti? Embarcadero Ekspres Yolu. Hâlâ dokunulabiliyorsa.

Ama bunu yapmaya korkuyordu.

Ama yine de, diye düşündü, burada böylece oturamam. Kaldırmam gereken yükler var, o eski B.D. halk deyişindeki gibi. Yapmam gereken işler.

İkilem.

İki küçük Çinli oğlan çocuğu patikada gürültüyle koşturarak belirdiler. Bir güvercin sürüsü havalandı; çocuklar duraksadı.

Bay Tagomi seslendi, "Siz, gençler." Elini cebine soktu. "Buraya gelin."

İki oğlan ihtiyatla yaklaştılar.

"Alın size on sent." Bay Tagomi onlara on sent fırlattı; çocuklar parayı kapmak için atıldılar. "Kearny Sokağı'na gidin ve bakın bakalım orada çekçek var mı? Geri dönüp bana haber verin."

"Bize bir onluk daha verecek misiniz?" dedi oğlanlardan biri. "Geri döndüğümüzde?"

"Evet," dedi Bay Tagomi. "Ama bana doğruyu söyleyin."

Çocuklar patikada yarışarak uzaklaştılar.

Eğer yoksa, diye düşündü Bay Tagomi, tenha bir yere gidip kendimi öldürmem iyi bir hareket olur. Çantasını kavradı. Silah hâlâ bende; güç olmaz.

Çocuklar koşarak döndüler. "Altı!" diye seslendi bir tanesi. "Altı tane saydım."

"Ben beş tane saydım," dedi diğeri soluk soluğa.

Bay Tagomi, "Çekçek olduklarından emin misiniz?' 'dedi. "Açık seçik gördünüz mü?"

"Evet efendim," dedi çocuklar bir ağızdan.

Her birine birer onluk verdi. Ona teşekkür ettiler ve koşarak uzaklaştılar.

Ofise ve işe geri dönmeli, diye düşündü Bay Tagomi. Ayağa kalktı, çantanın sapını tutarak, işim beni çağırıyor. Bir kez daha sıradan bir gün.

Patikada tekrar kaldırıma doğru yürüdü.

"Çekçek!" diye seslendi.

Trafikte bir çekçek belirdi; adam kenar taşının yanında durdu, ince koyu suratı parlayarak, göğsü inip kalkarak. "Evet efendim."

"Beni Nippon Times Binası'na götür," diye emretti Bay Tagomi. Çıkıp koltuğa oturdu ve yayıldı.

Çekçek, diğer çekçeklerin ve arabaların arasında hızla ilerledi.

Bay Tagomi, Nippon Times Binası'na vardığında vakit öğleden biraz önceydi. Ana lobiden bir operatöre kendisini yukarıdaki Bay Ramsey'ye bağlaması talimatını verdi.

"Ben Tagomi," dedi, bağlantı kurulduğunda.

"İyi günler efendim. Rahatladım. Sizi göremeyince huzursuzlanıp saat onda evinizi aradım, ama eşiniz nereye gittiğinizi bilmediğini söyledi."

Bay Tagomi, "Ortalık temizlendi mi?" diye sordu.

"Hiç iz kalmadı."

"Tartışmasız mı?"

"Bana güvenin efendim."

Tatmin olan Bay Tagomi telefonu kapadı ve asansöre gitti.

Yukarı çıktıktan sonra ofisine girerken anlık bir incelemede bulunmak için kendisine izin verdi. Gözucuyla. Hiç iz yoktu, vaat edildiği gibi. Rahatladı. Görmemiş olan kimse bilmeyecekti. Tarihsellik döşemenin naylon kaplamasına yapıştı...

İçeride kendisini Bay Ramsey karşıladı. "Cesaretiniz aşağıda, Times'da övgü konusu," diye söze başladı. "Yaptıklarınızı tasvir eden bir makale..." Bay Tagomi'nin yüz ifadesini görünce sustu.

"Acil meselelere ilişkin sorularımı yanıtlayın," dedi Bay Tagomi. "General Tedeki? Yani, eski adıyla Bay Yatabe?"

"Gizlice Tokyo'ya uçuyor. Sağa sola tütsülenmiş ringalar saçıldı." Bay Ramsey parmaklarını çaprazladı, umutlarını sembolize ederek.

"Lütfen Bay Baynes'dan bahsedin."

"Bilmiyorum. Yokluğunuz sırasında kısa bir süre için hatta kaçamak bir şekilde ortaya çıktı, ama konuşmadı." Bay Ramsey duraksadı. "Almanya'ya geri dönmüş olmalı."

"Yurt Adaları'na gitmesinden çok daha iyidir onun için," dedi Bay Tagomi, daha çok kendi kendine. Her halükârda onların ilgisi yaşlı generalde yoğunlaşmıştı; önemli olan oydu. Ben, ofisim; beni burada kullandılar, ki bu uygun ve iyiydi tabii. Onların - nasıl denir? Kılıfıydım.

Ben bir maskeyim, gerçeği gizleyen. Ardımda, gizlilik içinde, gerçeklik varlığını sürdürüyor, gözetleyici bakışlardan korunarak.

Tuhaf, diye düşündü. Yalnızca karton gibi, mukavva bir siper olmak, bazen yaşamsal önem taşıyor. Burada biraz satori var, ama bir kavrayabilsem. Tüm illüzyon planının bir amacı var, ama bir derinlemesine bakabilsek. Tutumluluk yasası: Hiçbir şey harcanmaz. Gerçek olmayan bile. Ne yüce bir süreç.

Bayan Ephreikian belirdi, huzursuz bir tavırla. "Bay Tagomi. Beni santraldan gönderdiler."

"Sakin olun bayan," dedi Bay Tagomi. "Zamanın akışı bizi ileri itiyor," diye düşündü.

"Efendim, Alman konsolosu burada. Sizinle konuşmak istiyor." Bakışlarını ondan Bay Ramsey'ye, sonra tekrar ona yöneltti; yüzünde anormal bir solgunluk vardı. "Bana daha önce de binaya geldiğini söylediler, ama sizin..."

Bay Tagomi bir el hareketiyle onu susturdu. "Bay Ramsey, lütfen bana konsolosun ismini anımsatın."

"Freiherr Hugo Reiss, efendim."

"Şimdi anımsadım." Evet, diye düşündü, sonuçta Bay Childan bana gerçekten bir iyilikte bulunmuş oldu. Tabancayı geri almayı reddederek.

Çantasını taşıyarak ofisinden çıktı ve koridorda yürüdü.

Orada ince yapılı, şık bir beyaz duruyordu. Kısa, turuncu saçlar, Avrupa derisinden siyah parlak ayakkabılar, dik duruş. Ve kadınsı fildişi ağızlık. O olduğuna şüphe yoktu.

"Herr H. Reiss?" dedi Bay Tagorhi.

Alman eğildi.

"Sizinle benim geçmişte," dedi Bay Tagomi, "posta, telefon vs. vasıtasıyla iş ilişkilerinde bulunduğumuz bir gerçek. Ama ilk kez yüz yüze geliyoruz."

"Bir onur," dedi Herr Reiss, ona doğru ilerleyerek. "Bu rahatsız ve huzursuz edici koşullarda bile."

"Acaba?" dedi Bay Tagomi.

Alman tek kaşını kaldırdı.

"Bağışlayın," dedi Bay Tagomi. "Olanlar aklımın karışmasına sebep oldu. Kilden yapılan varlığın narinliği, diye çıkarımda bulunabilir insan."

"Korkunç," dedi Herr Reiss. Başını salladı, "ilk..."

Bay Tagomi, "Söylevinize başlamadan önce konuşmama izin verin," dedi.

"Elbette."

"İki S.D. adamınızı ben şahsen vurdum," dedi Bay Tagomi.

"San Francisco Polis Teşkilatı beni çağırdı," dedi Herr Reiss, ikisinin de çevresine tiksinç kokulu sigara dumanları üfleyerek. "Kearny Sokağı Karakolu'nda ve morgda saatlerce kaldım, sonra da adamlarınızın soruşturma yapan polis müfettişlerine verdikleri ifadeyi okudum. Bu olanlar gerçekten korkunç, baştan sona."

Bay Tagomi hiçbir şey söylemedi.

"Ancak," diye sürdürdü Herr Reiss, "serserilerin Reich'le ilişki içinde oldukları iddiası kanıtlanamadı. Ben bütün bu olanların çılgınca olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle gereken şekilde davrandığınızdan eminim, Bay Tagori."

"Tagomi."

"İşte elim," dedi konsolos, elini uzatarak. "Haydi centilmenler gibi el sıkışıp bu konuyu kapayalım. Üstünde durmaya değmez, özellikle de kamuya budalaca açıklamalarda bulunmanın kara kalabalık ruhunu alevlendirebileceği ve her ikimizin de ülkelerinin çıkarlarına aykırı sonuçlar doğurabileceği bu kritik zamanlarda."

"Yine de ruhumda suçluluk var," dedi Bay Tagomi "Kan, Herr Reiss, asla mürekkep gibi silinemez."

Konsolos şaşırmış görünüyordu.

"Bağışlanmanın özlemini çekiyorum," dedi Bay Tagomi. "Ancak beni bağışlayabilecek olan siz değilsiniz. Herhalde kimse değil. Massachusetts'in eski kâhininin ünlü günlüğünü okumak niyetindeyim. Goodman C. Mather'in. Bana suçluluk ve cehennem ateşi gibi meselelerden bahsettiği söylendi."

Konsolos sigarasından hızlı nefesler çekiyordu, Bay Tagomi'yi dikkatle inceleyerek.

"Ulusunuzun," dedi Bay Tagomi, "alçalıp her zamankinden de büyük bir kötülüğün pençesine düşmek üzere olduğunu bildirmeme izin verin. Uçurum adlı altıgeni bilir misiniz? Japon bürokrasisinin bir temsilcisi olarak değil, kişisel olarak şunu ifade ediyorum: Yürek dehşetle dolu. Eşi benzeri görülmemiş bir kan banyosu geliyor. Ancak siz şimdi bile küçük, egoistçe bir kazanç ya da emel uğruna didiniyorsunuz. Rakip tarafa, S.D.'ye karşı kazanılan küçük bir zafer, öyle mi? Siz Herr B. Kreuz vom Meere'nin başını derde sokarken..." Konuşmayı sürdüremedi. Göğsü sıkışmıştı. Çocukken olduğu gibi, diye düşündü. Yaşlı kadına kızdığımda astım krizim tutardı. "Acı çekiyorum," dedi, şimdi sigarasını söndürmüş olan Herr Reiss'e. "Uzun yıllardır yayılan, ama liderlerinizin yaramazlıklarından bahsedildiğini çaresizce işittiğim gün iyice şiddetlenen hastalıktan dolayı. Her neyse, tedavi olasılığı sıfır. Sizin için de, efendim. Goodman C. Mather'in diliyle, eğer duruma uygun düşüyorsa, şunu anımsatmak isterim: Tövbe edin!"

Aman konsolosu kısık bir sesle, "Duruma uygun düştü," dedi. Başıyla onayladı, titreyen parmaklarla yeni bir sigara yaktı.

Ofisten Bay Ramsey çıktı. Elinde formlar ve kâğıtlar taşıyordu. Sessizce durup nefesini toplamaya çalışan Bay Tagomi'ye, "Hazır gelmişken," dedi. "Onun göreviyle ilişkili rutin mesele."

Bay Tagomi uzatılan formları refleksif bir hareketle aldı.

Göz attı. Form 20-50. Reich A.P.D.'deki temsilcisi Konsolos I freiherr Hugo Reiss'ın aracılığıyla şu anda San Francisco Polis Teşkilatı tarafından göz altında tutulan bir suçlunun iadesini istiyordu. Adam Frank Frink adında bir Yahudi'ydi, -I Reich yasalarına göre- Alman vatandaşıydı, Haziran 1960 I öncesinde. Reich yasalarına tabi tutularak koruyucu göz altında tutulması için vs. Formu bir kez gözden geçirdi.

"Kalem, efendim," dedi Bay Ramsey. "Alman Hükümeti'yle aramızdaki bu işi halletmiş oluyoruz." Kalemi Bay Tagomi'ye uzatırken konsolosa ters ters baktı.

"Hayır," dedi BayTagomi. Form20-50'yi Bay Ramsey'ye geri verdi. Sonra elinden kapıp aldı, altına Serbest bırakılsın. I Ana Ticari Temsilcilik, S.F. yetkilisi. Vide Askeri Protokolü 1947. Tagomi yazısını çiziktirdi. Bir karbon kopyasını Alman konsolosuna, diğerlerini de orijinal formla birlikte Bay Ramsey'ye verdi. "İyi günler, Herr Reiss." Eğildi.

Alman konsolosu da eğildi. Kâğıda bakmamıştı bile. "Lütfen gelecekte benimle olan iş meselelerinizi posta, telefon, telgraf gibi aracı makineler vasıtasıyla halledin," dedi Bay Tagomi. "Kişisel olarak değil."

Konsolos, "Yetki sahamın dışında olan genel durumlardan beni sorumlu tutuyorsunuz," dedi.

"Tavuk boku," dedi Bay Tagomi. "Buna böyle karşılık veririm."

"Medeni bireylerin iş yapma şekilleri bu değildir," dedi konsolos. "Öfkeli ve kinci davranıyorsunuz. Oysa bu görüşmeyi işe kişiselliği karıştırmadan, basit bir formalite olarak yapmalıydık." Sigarasını koridor döşemesine fırlattı, sonra dönüp uzun adımlarla yürüdü.

"Pis kokulu berbat sigaranı da götür," dedi Bay Tagomi zayıf bir sesle, ama konsolos köşeyi dönmüştü bile. "Kişinin çocuksu davranışı," dedi Bay Tagomi Bay Ramsey'ye. "İtici çocuksu davranışa tanık oldun." Titreyen bacaklarla ofisine geri döndü. Şimdi hiç soluk alamıyordu. Sol kolundan aşağı bir acı yayıldı ve aynı zamanda iri bir el kaburgalarını sıktı. Oof, dedi. Önünde halı yoktu, yalnızca kıvılcım yağmuru, yükselen, kırmızı.

Yardım edin Bay Ramsey, dedi. Ama sesi çıkmadı. Lütfen. Öne uzandı, sendeledi. Tutunacak bir şey bile yoktu.

Düşerken ceketinin cebindeki, Bay Childan'ın onu almaya ittiği gümüş üçgen nesneyi kavradı. Beni kurtarmadı, diye düşündü. Yardımcı olmadı. Bütün o çaba.

Bedeni yere çarptı. Eller ve dizler, güçlükle soluyarak, halı burnunun dibinde. Bay Ramsey şimdi bir şeyler saçmalayarak koşturuyor. Dengeni koru, diye düşündü Bay Tagomi.

"Ufak bir kalp krizi geçiriyorum," demeyi başardı Bay Tagomi.

Şimdi işe bir sürü kişi karışmıştı; onu kanepeye taşıyorlardı. "Sakin olun efendim," diyordu biri ona.

"Lütfen eşime haber verin," dedi Bay Tagomi.

Ambulans sesleri duymaya başladı. Sokaktan gelen inlemeler. Artı bir sürü telaş. Gelip giden insanlar. Üstü bir battaniyeyle örtülmüştü, koltuk altlarına dek. Kravat çıkarılmıştı. Yaka gevşetilmişti.

"Şimdi daha iyiyim," dedi Bay Tagomi. Rahatça uzanıyor, kımıldamamaya çalışıyordu. Kariyerim zaten sona erdi, diye düşündü. Alman konsolosunun meseleyi yukarılara taşıyacağı kesin. Medeniyet dışı tavırdan şikâyet edecek. Belki de şikâyet etmekte haklı. Ne olursa olsun, görev tamamlandı. En azından benim açımdan. Gerisi Tokyo'ya ve Almanya'daki partilere kaldı. Her halükârda benim gücümün ötesinde bir çekişme.

Yalnızca plastiklerle ilgili olduğunu sanmıştım, diye düşündü. Önemli kalıp satıcısı. Kâhin tahmin edip ipucu verdi, ama...

"Gömleğini çıkarın," diye emretti bir ses. Bina doktoru, hiç şüphesiz. Son derece otoriter bir ses tonu; Bay Tagomi gülümsedi. Ton her şeydir.

Bu, diye düşündü Bay Tagomi, yanıt olabilir mi? Beden organizmasının gizemi, kendi bilgisi. Bırakmanın zamanı geldi. Ya da, kısmen bırakmanın zamanı geldi. Kendimi teslim etmem gereken bir emel.

Kâhin son olarak ne demişti? Ölmekte ya da ölmüş olan şu iki adam hakkındaki sorusuna ne yanıt vermişti? Altmış bir. içsel Gerçek. Tüm canlıların en az zekisi balıklar ve domuzlardır; ikna edilmeleri zordur. Benden bahsediyor. Kitap beni kastediyor. Asla tamamen anlayamayacağım; böyle varlıkların doğasıdır bu. Yoksa bu içsel Gerçek mi, şimdi başıma gelen?

Bekleyeceğim. Göreceğim. Hangisi olduğunu.

Belki de her ikisidir.

O akşam, yemekten hemen sonra, bir polis memuru Frank Frink'in hücresine geldi, kapının kilidini açtı ve ona gidip masadan eşyalarını almasını söyledi.

Az sonra kendisini Kearny Sokağı Polis Karakolu'nun önündeki kaldırımda, telaşla yürüyen bir sürü yayanın, otobüslerin ve korna çalan arabaların ve bağrışan çekçek sürücülerinin arasında buldu. Hava soğuktu. Her binanın önünde uzun gölgeler vardı. Frank Frink bir an öylece durduktan sonra geçiş şeridinden karşıya geçen bir grup insanla birlikte otomatik olarak yürümeye başladı.

Gerçek bir sebep olmadan tutuklandım, diye düşündü. Sebepsiz yere. Ve sonra beni aynı şekilde serbest bıraktılar.

Ona hiçbir şey anlatmamışlardı, yalnızca giysi torbasını, cüzdanını, saatini, gözlüklerini, kişisel eşyalarını vermişler ve dikkatlerini bir sonraki işlerine, sokaktan getirilen yaşlı bir sarhoşa çevirmişlerdi.

Mucize, diye düşündü. Beni bırakmaları. Şans. Normalde şimdi bir uçağa bindirilmiş, yakılmak üzere Almanya'ya götürülüyor olmam gerekirdi.

Hâlâ inanamıyordu. Her ikisine de, tutuklanışına ve şimdi buna. Gerçekdışı. Kapalı dükkânların önünde dolandı, rüzgârın savurduğu çöplere basarak.

Yeni hayat, diye düşündü. Yeniden doğmak gibi. Gibisi fazla. Öyle.

Kime teşekkür edebilirim? Veya belki dua edebilirim? Neye dua edebilirim?

Keşke anlayabilseydim, dedi kendi kendine, kalabalık akşam kaldırımında neon tabelalarının, Grant Caddesi'ndeki gürültülü bar girişlerinin yanından geçerken. Kavramak istiyorum. Kavramak zorundayım.

Ama bunun asla olmayacağını biliyordu.

Sevin yeter, diye düşündü. Ve hareket etmeyi sürdür.

Zihninin bir kısmı şu hükmü verdi: Sonra Ed'e dönmeliyim. Atölyeye geri dönmeliyim, şu bodruma. Bıraktığım yerden devam etmeli, takı yapmalıyım, ellerimi kullanarak. Çalışmalı ve düşünmemeliyim, başımı kaldırıp bakmamak ya da anlamaya çalışmamalıyım. Meşgul olmalıyım, parçaları yapmalıyım.

Kararan şehirde blokları geride bırakarak acele acele yürüdü.

İçinde bulunmuş olduğu sabit, anlaşılabilir yere olabildiğince çabuk geri dönmeye çalışarak.

Oraya vardığında Ed McCarthy'nin tezgâhın üstüne oturmuş, akşam yemeğini yemekte olduğunu gördü. İki sandviç, bir termos dolusu çay, bir muz, bir sürü kurabiye. Frank Frink kapının önünde durdu, soluk soluğa.

Ed en sonunda onu işitti ve döndü. "Öldüğün izlenimine kapılmıştım," dedi. Ritmik olarak çiğneyip yuttu, bir lokma daha ısırdı.

Ed tezgâhın yanındaki küçük elektrikli ısıtıcıyı açmıştı; Frank ısıtıcının yanına gidip çömeldi ve ellerini ısıtmaya başladı.

"Geri döndüğünü görmek güzel," dedi Ed. Frank'in sırtına iki şaplak indirdi, sonra sandviçine geri döndü. Daha fazla bir şey söylemedi; duyulabilen sesler yalnızca ısıtıcının pervanesinin uğultusu ve Ed'in çiğnerken çıkardığı seslerdi.

Ceketini bir sandalyenin üstüne koyan Frank yarı-tamamlanmış gümüş parçalardan bir avuç dolusunu alıp tentenin altına taşıdı. Mile yün kaplı bir parlatıcı teker sıkıştırdı, motoru çalıştırdı; tekeri yuvarlaklaştırıcı bir bileşkeyle kapladı, gözlerini korumak için maskeyi taktı ve sonra bir tabureye oturarak parçalardaki ateş tortularını teker teker düzleştirmeye başladı.

15

O sırada Conrad Goltz takma ismiyle, bir toptan tıbbi malzeme satıcısı olarak seyahat etmekte olan Yüzbaşı Rudolf Wegener Lufthansa Me9-E roket gemisinin penceresinden dışarı baktı. Avrupa önündeydi. Ne çabuk, diye düşündü. Tempelhofer Feld'e tam yedi dakika sonra ineceğiz.

Acaba ne başardım, diye düşündü toprağın giderek büyüyüşünü izlerken. Şimdi her şey General Tedeki'ye bağlı. Yurt Adaları'nda yapabileceklerine. Ama en azından onlara bilgiyi ilettik. Elimizden geleni yaptık.

Ama iyimser olmak için bir sebep yok, diye düşündü. Japonlar Alman iç siyasetinin akışını değiştirmek için hiçbir şey yapamazlar herhalde. Goebbels Hükümeti iktidarda ve büyük olasılıkla da orada kalacak. Konumunu sağlamlaştırdık-tan sonra Karahindiba meselesini yeniden ele alacak. Ve gezegenin büyük bir kısmı daha sapkın, fanatik bir ideal uğruna yok edilecek.

Ya onlar, Naziler, sonunda hepsini yok ederlerse? Her şeyi verimsiz küllere dönüştürürlerse? Bunu yapabilirler; ellerinde hidrojen bombası var. Ve bunu yapacaklarına da şüphe yok; düşünceleri şu Göttermerung'a. yönelme eğilimi gösteriyor. Onu arzuluyor, aktif olarak peşinden koşuyor, herkesin başına o son kıyameti getirmek istiyor olabilirler.

Peki bu geride ne bırakacak, şu Üçüncü Dünya Çılgınlığı? Her yerdeki, her türden yaşamı sona mı erdirecek? Gezegenimizi ölü bir gezegene dönüştürdüğümüzde?

Buna inanamazdı. Gezegenimizdeki tüm yaşam sona erse bile, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir yerlerde başka yaşamlar olmalı. Bizimkinin tek dünya olması imkânsız; göremediğimiz, katman katman dünyalar olmalı, algılamadığımız bir bölgede ya da boyutta.

Bunu kanıtlayamasam da, mantıkdışı da olsa - buna inanıyorum, dedi kendi kendine.

Bir hoparlör, "Meine Damen und Herren, Achtung, bitte" dedi.

İniş anı yaklaşıyor, dedi Kaptan Wegener kendi kendine Sicherheitsdienst tarafından karşılanacağım neredeyse kesin Sorun şu: Hangi siyasi akım temsil edilecek? Goebbels'inki mi? Yoksa Heydrich'inki mi? S.S. Generali Heydrich'in hâlâ hayatta olduğunu farz edersek tabii. Ben bu gemideyken tutuklanıp kurşuna dizilmiş olabilir. Totaliter bir toplumdaki geçiş döneminde işler çabuk olup bitiyor. Nazi Almanyası'nda insanların üstünde uzun uzadıya düşündükleri paçavraya dönmüş listeler daha önce de oldu...

Birkaç dakika sonra, roket gemisi indiğinde, kendisini ayağa kalkmış ve kolunda pardösüsüyle çıkışa doğru yürür halde buldu. Arkasında ve önünde, huzursuz yolcular. Bu seferki genç bir Nazi sanatçısı değil, diye düşündü. Lotze en sonunda o moronca bakış açısıyla başımın etini yemeyecek.

Üniformalı bir havaalanı görevlisi —Wegener Reich Mareşali gibi giyinmiş olduğuna dikkat etti— rampadan alana inen tüm yolculara teker teker eşlik etti. Orada, yolcu salonunun yanında, küçük bir kara gömlekliler grubu duruyordu. Benim için mi? Wegener park edilmiş roket gemisinden yavaşça uzaklaşmaya başladı. Bir başka noktada erkekler ve kadınlar bekliyor, el sallıyor, sesleniyorlardı... Hatta aralarında çocuklar bile vardı.

Kara gömleklilerden biri, Waffen-S.S. işaretlerini takan yassı suratlı, gözlerini kırpmayan, sarışın bir adam zarif adımlarla Wegener'in yanına geldi, çizmelerinin topuklarını birbirine vurarak selam verdi, "leh bitte mich zu entsehuldigen. Sind Sie nichtKapitân Rudolf Wegener, von derAbvuehr? "*

" Üzgünüm," diye yanıtladı Wegener." Ben Conrad Goltz' um. A.G. Chemikalien tıp malzemeleri temsilcisiyim." Yürüyüp gitmeye davrandı.

Yine Waffen-S.S.'den olan iki diğer kara gömlekli ona doğru ilerlediler. Üçü de arkasında yürümeye başladılar, böylece kendi istediği yönde, kendi belirlediği hızda yürüse bile bir anda ve etkili bir şekilde tevkif edilmişti.

"Sen Wegener'sin," dedi adamlardan biri, binaya girerlerken.

Hiçbir şey söylemedi.

"Bir arabamız var," dedi Waffen-S.S. adamlarından biri. "Bize roket geminizi karşılamamız, sizinle temasa geçmemiz ve sizi hemen Leibstandarte Dairesi'nden O.K.W.'deki Sepp pietrich'in yanında bulunan S.S. Generali Heydrich'in yanına götürmemiz için talimat verildi. Özellikle de Wehrmacht ya da Partei görevlilerini yanınıza yaklaştırmamak için emir aldık."

O halde vurulmayacağım, dedi Wegener kendi kendine. Heydrich yaşıyor; güvenli bir yerde ve Goebbels Hükümeti'ne karşı konumunu güçlendirmeye çalışıyor.

Belki de Goebbels Hükümeti her şeye karşın düşecek, diye düşündü, beklemekte olan S.S. Daimler personel arabasına bindirilirken. Bir Waffen-S.S. birliği gece vakti ansızın yer değiştiriyor; Reichskanzlei'deki muhafızlar nöbet değişimi yapıyor, yenileniyor. Berlin polis karakollarından ansızın boşanan silahlı S.D. adamları dört bir yana dağılıyor - radyo istasyonları ele geçiriliyor ve elektrikler kesiliyor, Tempelhof kapatılıyor. Karanlıkta, caddelerde ağır silahların takırtıları duyuluyor.

Ama ne önemi var ki? Doktor Goebbels azledilse ve Karahindiba Operasyonu iptal edilse bile ne olacak ki? Onlar hâlâ var olacak, kara gömlekliler, Partei, Doğu'yla değilse bile başka yerlerle ilgili planlar kuracaklar. Mars ve Venüs'le.

Bay Tagomi'nin dayanamamış olmasına şaşmamalı, diye düşündü. Yaşamlarımızın korkunç ikilemi. Olan şey her ne olursa olsun, ölçüsüz bir kötülükten ibaret. Madem öyle, mücadele etmek niye? Seçmek niye? Eğer tüm alternatifler aynıysa...

Her zamanki doğrultuda ilerlediğimiz apaçık. Her geçen gün. Şu anda Karahindiba Operasyonu'na karşı faaliyetteyiz. Daha sonra, bir başka anda, polisi yenmek için faaliyet gösteriyor olacağız. Ama her şeyi bir anda yapamayız; bu bir silsile. Çözülen bir süreç. Sonucu ancak adım başı bir seçim yaparak kontrol edebiliriz.

Düşündü. Yalnızca umut edebiliriz. Ve deneyebiliriz.

Başka bir dünyada, durum farklıdır herhalde. Daha iyidir. İyilik ve kötülük alternatifleri nettir. Buradaki gibi belirsiz karışımlar, harmanlar yoktur, bileşkeleri ayrıştıracak uygun aletlerden yoksunluk yoktur.

İstediğimiz gibi, ideal bir dünyaya sahip değiliz, idrakin kolay olmasından dolayı faziletin de kolay olduğu bir dünyaya. İnsanın doğru olanı çaba harcamadan yapabildiği, çünkü açık seçik olanı algılayabildiği bir dünyaya.

Daimler harekete geçti; Yüzbaşı Wegener arkada, iki yanında kucaklarında makineli tüfekler bulunan birer kara gömlekliyle oturuyordu. Bir kara gömlekli de direksiyonun başındaydı..

Ya şimdi bu bile bir kandırmacaysa, diye düşündü Wegener, araba Berlin trafiğinde son hızla ilerlerken. Beni Leibstandarte Şubesi O.K.W.'deki S.S. Generali Heydrich'e götürmüyorlar; beni bir Partei hapishanesine götürüyorlar, orada sakatlamak ve en sonunda da öldürmek için. Ama seçimimi yaptım; Almanya'ya dönmeyi seçtim; Abwehr insanlarına ve güvenliğe kavuşamadan ele geçirilme riskini almayı seçtim.

Her anın içinde ölüm, herhangi bir noktada bize açık olan tek yol. Ve sonunda o yola giriyoruz, kendimize karşı gelerek. Ya da vazgeçiyor ve onu bilinçli olarak seçiyoruz. Geçip giden Berlin evlerine baktı. Benim kendi Volk'um, diye düşündü; sen ve ben, yine birlikteyiz.

Üç S.S. adamına, "İşler nasıl?" diye sordu. "Siyasi durumda güncel gelişmeler var mı? Yurtdışına haftalar önce çıktım, aslında Bormann'ın ölümünden önce."

Sağındaki adam yanıt verdi: "Küçük Doktor'u destekleyen büyük bir histerik güruh var doğal olarak. Onu başbakanlığa taşıyan da bu güruhtu. Ama daha aklı başında öğeler baskın çıktığında kitleleri alevlendirmek için yalanlara ve göz boyamacılığa başvuran bir sakatı ve demagogu desteklemek isteyecekleri şüpheli."

"Anlıyorum," dedi Wegener.

Sürüp gidiyor, diye düşündü. Her iki taraf için de ölümcül olan nefret. Belki de tohumlar oradadır, bunun içinde.

Sonunda birbirlerini yiyecekler ve biz, dünyanın çeşitli yerlerindeki bazı insanlar, sağ kalacağız. Sayımız bir kez daha inşa etmeye ve umut etmeye ve birkaç basit plan yapmaya yeterli olacak.

Juliana Frink öğleden sonra birde Cheyenne, Wyoming'e ulaştı. Şehrin iş bölgesinde, eski devasa tren istasyonunun karşısındaki bir sigara dükkânının önünde durup iki akşam gazetesi satın aldı. Kaldırım kenarına park ettikten sonra aradığı şeyi bulana dek gazeteleri taradı.

TATİL ÖLÜMCÜL JİLET YARASIYLA SON BULDU

Kocasının Denver'deki President Garner Oteli'ndeki gösterişli odalarında jiletlenerek öldürülmesiyle ilişkili olarak sorgulanmak üzere polis tarafından aranan, Canon Şehri'nden Bayan Joe Cinnadella, otel çalışanlarına göre, bir evlilik tartışmasının trajik doruk noktası gibi görünen olaydan sonra hemen otelden ayrıldı. Odada bulunan ve ironik bir şekilde, otelin konuklarına kolaylık sağlamak için tedarik ettiği jiletlerin siyah saçlı, çekici, iyi giyimli ve zayıf, otuz yaşlarında biri olarak tanımlanan Bayan Cinnadella tarafından kocasının boğazını kesmekte kullanıldığı anlaşılıyor. Ceset olaydan yalnızca yarım saat önce odadan Cinnadella'nın gömleklerini almış olan ve onları kendisine söylenen şekilde geri götürdüğünde korkunç bir sahneyle karşılaşan otel çalışanı Theodore Ferris tarafından bulundu. Polisin söylediğine göre otel süitinde mücadele belirtilerine rastlandı ve bu şiddetli bir tartışmanın...

Demek öldü, diye düşündü Juliana, gazeteyi katlarken. Ve sadece bununla da kalmıyor, gerçek ismimi de bilmiyorlar; ne kim olduğumu biliyorlar, ne de hakkımdaki herhangi bir şey.

Şimdi epey rahatlamıştı ve arabayı uygun bir motel bulana dek sürdü; orada bir oda kiraladı ve eşyalarını arabadan indirdi. Artık acele etmeme gerek yok, dedi kendi kendine. Abendsen'lere gitmek için akşamı bile bekleyebilirim; böylece yeni elbisemi de giyebilirim. Gündüz vakti üstümde onunla kapıda belirmem uygun olmazdı - akşam yemeğinden önce böyle ciddi bir elbise giyilmez.

Hem kitabı da bitirebilirim.

Radyoyu açıp motel büfesinden kahve alarak motel odasında kendine rahat bir ortam yarattı; derli toplu yatağın üstüne elinde Denver'deki otelin kitapçısından aldığı okunmamış, yeni Çekirge ile uzandı.

Akşam altıyı çeyrek geçe kitabı bitirdi. Joe sonuna kadar okudu mu acaba, diye merak etti. Kitapta onun kavrayabilmiş olduğundan çok daha fazlası var. Abendsen'in söylemek istemiş olduğu şey ne? Kurguladığı dünyayla ilgisi olmayan bir şey. Bilen tek kişi ben miyim? Bahse girerim ki öyleyim; Çekirgeyi benim dışımda kimse gerçekten anlamıyor - yalnızca anladıklarını hayal ediyorlar.

Hâlâ biraz titreyerek kitabı çantasına koydu ve sonra mantosunu giyip akşam yemeği yiyebileceği bir yer aramak üzere motelden ayrıldı. Hava güzel kokuyordu ve Cheyenne'in tabelaları ve ışıkları özellikle heyecan verici geliyordu. Bir barın önünde iki hoş, kara gözlü, Kızılderili fahişe tartışıyorlardı - izlemek için yavaşladı. Sokaklarda bir sürü parlak araba geziniyordu, bütün görüntüde bir parlaklık ve beklenti ruhu vardı, geçmişe değil geleceğe, mutlu ve önemli bir olaya bakmanın ruhu... Geçmişe değil, diye düşündü, küflü ve kasvetli, kullanılmış ve fırlatılıp atılmış olan şeylere değil.

Pahalı bir Fransız restoranında -beyaz ceketli bir adamın müşterilerin arabalarını park ettiği, her masanın üstünde içinde bir mum yanan koca bir şarap kadehinin bulunduğu ve tereyağının küp şeklinde değil küçük solgun bilyeler halinde servis yapıldığı bir yerde- hoşuna giden bir akşam yemeği yedi ve sonra, harcayacak epey zamanı olduğundan, moteline salına salına yürüyerek döndü. Reichsbank banknotları neredeyse bitmişti, ama umurunda değildi; önemi yoktu. Bize kendi dünyamızı anlattı, diye düşündü motel odasının kapısının kilidini açarken. Bunu, şimdi çevremizde olan

şeyi. Odada yine radyoyu açtı. Bizim onu olduğu gibi görmemizi istiyor. Ve ben görüyorum, her geçen dakika daha da net.

Mavi İtalyan elbiseyi karton kutusundan çıkarıp özenle yatağa serdi. Hiç zarar görmemişti; yapılması gereken, tiftiğini almak için iyice bir fırçalamaktı en fazla. Ama diğer kutuları açtığında Denver'den aldığı yeni yarım sutyenlerden hiçbirini getirmemiş olduğunu fark etti.

"Lanet olsun," dedi, bir sandalyeye çökerek. Bir sigara yaktı ve oturup bir süre onu tüttürdü.

Belki normal bir sutyen takabilirdi. Bluzuyla eteğini çıkarıp elbiseyi denedi. Ama hem askıları, hem de üst kısmı görünüyordu, bu yüzden uygun değildi. Ya da belki de, diye düşündü, sutyensiz gidebilirim... Bunu denemeyeli yıllar olmuştu... Göğüslerinin çok ufak olduğu lise yıllarını anımsadı; o zamanlar bu onu endişelendirmemişti bile. Ama şimdi daha yetişkindi ve judosu ölçüsünü otuz sekize çıkarmıştı. Yine de elbiseyi sutyensiz denedi, ecza dolabındaki aynada kendisine bakmak için banyoda bir sandalyenin üstüne çıkarak.

Elbise insanı sersemletecek kadar güzeldi ama, Ulu Tanrım, bu fazla riskliydi. Yalnızca bir sigara söndürmek ya da bir içki almak için eğilmesi bile -bir felaketle sonuçlanırdı.

Bir iğne! Elbiseyi sutyensiz giyebilir ve önünü toplayabilirdi. Takı kutusunun içindekileri yatağın üstüne boşalttıktan sonra yıllardır sahip olduğu iğneleri, Frank ve evliliğinden önce başka adamlar tarafından verilmiş olan armağanları ve Joe'nun kendisine Denver'de almış olduğu yeni iğneyi eliyle yaydı. Evet, Meksika yapımı küçük, at şeklindeki gümüş bir iğne iş görürdü; onu takması gereken noktayı buldu. Böylece elbiseyi giyebilecekti.

Şimdi herhangi bir şey elde etmek hoşuma gider, diye düşündü kendi kendine. Öyle çok şey ters gitti ki; o muhteşem planlardan geriye öyle az şey kaldı ki.

Saçını uzun süre tarayarak ayırdı ve parlattı ve böylece geriye yalnızca ayakkabıları ve küpeleri seçmek kaldı. Ve sonra mantosunu giydi, yeni el

yapımı deri para çantasını aldı ve dışarı çıktı.

Köhne Studebaker'a binmek yerine motel sahibine telefonla bir taksi çağırttı. Motelin ofisinde beklerken ansızın Frank'i aramak geldi aklına. Bu fikrin nereden aklına geldiğini bilemiyordu, ama gelmişti işte. Neden olmasın, diye sordu kendi kendine. Ödemeli arayabilirdi; araması onu korkunç mutlu ederdi ve faturayı seve seve öderdi.

Ofisteki masanın arkasında durup telefonun ahizesini kulağına dayadı, uzun mesafe operatörlerinin onun bağlantısını kurma çabasıyla konuşup durmalarını zevkle dinledi. San Francisco operatörünün uzaklardan gelen sesinin numara için San Francisco'dan bilgi aldığını işitebiliyordu, sonra patırtı çatırtılar duydu ve en sonunda da telefonun çalma sesi geldi. Beklerken taksinin yolunu gözlüyordu; her an gelebilir, diye düşündü. Ama bekletmeme aldırmazlar; buna alışıklar.

"Aradığınız numara yanıt vermiyor," dedi Cheyenne operatörü ona, en sonunda. "Daha sonra tekrar arayacağız ve..."

"Hayır," dedi Juliana, başını sallayarak. Zaten yalnızca geçici bir hevesti, o kadar. "Burada olmayacağım. Teşekkürler." Telefonu kapadı -motel sahibi faturanın yanlışlıkla kendi hesabına yazılmayacağından emin olmak için yakınında durmuştu- ve ofisten hızla dışarı, serin, karanlık kaldırıma çıkıp beklemeye başladı.

Trafiğin içinden pırıl pırıl parlayan yeni bir taksi çıktı ve kaldırımın kenarında durdu; kapı açıldı ve sürücü aceleyle dışarı fırlayıp arabanın diğer tarafına koşturdu.

Juliana bir an sonra taksinin arka koltuğunda lüks içinde oturmuş, Cheyenne boyunca Abendsen'lere doğru ilerliyordu.

Abendsen'lerin evinin ışıkları yanıyordu ve Juliana müzik ve insan seslerini duyabiliyordu. Çalılarla ve sarmaşık gülleriyle kaplı geniş bir bahçesi olan, sıva harcından süslemelerle bezeli tek katlı bir evdi. Yassı kaldırım taşlarıyla kaplı patikada yürürken, gerçekten burada olabilir miyim? Yüksek

Şato burası mı? Peki bütün o söylentiler ve rivayetler neyin nesiydi, diye düşündü. Karşısında bakımlı bir bahçe ve iyi durumda, sıradan bir ev vardı. Hatta uzun, beton araba yolunda üç tekerlekli bir çocuk bisikleti bile duruyordu.

Bu başka bir Abendsen olabilir miydi? Adresi Cheyenne telefon rehberinden almıştı, ama o zaman baktığı numara bir gece önce Greeley'den telefon ederken aradığı numarayla aynıydı.

Demir çitli sahanlığa girdi ve zile bastı. Yarı açık kapıdan oturma odasını, ayakta duran insanları, pencerelerdeki jaluzileri, piyanoyu, şömineyi, kitap raflarını seçebiliyordu... Güzel döşenmiş, diye düşündü. Bir parti mi var? Ama kıyafetleri resmi değildi.

On üç yaşlarında, saçları darmadağınık, tişört ve kot pantolon giymiş bir oğlan çocuğu kapıyı ardına dek açtı. "Evet?" Juliana, "Bay - Abendsen evde mi?" dedi. "Meşgul mü?" Çocuk arkasındaki, evin içindeki biriyle konuştuktan sonra, "Anne," diye seslendi, "babamı görmek istiyor."

Çocuğun yanında muhtemelen otuz beş yaşlarında, kızıl-kahverengi saçlı, hiç kırpmadığı gri, güçlü gözlere ve Juliana'nın Caroline Abendsen'le karşı karşıya olduğundan emin olmasına yol açacak kadar otoriter ve acımasız bir gülümsemeye sahip bir kadın belirdi.

"Dün gece aramıştım," dedi Juliana. "Ah evet, elbette." Gülümseyişi iyice yayıldı. Bembeyaz, düz, kusursuz dişleri vardı; İrlandalı, diye karar verdi Juliana. Çeneye bu kadınsılığı yalnızca İrlanda kanı kazandırabilir. "Çantanızı ve mantonuzu alayım. Çok iyi bir zamanda geldiniz; birkaç arkadaşla birlikteydik. Ne hoş bir elbise... Cherubini'den, değil mi?" Juliana'yı oturma odasından geçirip bir yatak odasına soktu ve eşyalarını yatağa, diğer eşyaların üstüne koydu. "Kocam buralarda bir yerde. İri yapılı, gözlüklü, eski tarz içkiler içen bir adamı aramalısınız." Gözlerindeki zekice bakış Juliana'ya doğru aktı; dudakları titredi - öyle çok şeyi anlıyor ve paylaşıyoruz ki, diye fark etti Juliana. Bu hayret verici değil mi?

"Uzun bir yoldan geldim," dedi Juliana. "Evet, gerçekten de öyle. İşte gördüm onu." Caroline Abendsen onu gerisin geri oturma odasına, bir grup

adamın yanına götürdü. "Hayatım," diye seslendi, "buraya gel. Burada sana bir şeyler söylemek için sabırsızlanan bir okuyucun var.

Gruptaki adamlardan biri hareketlenerek, diğerlerinden ayrıldı ve elinde içkisiyle yaklaştı. Juliana siyah, kıvırcık saçlı, dev gibi bir adam gördü; teni de esmerdi ve gözlüklerinin ardındaki gözlerinin rengi son derece hafif bir mor ya da kahverengi gibi görünüyordu. Ismarlama, doğal iplikten, belki de İngiliz yününden yapılma pahalı bir takım elbise giyiyordu-geniş, kabarık omuzlarını daha da genişleten elbisede hiçbir kırışıklık yoktu. Juliana ömrü boyunca buna benzer bir takım elbise görmemişti; gözlerini dikmiş, hayranlıkla bakmakta olduğunu fark etti.

Caroline, "Bayan Frink seninle Çekirge hakkında konuşmak için ta Canon Şehri, Colorado'dan arabayla geldi," dedi.

"Bir kalede yaşadığınızı sanıyordum," dedi Juliana.

Onu incelemek için eğilmiş olan Hawthorne Abendsen düşünceli düşünceli gülümsedi. "Evet, gerçekten de bir kalede yaşıyorduk," dedi. "Ama asansörle inip çıkmamız gerekiyordu ve bende bir fobi oluştu. Fobi oluştuğunda epey sarhoştum, ama anımsadığım kadarıyla ve bana anlatılanlara göre asansörün kablosunun Isa tarafından çekildiğini ve en tepeye kadar çıkacağımızı söyleyerek içindeyken ayakta durmayı reddettim. Ve ayakta durmamakta da kararlıydım."

Juliana anlamamıştı.

Caroline açıkladı, "Hawth onu tanıdığımdan beri İsa'yı en sonunda gördüğünde oturacağını söyler durur; ayakta durmayacakmış."

Juliana ilahiyi anımsadı. "Demek Yüksek Şato'dan vazgeçip tekrar şehre taşındınız," dedi.

"Size bir içki koyayım," dedi Hawthorne.

"Tamam," dedi Juliana. "Ama eski tarz bir şey olmasın." Bir sürü viski şişesiyle, çerezlerle, bardaklarla, buzlarla, mikserlerle, kirazlarla ve portakal dilimleriyle dolu olan büfeye çoktan gözucuyla bakmıştı. Yanında

Abendsen'le oraya doğru yürüdü. "Yalnızca buzlu bir I. W. Harper," dedi. "Bu hep hoşuma gider. Kâhini biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Hawthorne, içkisini hazırlarken.

Afallamış olan Juliana, " Değişimler Kitabı?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum," diye yineledi Hawthorne. Ona içkisini verdi.

"Kıza takılmasana," dedi Caroline Abendsen.

"Kitabınızı okudum," dedi Juliana. "Aslında bu akşam bitirdim. Bütün bunları, hakkında yazdığınız o diğer dünyaya ilişkin bunca şeyi nereden biliyordunuz?"

Hawrhorne hiçbir şey söylemedi; onun arkasına bakıp kaşlarını çatarak parmak eklemini üst dudağına sürttü.

"Kâhini kullandınız mı?" diye sordu Juliana.

Hawthorne ona baktı.

"Dalga geçmenizi ya da şaka yapmanızı istemiyorum," dedi Juliana. "Bana zekice ve alaycı bir yanıt bulmadan cevap verin."

Dudağını çiğneyen Hawthorne yere baktı; kollarıyla gövdesini sardı, topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. Yakınlarında bulunan diğer insanlar susmuşlardı ve Juliana tavırlarının değişmiş olduğunu fark etti. Şimdi mutsuzdular, söylemiş olduğu şey yüzünden. Ama sözünü geri almaya ya da üstünü örtmeye çalışmadı; rol yapmadı. Bu çok önemliydi. Ve ondan gerçekten daha azını duymaya razı olamayacak kadar uzun yoldan gelmiş ve çok şey yapmıştı.

"Bu - yanıtlanması zor bir soru," dedi Abendsen sonunda.

"Hayır değil," dedi Juliana.

Şimdi odadaki herkes susmuştu; hepsi Caroline ve Hawthorne Abendsen' in yanında duran Juliana'yı izliyorlardı.

"Üzgünüm," dedi Abendsen. "Hemen yanıt veremem. Bunu kabul etmek zorundasınız."

"Madem öyle kitabı niye yazdınız?" diye sordu Juliana.

Elindeki içki bardağıyla işaret eden Abendsen, "Elbiseniz-deki şu iğnenin işlevi ne?" diye sordu. "Değişmez dünyanın tehlikeli ruhlarını mı savuşturuyor? Yoksa yalnızca her şeyi bir arada mı tutuyor?"

"Niye konuyu değiştiriyorsunuz?" dedi Juliana. "Niye size sorduğum sorudan kaçıp böylesine anlamsız bir laf ediyorsunuz? Bu çocukça bir şey."

Hawthorne Abendsen, "Herkesin - teknik sırları vardır," dedi. "Sizin de, benim de. Kitabımı okuyup orada gördüklerinizi kabullenmelisiniz, tıpkı benim gördüklerimi kabullendiğim gibi..." Yine ona bardağıyla işaret etti. "Altta yatanın, şuradakinin gerçek mi olduğunu, yoksa tellerden ve uzun, ince değneklerden ve köpüklü lastik dolgu maddesinden mi yapıldığını sorgulamadan. Bu insanların doğasına ve genel olarak gördüğünüz şeylere inanmanın bir parçası değil midir?" Juliana, Hawthorne'un şimdi sinirli ve heyecanlı göründüğünü düşündü; artık nazik değildi, artık bir evsahibi değildi. Göz-ucuyla Caroline'ın da yüzünde şiddetli bir öfkeyi barındıran gergin bir ifadenin belirmiş olduğunu fark etti; dudaklarını sıkıca bastırmıştı ve gülümsemesi tamamen kaybolmuştu.

"Kitabınızda," dedi Juliana, "dışarı açılan bir çıkış yolunun olduğunu gösterdiniz. Söylemeye çalıştığınız bu değil miydi?"

"Dışarı," diye yankıladı Hawthorne ironik bir tavırla.

Juliana, "Benim için çok şey yaptınız," dedi, "şimdi korkacak, isteyecek, nefret edecek, sakınacak ya da kaçılacak hiçbir şey olmadığını görebiliyorum, burada. Ya da peşinden koşulacak."

Hawthorne, bardağını şıngırdatarak, onu dikkatle inceleyerek yüzüne baktı. "Bu dünyada değerli pek çok şey var, kanımca."

"Zihninizde olup bitenleri görebiliyorum," dedi Juliana. Onun için bu, bir erkeğin yüzündeki tanıdık, eski bir ifadeydi, ama onu burada görmekten

rahatsızlık duymuyordu. Artık eskiden hissettiği şeyleri hissetmiyordu. "Gestapo dosyası benim gibi kadınlardan hoşlandığınızı söyledi."

Abendsen, yalnızca çok hafif bir ifade değişimiyle, "Gestapo 1947'den beri yok," dedi.

"S.D. öyleyse, ya da her ne haltsa."

"Açıklar mısınız?" dedi Caroline canlı bir sesle.

"Açıklamak istiyorum," dedi Juliana. "Denver'den buraya onlardan biriyle geldim. Eninde sonunda buraya gelecekler. Sizi bulamayacakları bir yere gitmelisiniz, kapınızı böyle ardına dek açıp herkesin benim gibi içeri girmesine izin vermemelisiniz. Buraya gelen bir sonraki kişi - onu durduracak benim gibi biri çıkmayacaktır."

"'Bir sonraki kişi' dediniz," dedi Abendsen, duraksadıktan sonra. "Sizinle Denver'e gelen kişiye ne oldu? Niye buraya gelmedi?"

Juliana, "Boğazını kestim," dedi.

"Bu büyük bir şey," dedi Hawthorne. "Bir kızın, hayatınızda hiç görmediğiniz bir kızın size bunu söylemesi."

"Bana inanmıyor musunuz?"

Hawthorne başını salladı. "Elbette." Ona utangaçlıkla, şefkatle, umutsuzca gülümsedi. Ona inanmamayı aklına bile getirmemiş olduğu anlaşılıyordu. "Teşekkürler," dedi. "Lütfen onlardan saklanın," dedi Juliana.

"Şey," dedi Hawthorne, "bunu denedik, bildiğiniz gibi. Kitabın kapağında okumuş olduğunuz gibi... Bütün o silahlar ve elektrikli teller. Ve o yazıyı sanki bu önlemleri hâlâ alı-yormuşuz gibi bir hava vererek yazdık." Sesinin tonu bezgin ve kuruydu.

"En azından silah taşıyabilirsin," dedi karısı. "Bir gün içeri davet edip sohbet ettiğin birinin seni vuracağını, bir Nazi katilinin intikam alacağını biliyorum; o zaman da yine bu şekilde düşünüyor olacaksın. Bunu görebiliyorum."

"İsterlerse," dedi Hawthorne, "birini mutlaka öldürürler. Elektrikli teller ve Yüksek Şato olsun ya da olmasın."

Ne kadar kadercisin, diye düşündü Juliana. Kendi yok oluşunu kabullenmişsin. Bunu da biliyor musun, kitabındaki dünyayı bildiğin gibi?

Juliana, "Kitabınızı kâhin yazdı, değil mi?" dedi.

Hawthorne, "Gerçeği bilmek istiyor musun?' dedi.

"İstiyorum ve buna hakkım da var," diye yanıtladı Juliana, "yaptıklarımdan sonra. Öyle değil mi? Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz."

"Kâhin," dedi Abendsen, "ben kitabı yazarken mışıl mışıl uyuyordu. Çalışma odamın bir köşesinde mışıl mışıl uyuyordu." Gözlerinde neşe yoktu; bunun yerine, yüzü her zamankinden de asık ve kasvetli görünüyordu.

"Anlat ona," dedi Caroline. "Haklı; bilmeye hakkı var, senin için yaptıklarından sonra." Juliana'ya döndü. "O halde size ben anlatayım, Bayan Frink. Hawth seçimleri teker teker yaptı. Binlercesini. Çizgiler yoluyla. Tarihsel dönem. Konu. Karakterler. Kurgu. Yıllar sürdü. Hawth kâhine nasıl bir başarı kazanacağını bile sordu. Kâhin büyük başarı kazanacağını, bunun kariyerinin ilk gerçek başarısı olacağını söyledi. Yani haklıydınız. Bunu bilebilmek için siz de kâhini epey kullanmış olmalısınız."

Juliana, "Kâhin niye bir roman yazdı acaba?" dedi. "Bunu ona sormayı hiç düşündünüz mü? Ve niye Almanlar'ın ve Japonlar'ın savaşı kaybettiği bir roman? Niye bu öykü de başkası değil? Bize daha önce hep yapmış olduğu gibi doğrudan söyleyemediği şey ne? Bu farklı olmalı, siz de aynı kanıda değil misiniz?"

Ne Hawthorne, ne de Caroline cevap verdi buna.

"O ve ben," dedi Hawthorne sonunda, "yıllar önce telif ücreti konusunda bir anlaşmaya vardık. Eğer ona Çekirgeyi niçin yazdığını sorarsam, hissem ona devredilecek. Bu soru benim romanı kâğıda dökmekten başka bir şeyi yapmadığımı ima ediyor ki bu ne doğru, ne de münasip bir şey."

"Ben sorarım," dedi Caroline. "Sen sormayacaksan."

"Bu senin sorun değil," dedi Hawthorne. "Bırak o sorsun." Juliana'ya döndü. "Senin - sıra dışı bir zihnin var. Bunun farkında mısın?"

Juliana, "Ciltlerin nerede?" dedi. "Benimki arabamda, motelde kaldı. Seninkini kullanmama izin vermezsen benimkini getireceğim."

Hawthorne dönüp yürümeye başladı. Juliana ve Caroline onu takip ederek kalabalık odadan geçip kapalı bir kapıya yaklaştılar. Kapının önünde Hawthorne onlardan ayrıldı. Tekrar belirdiğinde hepsi elindeki siyah kapaklı ikiz ciltleri gördüler.

"Civanperçemi saplarını kullanmıyorum," dedi Juliana'ya. "Onları kullanmayı bir türlü beceremedim; elimden düşürüp duruyorum."

Juliana köşedeki bir kahve masasına oturdu. "Yazacak bir kâğıda ve bir kaleme ihtiyacım var," dedi.

Konuklardan biri ona kâğıt kalem getirdi. Odadaki insanlar onun ve Abendsen'lerin etrafında bir halka oluşturdular, dinleyerek ve izleyerek.

"Sorunu yüksek sesle sorabilirsin," dedi Hawhorne. "Gizlimiz saklımız yok."

Juliana, "Kâhin," dedi, "Çekirge Serilmiş Yatıyor'u niçin yazdın? Öğrenmemiz gereken şey ne?"

"Sorunu soruş tarzında rahatsız edici bir batıllık var," dedi Hawthorne. Ama bozuk paranın fırlatılışına tanık olmak için çömeldi. "Haydi," dedi ona ortası delik üç pirinç Çin parası uzatarak. "Ben genellikle bunları kullanırım."

Juliana paraları havaya fırlatmaya başladı; kendisini oldukça sakin ve doğal hissediyordu. Hawthorne çizgileri onun yerine yazdı. Juliana paraları altı kez fırlattıktan sonra Hawthorne kâğıda baktı ve "Güneş tepede," dedi. "Su en altta. Orta boş."

"Bunun hangi altıgen olduğunu söyleyebilir misin?" dedi Juliana. "Tabloyu kullanmadan?"

"Evet," dedi Hawthorne.

"Bu Chung Fu," dedi Juliana. "İçsel Gerçek. Ben de tabloyu kullanmadan söyleyebilirim. Ve anlamını da biliyorum."

Hawthorne başını kaldırarak onu inceledi. Şimdi yüzünde neredeyse vahşice bir ifade vardı. "Bu kitabımın gerçek olduğu anlamına geliyor, öyle değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Juliana.

Hawthorne öfkeyle, "Almanya ve Japonya savaşı kaybetti, öyle mi?" dedi.

"Evet."

Hawthorne bunun üzerine iki cildi de kapadı ve ayağa kalktı; hiçbir şey söylemedi.

"Sen bile bununla yüzleşemiyorsun," dedi Juliana.

Hawthorne bir an durup düşündü. Bakışları bomboş olmuştu; Juliana bunu gördü, içe döndü, diye fark etti. Meşgul, kendisiyle... Sonra Hawthorne'un gözleri tekrar berraklaştı; homurdandı, yürümeye başladı.

"Hiçbir şeyden emin değilim," dedi.

"İnan," dedi Juliana.

Hawthorne başını hayır anlamında salladı.

"İnanamaz mısın?" dedi Juliana. "Emin misin?"

Hawthorne Abendsen "Çekirgenin bir nüshasını senin için imzalamamı ister misin?" dedi.

Juliana da ayağa kalktı. "Sanırım gideceğim," dedi. "Çok teşekkürler. Akşamınızı berbat ettiysem özür dilerim. Beni içeri almanız çok nazikçe bir davranıştı." Hawthorne'un ve Caroline'ın yanından insanların oluşturduğu halkanın içinden geçip salondan çıktı ve mantosuyla para çantasının bulunduğu yatak odasına girdi.

Mantosunu giyerken Hawthorne arkasında belirdi. "Sen nesin biliyor musun?" Yanında durmakta olan Caroline'a döndü. "Bu kız bir şeytan. Küçük bir ruh..." Elini kaldırıp kaşlarını ovuşturdu, bunu yaparken de gözlüğünü çarpıttı. "Hiç yorulmadan dünyada dolaşıp duran." Gözlüğünü düzeltti. "Kendisi için içgüdüsel olanı yapıyor, yalnızca varlığını ifade ediyor. Buraya gelip zarar vermek istemedi; bu yalnızca onun başına gelen bir şey o kadar, tıpkı kötü havanın bizim başımıza gelmesi gibi. Geldiği için mutluyum. Bunu, kitap yoluyla edindiği bu açıklamayı öğrenmiş olmaktan dolayı mutsuz değilim. Burada ne yapacağını ya da ne keşfedeceğini bilmiyordu. Sanırım hepimiz şanslıyız. Bu yüzden olanlara öfkelenmeyelim; tamam mı?"

Caroline, "Bu kız korkunç, korkunç bir şekilde yıkıcı," dedi.

"Gerçeklik de öyle," dedi Hawthorne. Juliana'ya elini uzattı. "Denver'de yaptığın şey için teşekkürler," dedi.

Juliana onunla el sıkıştı, "iyi geceler," dedi. "Karının sözünü dinle. En azından silah taşı."

"Hayır," dedi Hawthorne. "Uzun süre önce bunu yapmamaya karar verdim. Bu meselenin canımı sıkmasına izin vermeyeceğim. Sinirlenmeye başlarsam, özellikle de geceleri, arada sırada kâhinden destek alabilirim. Böyle bir durum için fena sayılmaz." Hafifçe gülümsedi. "Aslında artık beni rahatsız eden tek şey, biz burada durmuş konuşurken, bizi dinlemiş ve her şeyi izlemiş olan bütün o işe yaramaz serserilerin evdeki tüm içkileri bitiriyor olmaları." Dönüp içkisine yeniden buz koymak için uzun adımlarla büfeye doğru ilerledi.

"Burada işin bittiğine göre şimdi nereye gideceksin?" dedi Caroline.

"Bilmiyorum." Bu mesele onu huzursuz etmiyordu. Ben de biraz Hawthorne'a benziyor olmalıyım, diye düşündü; bazı şeylerin beni endişelendirmelerine izin vermiyorum, ne kadar önemli olurlarsa olsunlar. "Belki kocama, Frank'e geri dönerim. Ona bu gece telefon etmeyi denedim; belki tekrar denerim. Daha sonra ne hissedeceğime bağlı."

"Bizim için yapmış olduğun, ya da yaptığını söylediğin şeye karşın..."

"Bu eve hiç gelmemiş olmamı yeğlerdin," dedi Juliana. "Eğer Hawthorne'un hayatını kurtardıysan böyle düşünmem çok korkunç bir şey, ama altüst olmuş durumdayım; senin ve Hawthorne'un söylediklerini, bütün her şeyi kabullenemiyorum bir türlü."

"Ne tuhaf," dedi Juliana. "Gerçeğin sizi öfkelendireceğini asla düşünemezdim." Gerçek, diye düşündü. Ölüm kadar korkutucu. Ama bulması daha zor. Şanslıyım. "Sizin de benim kadar memnun ve heyecanlı olacağınızı sanmıştım. Bu bir yanlış anlama, değil mi?" Gülümsedi ve bir duraksamadan sonra Bayan Abendsen de gülümsemeyi başardı. "Neyse, yine de iyi geceler."

Juliana bir an sonra yassı kaldırım taşlarıyla kaplı patikada gerisingeri yürüyüp oturma odasından gelen ışık karelerinin içine adım atıyordu; sonra evin çimenliğindeki gölgelerin arasına daldı ve en sonunda da karanlık kaldırıma ulaştı.

Abendsen'lerin evine tekrar bakmadan yürüdü ve yürürken sokaklarda kendisini moteline geri götürecek hareketli ve parlak ve canlı bir taksi ya da araba aramaya başladı.